ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-02-Ledova_spolecnost-Svatyne_ledu.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-02-Svatyne ledu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.4.2004
Modification Date: 20.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
02. Ledová společnost - Svatyně Ledu

1

Svatyně Ledu

Mimořádné zasedání akcionářů Společnosti se tentokrát mělo konat v Grand Star Station. Předsednictvo Společnosti pronajalo pro tuto akci fantastický vlak, který tam měl všechny dopravit. Minimem, opravňujícím k účasti na zasedání, bylo sice padesát akcií, ale držitel alespoň třiceti mohl získat mandáty drobnějších vlastníků a dosáhnout tak potřebného množství. Valná hromada měla jednat o vedení probíhající války a o striktnější orientaci ekonomické politiky.

Vlak akcionářů, díky barvě lokomotivy a vozů nazvaný Stříbrný Šíp, obsadil jedinou trať, na rozdíl od jiných luxusních konvojů, jako byly paláce provinčních guvernérů nebo generální štáby vyšších důstojníků, zabírající desítky tratí. Tuto skromnost, která však byla vyvážena luxusem a komfortem vozů, si vyžádala potřeba použít při svážení akcionářů i vedlejších kolejí. Většina vagónů byla poschoďových, s panoramatickým výhledem, s bazény, exotickými zahradami, s mnoha bary, restauranty a kabarety s nepřetržitým provozem.

U drobných vlastníků akcií to vyvolalo obrovský efekt. Jakmile takový človíček, který dlouho čekal pod starou kopulí vzdálené stanice zapadlé v ledu, vstoupil do recepční haly vlaku, měl pocit, že je v jiném světě. Zapomněl na zimu, na led, který po dvě a půl staletí pokrýval zem, měl pocit, že se ocitl ve starém filmu před dobou ledovou.

Půvabná lehce oděná hosteska ho přivítala, jako kdyby byl nejdůležitějším člověkem na světě. Doprovodila ho do kanceláře úředníka Společnosti, který měl na starost zapisování akcií. Jiná hosteska ho potom zavedla do nádherné kabiny - apartmá. Ať měl v kapse padesát akcií včetně mandátů jiných držitelů, nebo deset tisíc, měl nárok na stejné pohodlí, na stejný luxus. Zabydlel se a nechal se unášet příjemnými představami, zatímco vlak se bez nárazů rozjel k jiným akcionářům v jiných zapadlých stanicích.

Lucas Beryl byl venkovským učitelem na stanici s pouhými osmi sty obyvateli na trase Kruh. Ta trasa přibližně kopírovala polární kruh, odtud ten název. Vesnice se jmenovala Soap Station. Vyrábělo se tam hrubé mýdlo ze sobího tuku, především pro vojáky. Berylovi bylo přes padesát a učil již třicet let. Každý rok mu Společnost přenechávala jednu akcii jako výraz ocenění jeho vynikající práce a píle. Měl jich tedy třicet. A deset od své ženy. Měl možnost nasbírat mandáty malých akcionářů a reprezentoval tak okolo dvou set akcií. Věděl, že je to málo v srovnání s těmi, kterým patřilo deset, dvacet tisíc a více, ale přivítání, kterého se mu dostalo, mu zalichotilo. Účastníkem mimořádného zasedání sice už kdysi byl, ale do Grand Star Station, sídla Společnosti a hlavního města jejího území, se tenkrát musel dostavit po svém.

Vyšel z kabiny na horní podlaží vozu s panoramatickým výhledem. Vlak projížděl velkou ledovou plání s několika chovnými stanicemi pod kopulí. Spatřil několik Zrzavých Mužů, kteří hledali zbytky podél tratě. Nedíval se na ně. Jeho vesnice, Soap Station, byla postavená pod starou a špatně fungující skleněnou buňkou. Úklidem kopule bylo za pár kousků sobího tuku pověřeno asi tucet Zrzavých Mužů. Nikdy se o ně nezajímal.

Prošel horním patrem a dostal se do nejlepšího baru vlaku. Ostýchal se a chtěl se vrátit, ale vrhla se na něho tlustá, nevkusně nalíčená žena. Poznal jednu ze svých kolegyň, učitelku ve stejném železničním pododdělení, jistou May Claty.

„Lucasi, ráda vás tu vidím... Nevěděla jsem, zda tady budu někoho znát.“

Usmál se rozpačitě a pomyslel si, že mohl mít větší štěstí na mladou a přitažlivou společnici, ale May byla hodná ženská. Stáli na rohu pultu a barman jim nabídl šampaňské. Již několik roků se pod tímto označením vyráběl jakýsi kvašený nápoj, ovšem s využitím syntetické chemie.

„Je vynikající,“ dodal číšník. „Z vinic jednoho z našich hlavních akcionářů.“

„Bože,“ šeptala May Claty, „má vůbec rozum? Nikdy jsem neslyšela, že by pod skleníkem byly opravdové vinice.“

„Já také ne, ale zkusme ho.“

Po ochutnání vína si vyměnili užaslý pohled a šli si se sklenicemi sednout do pohodlných křesel.

„Zneklidňuje mě to,“ řekla May. „Společnost nebývá tak pozorná.“

Dívala se nedůvěřivě kolem sebe a šeptala:

„Doufám, že neposlouchají... Říkám, že tento luxusní vlak mě zneklidňuje. Jindy jsme museli jet do Grand Star Station

za své a upřímně řečeno, nikdy jsem ani nejela. Cesta byla příliš drahá. Vždycky spekulovali s nepřítomností malých držitelů, kteří těm silnějším museli přenechat své mandáty a tím i veškeré pravomoce. Myslím, že tenhle jejich nový postoj věští jen problémy. Slyšela jsem také, že Bezpečnost a Neokatolíci prý mají už hodně akcií a snaží se získat většinu. Navíc ta nekonečná válka se Sibiřskou Společností..."

Lucas ji neposlouchal. Díval se na nádherného tvora, který vstoupil do baru. Blondýnka v šatech s velkým výstřihem, doprovázená několika pozornými ctiteli. Učitelka sledovala jeho pohled a řekla s jistou ironií:

„To je dcera našeho guvernera, Floa Sadonová. Krásná, že?"

„Ano," řekl Lucas Beryl. „Tak to je tedy ona. Šíří se o ní jisté klepy."

„Klepy?" May Clatyse bavila takovou šetrností. „Spíš jde o pořádné skandály. Prý má různé poměry, i se Zrzavými Muži, a dokonce i s nebezpečným teroristou, který si ji měl snad vzít."

„Ano," řekl učitel roztržitě."... nepřátelský agent... život Společnosti byl v ohrožení... Bude to divná holka."

„Je jedním z deseti největších akcionářů a tím je nedotknutelná, ale Bezpečnost a Neokatolíci ji prý šlapou na paty. Jestli si nedá pozor, mohou se zmocnit jejích akcií i pravomocí."

„Myslíte?" ptal se Beryl.

Hosteska jim nabídla další sklenice šampaňského a červené doutníky, špičky, které vyvolávají euforii. Beryl si jeden vzal, a jeho kolegyně si ho nesouhlasně změřila.

„Chci zkusit, co to se mnou dělá," vysvětloval jí dětinsky. „A ten terorista, to byl ten glaciolog?"

„Ano," řekla May, „jistý Lien Rag, chráněnec guvernéra Sadona. Nebýt toho, že Floa Sadonová, jeho dcera, je velkou akcionářkou, mohl klidně přijít o místo guvernéra. Ale teď je klid a už se o tom nemluví."

Berylovi se klížily oči. Doutník ho vysvobodil ze všeho. Tahle droga sice zakázaná nebyla, ale kuřáci červených špiček přesto byli na seznamu. Společnost je chtěla mít pod kontrolou.

„Řekněte mi, Lucasi," pošeptala mu náhle May Claty, „dostal jste nedávno leták?"

„Leták?"

„Tajně šířený leták s reklamou... na jisté vědecké dílo... někteří kolegové ho dostali a myslela jsem..."

Beryl si vzpomněl na záhadný lístek, který objevil mezi poštou. Nerozuměl dobře smyslu té nabídky. Chtěli po něm deset dolarů na připravovanou knihu, měl to být elaborát o nějakých skrytých možnostech vědy. Chyběla však adresa, kam těch deset dolarů odeslat. Leták vyhodil.

„To jste neměl," šeptala May. „Bylo to moc důležité. Možná jde o velký objev - nečekanou možnost, jak přežít v té hrozné zimě venku."

Její baculatá ruka se křečovitě držela prázdné sklenice a ukazovala na ledovou poušť a šedě špinavé nebe.

„Zapomínáme už na smutek našeho života. Žijeme pod skleněným glóbem, pohřbení zaživa. Venku je třeba mít na sobě speciální a patřičně drahou kombinézu. Chudí nemohou ven nikdy. A co by tam také našli, kromě ledu, zimy, pustiny, vlků a nějakých divných zvířat?"

„Zrzavé Muže," řekl rozjařený Beryl.

„Ano, Zrzavé Muže," vydechla.

Stříbrný Šíp zpomalil, zřejmě se blížil do staniční komory.

„Asi Chapel Station," řekla učitelka.

Středně velké město, které mělo ledovou katedrálu. Sídlil zde vůdce Neokatolíků. Šlo o jedinečnou výjimku, že Společnost povolila pevnou stavbu. I v tak velkém městě jako Grand Star Station bylo na kolejích i to nejmenší obydlí, aby mohlo být drahý den přeneseno o tisíc kilometrů dál. Společnost nevěřila usedlým a nemobilním objektům.

Stříbrný Šíp projel vyrovnávací komorou pod kopulemi. Byla z nového, průsvitného materiálu s výbornými izotermickými vlastnostmi.

„Neo mají spoustu peněz," zašeptala učitelka. „Neustále zvelebují město."

Na nástupišti čekalo asi deset mnichů a misionářů, dokonce i jakýsi prelát v červeném plášti se svým doprovodem.

„Myslíte, že půjdou dovnitř podívat se na ty holky z kabaretu a dají si s námi šampaňské?"

Z jejich vyvýšeného místa mohli přehlédnout celé město, i s ledovou katedrálou na východě, spojenou se stanicí průsvitným tunelem. Byla to skutečně působivá stavba s jedinou mohutnou štíhlou věží. Prý se tam mohou vejít tisíce věřících.

Stříbrný Šíp se dal znova do pohybu, minul hlavní nástupiště, a projížděl teď městem, kde se vyráběly nejrůznější náboženské předměty.

„To je zvláštní," řekla May. „Nepotřebují Zrzavé Muže na čištění kopule. Myslíte, že mají automatický systém?"

„To je možné," odpovídal jí lhostejně mírně omámený Beryl.

V baru se zatím Flora Sadonová hlasitě smála a chovala se ke všem mužům stále vyzývavěji.

„Lucasi," pokračovala May v důvěrném rozhovoru, „měl byste se pokusit tu knihu objednat."

„Jakou knihu?"

„Šikmou Trať."

Díval se na ni shovívavě, dojat tím, že byla schopná ještě vážně uvažovat. On si cestu a pobyt představoval jinak, chtěl si užít a chvíli zapomenout na svůj všední učitelský život.

„Měla byste si dát trochu více toho... toho nápoje."

„Poslouchejte, Lucasi, k výrobě šampaňského je třeba vinic, a vinice potřebují teplo. Ústava Společnosti říká, že se zakazuje veškerá činnost, která zbytečně čerpá energii, dokud nebudeme umět teplo vyrábět levně. Uvědomujete si pořizovací cenu tohoto šampaňského? Slyšel jste o něm vůbec do téhle chvíle? Ne, ani já. Je to jako s tou knížkou... Víte, že vysvětluje původ Zrzavých Mužů?"

„Prosím vás, May, příště."

„Ukazují nám je jako monstrózní tvory, a přitom oni žijí venku v té zimě přirozeně, vedou tam normální život. My ne. A Společnost dělá všechno, abychom je nenáviděli."

Lucas vyprskl smíchy tak, že tím upoutal pozornost několika sousedů.

„Umíte si představit, jak běháte nahá po kopuli stanice?"

„Nechte si ty srandičky," odbyla ho pobaveně. „Nemám už na to věk... Stačilo by mě vyjít ven při mínus čtyřiceti v těchhle šatech."

„Které vám velice sluší."

„Už nekuřte ty špičky, nebo vám za chvíli budu připadat jako mořská panna."

Jako na mořskou pannu se díval neustále na Flou a představoval si, co by dělal, kdyby ta holka přišla do jeho kabiny.

„Poobědváme spolu?"

„Rád!"

„Jdu se vylepšit... Sejdeme se, chcete-li, v některé z těch restaurací... Co takhle Rabelais? Prý má vynikající francouzskou kuchyň... Co to asi bude? Vzpomínáte si, kdo byl ten Rabelais? Něco mi to říká."

„Když jsem studoval na pedagogice, všechny knihovny se ještě nenašly. Ale zdá se, že ti, kdo pojmenovali tyhle jídelní vozy, vědí víc než my."

Šel sám k baru a objednal si vodku. Dostal ji s přírodní citronovou šťávou a to ho ohromilo. Číšník vymačkal před ním to žluté ovoce, které znal jen ze starých fotografií. Odnesl si sklenici, aby mohl vychutnat obsah, s jistým nábožným respektem. May měla pravdu. K výrobě vína a citronů bylo jistě zapotřebí obrovské energie.

Vlak zpomalil v zatáčce a Beryl náhle uviděl tábor kočovníků. Zrzaví Muži, se ženami a dětmi, asi stovka tvorů, nahých, okolo velkého ohně. Asi zabili potulná zvířata, pravděpodobně vlky, a pekli je na obrovských roštech ze starých kolejnic. Vzpomněl si na slova kolegyně. Jak mohou žít nazí při víc než minus čtyřiceti stupních, aniž by jim mrzla krev v žilách a jejich dech se nesrážel v páru jako u jiných lidí?

Pokrčil rameny. Nesmělo se o nich mluvit jako o lidech. Jsou přece úplně jiní a May říkala nesmyslné věci... Jejich život se jí zdál normální. Vadilo mu to, někteří lidé o Zrzavých Mužích rádi přeháněli. A ti se dokonce někdy milovali bez ostychu, přede všemi. To se stávalo často i v jeho vesnici, v Soap Station. Tito primitivní tvorové se scházeli na kopuli, nad mobilní školou. Jejich bezostyšné chování velice překvapilo děti, které mu pak kladly rozpačité otázky. Venkovské děti, které vyrůstaly v chovných modelových farmách, už o životních potřebách věděly své, ale v Soap Station byly mravy velice striktní. Někteří vtipálkové tvrdili, že to souvisí s výrobou mýdla. Ti, kdo ho vyrábějí, jsou prý čistotnější a tím i ctnostní.

Účinek doutníku zmizel brzy, už když přišel do restaurace. Čekal, asi pět minut, než přišla May.

„Nevím, jestli najdeme volný stůl... všichni se sem hrnou."

Jeden našli až v tmavém rohu, daleko od oken. Posadili se s odevzdaným úsměvem. May si prohlížela jídelní lístek, občas udiveně vydechla, ale snažila se být nad věcí.

„Myslíte, že kachní játra jsou dobrá?"

„Kachna," odpověděl Lucas, „nemá velká játra. Asi jich servírují několik najednou. Dám si radši ty pečené mořské plody... Nevěděl jsem, že v moři jsou ovocné stromy."

Když jim to přinesli, díval se udiveně na porci jater své kolegyně.

„Nezdá se vám, že jste dostala sobí játra?"

„Prosím vás, ta by neměla takovou zvláštní krémovou barvu," řekla.

Ochutnala opatrně a vypadala velice překvapeně.

„Nevím, co je to, ale je to vynikající."

On objevil, že jeho pečené se skládá z jakési zajímavé směsi s vůní ryb a dodatečně pochopil název „mořské plody". Množství druhů ho však překvapilo, protože z běžného života znal jen několik druhů ryb.

„Nevěřila jsem kaviáru, ale myslím, že jsem udělala chybu," řekla May s plnou pusou... „Musí být fantastický. Četla jsem starou knihu, kde stálo, že kaviár pochází z břicha některých již vyhynulých ryb. Říkalo se tomu jikry... Myslíte, že mohou existovat i tak speciální chovy? Je to přece zakázané."

„Obávám se, že ano," řekl Lucas. „Vzácné produkty pro určitou třídu. Neměli jsme to nikdy poznat."

May se mračila. Všiml si, že obočí nad jemně vypouklým okem si trhala do půlkruhu. Trpěla, stejně jako mnoho žen od začátku ledové doby jistou hypertrofií.

„Velice riskují, nezdá se vám?"

„Ano," řekl bezradně... „Budeme všude raději říkat, že ve Stříbrném Šípu měli neznámá jídla."

„A co asi stála ta obrovská energie!"

„Ale, co bychom si ještě mohli dát?"

Uvědomoval si, že jeho kolegyně už není jídlem tak nadšená. Na doporučení číšníka si objednal láhev žlutého likérového vína. Napil se.

„Bože, to je lahodný nápoj. Nikdy jsem nic takového nepil!"

„Co je příliš, to je příliš," zašeptala. „Je v tom past."

„Ale, milá přítelkyně..."

Odporovala mu:

„Chtějí nás ukolébat. Potřebují od nás dostat souhlas na všechno. Dva dny nás budou takhle krmit. Až přijedeme do Grand Star Station, nebudeme už moci nic kritizovat."

„Co mohou po nás chtít tak mimořádného? Mají přece veškeré pravomoci... Mohou nás donutit dělat cokoli a..."

„Ticho, dívají se na nás!“

U vedlejšího stolu seděl holohlavý muž s tvrdým pohledem. Upřeně se na ně díval. Ve vlaku byli zřejmě i agenti Bezpečnosti. Najednou dostal velký strach. Nedokončil větu, začal rychle jíst a pokusil se na toho neznámého nemyslet. May se také vyhýbala zbytečným slovům a až později se sešli v jednom klidném salónu, kde bylo možné poslouchat příjemnou hudbu a dívat se přitom na ledovou nesmírnost planety.

„Nevím sice nic o literatuře, ale mohu vám za to sdělit, že nyní cestujeme mezi bývalým Polskem a Dánskem na Baltickém moři.“

„To mi nic neříká,“ odvětil Lucas Beryl... „Ale kdybyste mi řekla, že projíždíme starým Španělskem, snil bych o pomerančovnících a jasmínu. Kdysi Baltské moře nebylo nic moc, co? S touto ledovou pouští se to sice nedá srovnávat, ale ani tehdy nebylo moc veselé.“

„Podívejte se na tu černou tečku na horizontu, je to jiný konvoj?“

„Myslím, že ano. Pravděpodobně nás předjede, a vidím-li dobře, lokomotiva musí být obrovská!“

„Parní stroj, vidím dobře páru.“

Najednou jí nebylo dobře a přitiskla se k svému kolegovi.

„Bojím se té černé obludy, která se na nás řítí, jako kdyby nás chtěla sežrat.“

2

Svatyně Ledu

V jídelním voze Rabelais se naopak na konci večeře rozproudila veselá atmosféra, zvláště u stolu Floy Sadonové. Mladá žena se neustále smála a rozpalovala sousedy svým koketováním. Ale žádný z těchto mužů ji ve skutečnosti nezajímal a nikoho z nich nepovažovala za dostatečně vhodného na doprovod do kabiny. Litovala, že z milostných hrátek tentokrát nebude nic, a vynahrazovala si to šampaňským.

Na její stůl najednou dopadl temný stín; podívala se z okna a ulekla se. Po vedlejší koleji jel jiný konvoj, což samo o sobě nebylo nic překvapivého. Ale něco takového ještě v životě neviděla. Parní stroj, který se pohyboval na jejich úrovni, vypadal obrovitě. Jeho velká kola dosahovala až do výše patra, kde se nacházel restaurant, a černé lesklé ojnice byly nesmírně mohutné. Při každém tlaku pístu se objevila pára, která ihned tuhla, a visela po stranách monstra jako krápníky.

„Podívejte se!“ vykřikla do toho hluku kolem.

Její přátelé se postupně přestali smát a mluvit nahlas a ticho se rozhostilo i u ostatních stolů. Desítky očí strnule zíraly na kovovou obludu, která tvrdošíjně setrvávala na úrovni jejich soupravy.

„Proč nás nepředjíždí?“ šeptal někdo. „Musí přece mít mnohem větší rychlost!“

„Věděla jste, že Společnost vlastní takovou páru?“ ptal se jeden z bohatých akcionářů Floy, která byla členkou užší rady Železniční společnosti.

„Ne, nevěděla jsem...“

„Podívejte!“ vykřikl jiný, „tahá to jediný vůz. Taková silná lokomotiva pro jediný vůz? Kdo si může dovolit promrhávat tolik energie? Vždyť ten obr musí mít tisíce koňských parních sil.“

V horním salónu stáli tiše May Clatyová a Lucas Beryl, ohromeni nevídanou podívanou. Učitel se snažil přijít na to, která dílna mohla sestavit tak fantastický stroj. May se o něho opřela a těžce dýchala. Pokoušela se zavřít oči, ale neustále se musela dívat, fascinovaná párou. Nemohla na nic myslet, necítila nic, kromě paralyzujícího strachu.

Nevšimla si toho, co objevil Lucas - že stroj se může otáčet všemi směry díky centrální kabině umístěné mezi pancéřovými kotli, jakési zvláštní kopuli s měděnými okénky, který ji obklopovala kolem dokola. Z jakéhokoli úhlu se zdálo, že dvě z okének se na vás upřeně dívají a Lucas si vzpomněl na své staré představy o strašidlech. Teď mu to připomínalo hlavu strašidla - nebo chobotnice. Zachvěl se a May si toho všimla.

„Nikdy jsem nic takového neviděl," zašeptal. „Za okénky není nikoho vidět."

Podél celé obludy se objevily další „oči". Kovová víčka na nich pomalu zmizela a odkryla kulaté dutiny. Lucas si vzpomněl na něco jiného. Starý historický film ukazující bitvu plachetnic z minulých staletí. Jak se říkávalo těm vstupům na bocích plavidel?

„Branky," zašeptal.

May se na něho nechápavě podívala a on nepovažoval za nutné nic upřesňovat. Vzal ji za ruku a pokusil se ji táhnout do úkrytu. Jako ve snách vstala a málem na něho upadla.

„Prosím vás, nesmíme tu zůstat, bude na nás střílet!"

V hlavě se mu honily nesouvislé myšlenky. Nejdříve ho napadlo, že Stříbrný Šíp je v blízkosti bitevního pole, pak, to se doplňovalo, že na území Společnosti proniklo nepřátelské komando a vybralo si je jako objekt smrtícího útoku, aby vyvolalo demoralizaci obyvatel. Najednou se ozval hrozný zvuk. Obluda vystřelila ze všech svých otvorů. Lucas zavřel oči a rychle se v duchu loučil se svou ženou, se životem, s rodinou. Neměli na sobě žádnou kombinézu proti smrtelnému chladu a i kdyby se vyhnuli střelám, zemřeli by za několik minut zimou.

„Rychle!"

Chtěl se dostat do kabiny v nižším patře. Neodvážil se podívat, zda jsou okna rozbitá. May se začala hýbat, šla, ale musel ji přitom táhnout. A najednou zpozoroval jakési hady, kroutili se ve vzduchu, než narazili na průsvitný strop a přehoupli se na druhou stranu.

„Háky... jako tehdejší piráti..."

Háky nového typu. Lana jakoby se na kořist ihned lepila, takže vůz byl okamžitě uvězněn. Stříbrný Šíp začal zpomalovat s nesnesitelnými otřesy. Mechanici asi stále přidávali, nechápali zřejmě, proč vlak zpomaluje. Obsluha stroje vpředu zřejmě dosud neobjevila útočícího obra a nevěděla nic o nebezpečí, které všem hrozilo.

„Umřeme!", May jektala zuby a schovávala obličej v rameni svého kolegy.

Pohladil jí jemně po vlasech, polkl a pokusil se ji uklidnit.

„Myslím, že se nás chtějí zmocnit."

Teď už se Stříbrný Šíp skoro nepohyboval. Kola brzdila o koleje a jejich teplota se zvyšovala. Jiskry létaly až k poslednímu poschodí, kde se May s Lucasem nacházeli.

V restauraci vrcholila panika. Každý myslel, že je to jeho poslední hodina. Floa, které se podařilo zachovat si chladnou hlavu, už pochopila, že obluda je sevřela do svých umělých chapadel. Vrhla se k vnitřnímu telefonu a křičela na strojvůdce:

„Řekněte posádce, ať začne brzdit, nebo vyhoříme."

Jiskry ještě mohutněly, byl to hrozný ohňostroj. Napadlo ji, že se snad roztaví kovová podlaha a poté i izolace. Nejdříve přijdou plameny a pak smrtelný chlad.

„Slyšíte mě?"

Ale strojvedoucí asi opustil své místo. Všichni ztratili hlavu. Její ctitelé se jeden přes druhého drali ke dveřím na konci vozu. Pitomci! Snad si mysleli, že terčem útoku je jen jídelní vůz. Neznámý parní stroj však útočil uprostřed jen proto, aby se musel zastavit celý vlak. Viděla kabely, jak jsou maximálně napnuté, vratidlo bylo zřejmě spolehlivé. Útočník měl jedinečnou techniku a nebyla to asi první akce. Domyslela si to, nikdy o takových útocích na konvoje neslyšela.

Najednou se nad kopulí neznámého stroje vynořila přestupová komora. Vzápětí se otevřely dveře a objevili se muži oblečení do izotermických kombinéz. Floe se lehce ulevilo. Ihned opustila svou představu tvora z jiného světa, obludy bez vlastní autonomie a vlastního mozku. Pohled na tyto lidi, ani velké, ani malé, normálního vzezření, s dvěma nohama a dvěma rukama, ji uklidnil. Nějací lupiči nebo piráti, nic víc. Začalo ji zajímat, kde si pořídili takovou výkonnou páru?

Byli ozbrojeni dlouhými pistolemi, pravděpodobně s laserem. Asi dvacet jich šlo směrem k jejich vozu.

V restauraci byla Floa teď jedinou ženou, kromě kuchyňského personálu, který se ze strachu i ze zvyku sloužit neodvážil schovat jinde. Viděla vstoupit prvního muže a šla mu naproti. Byl to koneckonců samec a to, co by se jí mohlo stát, nemuselo by snad být to nejhorší.

„Kdo jste?"

Muž se jí nevšiml a to se jí dotklo. Mířil na personál, který ustrašeně zvedal oči. Další neznámý, také s kuklou, si stoupl vedle něho. Floa zaregistrovala, že mezi pirátským parním strojem a Stříbrným Šípem zatím nainstalovali izotermický tunel. Zbytek útočníků se rozdělil po celé délce konvoje. Vepředu sice narazili na pár agentů Bezpečnosti, ale ti neměli velké šance k zvrácení situace. Kdyby i začali střílet, mohl by parní stroj celý konvoj snadno zničit. Některé z jeho otvorů totiž nevrhaly háky a sloužily nejspíš jako střílny.

Z obou stran konvoje přicházeli ostatní pasažeři. Floyni nápadníci se trochu styděli za svůj útěk z jídelního vozu. Tlačili se sem členové posádky, obsluha kabin, uklízečky...

Lucas Beryl a May Claty byli ještě ve velkém panoramatickém salónu, když přišel muž s kuklou. Dal jim znamení, že musí dolů. Jídelní vůz byl už narvaný k prasknutí. Byl tu nesnesitelný nával. Tam, kam se jindy vešla sotva stovka lidí, muselo se jich teď vměstnat čtyři či pět set.

„To přece není možné," řekl jeden ze zbohatlíků Floe, která s odporem snášela teplo jeho dechu na šíji... „Nadlouho

nezvítězí... pomoc brzo přijde.“

„Jaká pomoc?“ zeptala se.

Několik pirátů hlídkovalo z každé strany vozu. Ostatní asi drancovali vlak, neboť za chvíli bylo vidět, jak nosí přes průsvitný tunel různé věci. Poznala dokonce svoje zavazadla, vyrobená ze staré kůže pocházející z vykopávek.

Současně si začali vybírat vězně. Vůz se postupně uvolňoval a ostatní mohli lépe dýchat.

„Jméno a zaměstnání,“ ptal se pirát Lucase Beryla.

Odpověděl s co největší vážností.

„Učitel? Postavte se nalevo.“

Nalevo, to znamenalo tunel, a hrozná obluda. Co mu chtěli? Prudce ho tam nasměrovali. Za chvilku se dostal do obrovské lokomotivy a prošel zatáčkou dolů do útrob stroje. Najednou se ocitl v cele s mřížemi. Nechtěl tomu věřit. V položeru objevil půl tuctu jiných lidí, většinou luxusně oblečených. Nikoho z nich neznal.

Třídění v jídelním voze pokračovalo rychle. Ti, co neměli být uneseni, byli zavřeni do kabin. Nevěděli, zda se mají považovat za šťastlivce nebo za odsouzené. Ke zničení celého konvoje by stačila jedna nebo dvě střely. Každopádně by je zabil mráz, kdyby lokomotiva přestala dodávat teplo.

Přišla řada na Flou Sadonovou. Pirát se na ni díval tvrdýma očima a se zájmem si prohlížel jen její odvážný výstřih. Umožnila mu to a rafinovaným pohybem bezostyšně poodhalila celý prs.

„Vaše jméno?“

Vymyslela si ho na místě.

„Povolání?“

„Prostitutka,“ řekla vyzývavě.

„Ne!“ vykřikl někdo, „je to dcera guvernéra této provincie, Floa Sadonová. Vemte si ji, dostanete vysoké výkupné. Má velký balík akcií.“

Nikdy se nedozvěděla, kdo to křičel. Sluha, někdo z posádky či akcionář, některý z jejích ctitelů, který se jí ještě před chvílí dvořil... Pirát přimhouřil oči:

„My jsme to věděli. Umíte chladnokrevně lhát. Floo Sadonová!“

„Necítím se nikdy poražená předem,“ řekla.

Odvlekli ji tunelem do boku obludy. Vypadalo to tu spíše jako ve starém korábu, než jako v novodobé lokomotivě. Nic neobvyklého; vždyť i Společnosti se často zastesklo po minulosti, když mluvila o své obrněné flotile, a rozdělovala vojenské konvoje na hlídkové lodě, torpédoborce, křižníky a podobně.

Octla se v jakési kleci, ale sama, na rozdíl od svých bývalých společníků. Šla si sednout na úzké lehátko a čekala.

Nevěřila, že by pomoc přišla rychle. Piráti jistě přerušili spojení a nepřítomnost Stříbrného Šípu na panelech proviněného dispečinku nikoho bezprostředně nevyplaší. Bohatí, výstřední cestující v tomto vlaku byli známí svými rozmary. Mohli klidně zastavit vlak uprostřed pustiny, aby se trochu prošli po ledovém poli.

Vězňům, kteří se ocitli v položeru, nebyla sice zima, ale místo smrdělo těžkým olejem a kapalným uhlím. Těžký tep strojů vyvolával chvění všech plechů, stoupal lidem od paty až k mozku a vyvolával ochromující malátnost. Postupně si všichni sedli, včetně Lucase Beryla, který se však neustále díval směrem k Floe. Přes svůj věk zralého padesátníka měl dosud naivní srdce dospívajícího. Teď se viděl v duchu jako bohatýr, který v boji porazí draka, zachrání dceru guvernéra a dostane za odměnu víc než cudný polibek. Možná, že i to stálé pravidelné chvění mu vracelo elán mladého muže. Jiný by na to vůbec nepomyslel, ale on úplně zapomněl na situaci a mysl mu zaplavil erotický obraz Floy Sadonové. Vědomě či ne vystavovala své nádherné tělo. Dobře viděl na její nohy a hltavě sledoval křivku boků, zdůrazněnou úzkou krátkou sukní. Floa si všimla jeho zájmu a oplácela mu ho snivým pohledem. Ten šedivý muž se lišil od ostatních i tím, že nevypadal zoufalý ani zmítaný událostmi.

„Hej, kdo jste?“ křikla do mohutného řevu strojů.

„Lucas. A vím, kdo jste vy. Jste moc pěkné děvče.“

„Děkuji.“

Usmála se. Když se i v téhle situaci líbí tomuto muži, není vše ještě ztraceno. Do zlého snu se vloudilo zdání normálnosti.

„Jste akcionář?“

„Jenom malý... jsem učitel.“

„No ne!“ musela se ovládnout, aby nevybuchla smíchy.

Ale hluk byl už tak velký, že museli přestat mluvit. Pohled muže jí polichotil a vrátil jí sebevědomí, a tak se natáhla na lůžko. Na břicho, jako kočka, neboť věděla, že profil jejích stehen muže ještě víc rozpálí. Pomalu si ťukala patami o sebe. Unesli ji jen v lehké sukni a elegantní lodičkách. Co když bude muset chodit po ledu?

Lucas sice prohlédl její rafinované chování, ale vyložil si to jako gesto, určené jemu pro radost. Představoval si, jak hladí tělo plné mládí a síly, zapomněl na svůj stav a propadl se do svého snu.

Stroje hromadily sílu k odjezdu. May Claty, v očích slzy, pozorovala přípravy z kabiny, kde byla zavřená spolu s pěti dalšími osobami. Obluda vtáhla zpět své kotvy, branky se zavřely a tunel zmizel v boku. Za chvíli vypadala jako před útokem a začala se vzdalovat v opačném směru. Za pár vteřin zbyde jen hrozná vzpomínka. Myslela na svého kolegu, uneseného piráty zároveň s vlivnými akcionáři, majiteli miliónových majetků. Nešlo jí do hlavy, co od něho očekávali?

V kopuli parního stroje si šéf pirátů prohlížel dokumenty, které objevili v kabinách konvoje. Byl to muž střední postavy, pravděpodobně míšenec asiatky a černocha. Říkali mu Kurts a pocházel ze sibiřských území Společnosti, z Velkého Severu. Ostatní o něm věděli jen to, že před deseti lety zběhl, cestoval a obešel prý celou zeměkouli, což byl ojedinělý čin. Tvrdil, že tehdy ještě existovaly oázy, kde led nikdy nepokryl zemi, že se na rovníku občas ve fialovém oparu objevilo slunce, že jižní národy používají velké plachetnice k jízdám po ledu...

Na velitelském můstku se objevil jeho pomocník Rando.

„Muži se ptají, zda jim dáte tu holku?“

„Hned?“ ptal se klidně Kurts.

„Chce ji posádka, která má volno.“

„Dobrá,“ řekl Kurts.

„A vy nechcete nejdřív využít svého práva u téhleté kořisti?“

„Ne, nezajímá mne.“

Zatím Lucas Beryl u mříže své cely stále pozoroval spící Flou. Necítil únavu ani nesnesitelné otřesy, ani nedýchatelné olejové teplo. Měl pocit, že ji hlídá.

Příchod polonahých mužů ho vyrušil a vzápětí si uvědomil s hrůzou, co se bude dít. Když piráti vstoupili do cely, Floa se probudila a posadila se. Chtěli ji chytit za ruce a nohy, ale ona zavrtěla hlavou, sundala si klidně sukni a lehla si na lůžko s nohama od sebe.

Bezmocně a znovu a znovu byl Lucas svědkem toho, jak čtyři muži střídavě uspokojují svou vášeň. A viděl také, že Floa pohybuje vstřícně svými boky. Nevěděl, co si má o tom myslet - buď se jí to líbilo, anebo hrála komedii, aby je plně uspokojila a nemusela poznat horší zacházení.

Když odešli, opět se oblékla a podívala se na něho velice studeným pohledem. Odvrátil se od mříže a šel si sednout.

Kurts v kopuli stroje sledoval návrat pirátského konvoje do jeho doupěte. Museli použít hlavní sítě Polárního Okruhu a být přitom pokud možno diskrétní. Využívali traverzních tratí, jejichž plány měli v počítači. Když bude vše probíhat normálně, za dvě hodiny by měli být z dosahu detekčních přístrojů.

„Získali jsme neuvěřitelné množství potravin,“ řekl Rando po první inventůře. „Nikdy jsem neviděl tak zvláštní jídla.“

Přinesl konzervy a Kurts se mu snažil dešifrovat jejich obsah. Přepočítali také čtvrtky zmrzlého masa a nápoje v kontejnerech, chránících před nejnižšími teplotami.

„Je toho v hodnotě tisíců dolarů. Máme také šperky a peníze. Myslím, že podíl uspokojí každého. Navíc dostaneme výkupné. Za dceru guvernéra Sadona bude snad slušné, ne?“

„Bude činit deset miliónů dolarů.“

Rando vyskočil.

„To je obrovská suma!“

„Je to pakatel, ona má za sto miliónů akcií.“

„Máme jednoho učitele, který by se nám mohl hodit jako posel. Myslím, že je dost chytrý na to, aby nedělal hlouposti.“

„Výborný nápad,“ souhlasil Kurts.

Směřovali k nedostupným útesům na severovýchodě. Za chvíli opustí oficiální tratě Společnosti a dostanou se na vlastní, dobře utajované úseky.

„Jen nám začínají klesat palivové zásoby, v luxusním vlaku toho moc nebylo.“

„Cestou zaútočíme na některý vlak jedoucí na frontu. Centrální dispečink nás na účet Společnosti informuje o jejich pohybu a tak můžeme zaútočit při nejpříhodnějších podmínkách.“

„Chceš přepadnout celý vojenský konvoj?“ divil se pobočník. „Ale jak ho odvlečeme beze stopy? Nemůžeme ho do našeho doupěte dostat celý.“

„Rozdělíme ho.“

Projeli starou opuštěnou stanicí s rozbitou skleněnou kopulí, která teď sloužila jako útočiště Zrzavým Lidem. Ti je udat nemohli. Při průjezdu obrovského stroje se hrůzou plazili. O kousek dál se trať ztrácela pod kupou ledu. Ale byla to lest. Ledovec stál celý na mobilních vozících a těsně před lokomotivou se automaticky rozevřel. Stroj vjel do velkého tunelu, proraženého laserem, dlouhého několik stovek metrů. Ústil do pusté pláně, kde tajná trať pokračovala směrem k vysokým útesům. Velitel Kurts si znovu začal prohlížet ukořistěné dokumenty. Zaujal ho harmonogram cesty, který se našel v pilotní kabině lokomotivy.

„To je divné,“ řekl, „něco se mi na té jejich trase nezdá.“

„Můžeme ji analyzovat detailněji.“

„Stříbrný Šíp nejel směrem ke Grand Star Station.“

„Měl posbírat akcionáře i v těch nejodlehlejších stanicích.“

„Ano, vypadá to, že původně měl zcela natankováno.“

„Dám to našim analytikům.“

Obr jel pustou plání, kterou neobývali ani Zrzaví Lidé. Led se tu čas od času trhal a obrovské trhliny měřily několik kilometrů. S tímhle rizikem museli počítat i piráti a Kurts teď velmi pozorně sledoval kontrolní obrazovky.

Obrovské útesy se přibližovaly a za čtvrt hodiny by měli být všichni ve velké jeskyni, která jim sloužila jako útočiště.

3

Svatyně Ledu

Velká ZOO města Grand Star Station byla stranou všech obydlí, na periferii, až tam, kde končila kopule nad hlavním městem provincie. I když skleněná polokoule vyrovnávala největší teplotní rozdíly, tady se teploty pohybovaly okolo nuly. Klece nejchoulostivějších zvířat bylo třeba ohřívat, a Harl Mern, ředitel ZOO, byl rád, že se mu podařilo získat povolení postavit nad vozy se zvířaty skleněnou halu, aby se diváci nemuseli při návštěvě tepleji oblékat.

V této okrajové části města už nebyla kopule dobře očišťována a led se zde hromadil v tlustých vrstvách a tlumil světlo. Ředitel musel vést unavující jednání, aby sehnal to nejdůležitější - žrádlo pro zvířata, povolení k napojení na elektrickou síť. Když chtěl maso pro šelmy, jejichž život byl otázkou záchrany druhu lvů a tygrů, setkával se neustále s nepochopením.

Lien Rag a bývalý poručík Bezpečnosti Skoll se uchýlili do ZOO před časem, v době, kdy je začala pronásledovat Bezpečnost. Ředitel, Harl Mern, byl jejich přítel. Kdysi byl známým etnologem, ale věnoval se bádání o Zrzavých Mužích a to ho stálo vědeckou kariéru. Výuka etnologie byla nakonec zakázaná a on se musel přeorientovat. Upoutal se alespoň k těmto zvířatům, za jejichž přežití odpovídal, a dělal všechno pro to, aby je zachránil.

Lien Rag zrovna měnil syntetické seno u jedné z gazel, která měla brzo rodit. Samec umřel a Harl Mern doufal, že porod proběhne v pořádku a že se bude jednat o samce.

Bývalý poručík Skoll se staral o kočky. O dvacítku malých zdivočelých šelem, kterým zajetí neprospělo. Lien byl vždycky smutný, když si vzpomněl, že kdysi bylo možné tato zvířátka vzít na klín, pohladit je, hrát si s nimi. Chtěl by je pohladit, ale riziko bylo příliš vysoké. Po Velké Panice, když explodoval Měsíc a Slunce zmizelo, se domácí zvířata zbláznila. Psi utekli v divokých tlupách a zimomřivé kočky hynuly jedna za druhou. Zůstalo jich jen pár a příběh jejich přežití byl dost kuriózní. Šlo o potomky tlupy koček, která byla objevena padesát let po začátku Nové doby ledové u jedné staré paní. Tato žena umřela a kočky ji sežraly. Padesát let si je schovávala doma, všechno pro ně obětovala. Dokonce instalovala speciální topení, aby mohly přežít.

„Mám mimořádnou zprávu pro naše noviny," zašeptal Skoll. Ostatním hlídačům v ZOO nevěřil.

Lien posbíral prázdná vědra, v nichž přinesl žrádlo pro kočky, a šel se Skollem do místnosti, kde se skladovaly zvířecí výkaly v jámách vyhloubených ve zmrzlé půdě. Ředitel chtěl využít tepla k vytápění klecí.

„Co se stalo?" ptal se Lien a zadržoval dech, když se nakláněl nad jámami.

„V 17. provincii byl napaden luxusní vlak. Prý unesli samé důležité osoby. Udělali to asi nějací piráti. Mluví se o obrovské parní lokomotivě, nějaké obludě s obrovskými koly... Jako ty starodávné lokomotivy, jenže desetkrát větší."

„To je příliš nevěrohodné," řekl Lien. „Nemůžeme takovou zprávu bez ověření dávat dál."

„Počkej, ty unesené osobnosti jsou prý velcí akcionáři Společnosti."

Tentokrát se Lien o slova svého přítele zajímal víc. Skoll ho táhnul ven, k bývalým cirkusovým zvířatům. Dožívali tu tiše dva sloni a jeden nosorožec, poslední exemplář své rasy. Po jeho smrti, a nebude to už trvat dlouho, zbydou o něm už jen filmy a fotografie. Zatím zuřivě hrabal v pilinách a díval se na oba hlídače přihlouplým pohledem.

„Mezi unesenými je prý Floa Sadonová."

„Jseš si tou zprávou jistý?"

„Ten vlak vezl majitele akcií na mimořádné zasedání, které se mělo konat tady, v Grand Star Station. Byli tam velcí i

malí akcionáři. Doporučili těm, co se zachránili, naprosté mlčení, ale někteří přesto mluví. Člověk s minimem akcií nemá důvod mlčet. Od nich mám ty informace. Dnes snad dostanu ještě další."

Lien zadumaně zavřel nosorožce do jedné poloviny klece, vyčistil druhou koštětem a vyměnil podestýlku. Pak musel vynaložit sílu, aby dostal zvíře na druhou stranu a mohl celou operaci zopakovat. Floa v rukách železničních pirátů! To je neuvěřitelné! Málem si ji tenkrát vzal, aniž ji miloval. Bylo to těsně před dobrodružstvím s poručíkem Skollem, když objevili knihu Vily Fuka, genetika, který pravděpodobně stvořil Zrzavé Lidi. Tu knihu s názvem „Šikmá Trať" teď ilegálně tiskli a rozesílali.

Po práci se sešli v jejich úzkém kupé, dvě lehátka nad sebou, stůl, starý vůz. ZOO nikdy nezůstala ve velkém městě víc jak měsíc. Měla-li stanoviště v Grand Star Station, pak jela ukazovat zvířata až na frontu. Posledně narazily tri vozové klece na minu a Harl Mern ztratil buvola z Číny a celou voliéru papoušků. Ti ptáci Liena fascinovali. Po návratu ledu zbyli v přírodě jen supovití krkavci, kteří žili divoce. Přizpůsobili se novým životním podmínkám. Jako krysy. Jediné dvě rasy, které se bez obtíží udržovaly při životě.

„Jdu do města," řekl Skoll.

Jejich vůz stál na koleji poblíž hlavních tratí směřujících k jihu. Ve dne v noci tudy projížděly stovky konvojů. Většinou jednotky vojenské flotily, nebo těžké nákladáky, které rozechvívaly celou zem.

„Ten luxusní vlak neměl žádnou ostrahu? Ta historka s piráty se mi zdá nevěrohodná. Proč by se velkých akcionářů nechtěla zbavit třeba Bezpečnost? Říká se, že podepsali s Neokatolíky tajnou dohodu, aby se společně zmocnili moci."

„Ten útok má svědky."

„Fantastická lokomotiva... Lidé pořád potřebují něco fantastického, jak se zdá."

„Jdeš do tiskárny?"

„Ano, potom."

Tajnou tiskárnu měli schovanou ve vozech, kde se skladovaly zásoby masa pro dravce. Teplota tu byla dost nízká a pracovalo se v dost hrozných podmínkách, v těžce upravitelném prostoru, kam se vešli jenom dva lidé. Ale tiskárenský stroj byl spolehlivý a produkoval stovky knih týdně. Díky již dobře organizované síti disidentů se jim podařilo zajistit si předplatné po celém teritoriu. Papír je stál dvakrát tolik, než normálně. Přesto už bylo rozesláno několik stovek exemplářů a byli rozhodnuti v tom dále pokračovat.

Bohužel, „Šikmá Trať" byla kritizována i řadou lidí, kteří sice neměli rádi Společnost, měli však výhrady k obsahu knihy i k jejich iniciativě. Lidé již sto let považovali Zrzavé Muže za zvířata a jednali podle toho, neuznávali, že by to mohli být rozumné bytosti.

„Ale podívejte se," říkávali Lien nebo Skoll, „snáší teploty, ve kterých my nemůžeme existovat. Musíme mít speciální a velice nepohodlnou kombinézu, abychom se dostali ven z objektů Společnosti. Nemůžeme žít mimo ně, Zrzaví Lidé ano. Jsou tedy svobodnější než my. Jejich život se vám jeví primitivní a těžký, zatímco oni žijí pouze s jedinou starostí - o potravu."

Lidé namítali, že spousta Zrzavých Lidí čistí kopule od ledu jen proto, aby dostali jídlo. Že ze sebe dělají otroky. Že genetik Vily Fuk se zmýlil. Ano, vytvořil rasu, která odolává zimě, ale přitom je mentálně méněcenná a blíží se spíše zvířatům než lidem.

Tehdy se Skoll šíleně naštval a prohlásil:

„Můžeme znova začít s pokusy Vilyho Fuka a nová generace Zrzavých Lidí bude už dokonalejší."

„A kdo bude pokusným králíkem?"

To byl velký problém. Skoll pečlivě tajil, že sám má k národu Zrzavých Lidí tak blízko. Jeho matka, Jakutka, ho měla se Zrzavým mužem a on si před každou lékařskou prohlídkou musel pečlivě vytrhávat všechny chlupy, kterými jeho tělo obrůstalo. To bylo ještě v době, kdy pracoval pro Bezpečnost. Teď patřil k nejhledanějším mužům Společnosti. Bezpečnost mu zradu nikdy neodpustila. Musel změnit celkový vzhled, barvit se na černo, nechal si narůst plnovous. Přesto každou chvíli riskoval odhalení a věděl, že by ho bez váhání zprovodili ze světa. Nepochyboval, že po krutém mučení.

Lien svého času takové mučení už sám poznal, dodnes mu po něm zbyly jizvy. Byl tenkrát nejen příliš zvědavým glaciologem, ale navíc svědkem genocidy, jíž se Společnost dopustila na nevinných lidech z města F-Station.

V tajné tiskárně strávil několik hodin, pracoval dokud mu v tom nezabránil nedostatek papíru. Před spaním se musel pořádně vysprchovat, neboť maso pro zvířata v tiskárně příšerně smrdělo.

Bývalý poručík se vrátil pozdě. Měl ale dosti přesné informace o železničních pirátech. Mezi zachráněnými akcionáři objevil kreslíře, kterému se podařilo namalovat obraz fantastické lokomotivy. Skoll si ho vyfotil a přinesl s sebou. K zvýraznění obludnosti stroje načrtl umělec na obraz stíny lidí a efekt byl dokonalý.

Lien mlčel a Skoll se smál pod vousy:

„Tak co, už věříš?"

„Odkud ale jsou ti piráti? A co vlastně ukradli?"

„Všechno. Nedoufej, nejsou to disidenti. Myslí jen na hmotný prospěch. Nebudou pro nás zajímaví, nicméně Společnost je teď atakována na dvou frontách, a to zase není tak špatné."

„Floa Sadonová je skutečně jejich rukojmím?"

„Ten kreslíř to potvrdil. Jediným vězněm, který nemá milióny, je učitel, jistý Lucas Beryl. Ověřil jsem to, máme ho v seznamu."

Jejich seznam obsahoval jména potencionálních zájemců o „Šikmou Trať". Nemuseli to být lidé zrovna sympatizující, ale třeba intelektuálové schopní o tomto tématu přemýšlet a mluvit o něm s jinými lidmi. Podařilo se jim kontaktovat veškerý personál škol a některých institutů.

Druhý den jim ředitel ZOO oznámil překvapující zprávu.

„Opustíme Grand Star Station," řekl Harl Mern. „Guvernér 17. provincie si nás vyžádal v River Station."

„Ta shoda okolností se mi nelíbí," řekl Skoll.

„Bylo to na programu?" ptal se Lien.

„Už dávno jsem návštěvu toho města přislíbil. Teď si ale guvernér vyžádal, abychom tam jeli přednostně. Je třeba připravit zvířata k odjezdu."

Na sklonku dne byl první konvoj připraven a vydal se směrem k 17. provincii. Velice časté zastávky slibovaly prodloužení cesty alespoň na dva dny. Na většině tratí měly přednost vojenské konvoje a některé z nich zabíraly až padesát tratí, byly kilometry dlouhé a měly fantastické superstruktury. Takový efekt byl dobrý i k tomu, aby se nepřátelé polekali a duch vlastního vojska zůstal dostatečně bojovný. Podle mínění generálního štábu pohled na takové kolosální obry, velmi často těžko ovladatelné a snadno vystavené střelbě, dodával vojákům odvahu.

Lien a Skoll byli spolu s dravci a nejvzácnějšími zvířaty v druhém konvoji.

„Měli bychom ZOO opustit," řekl poručík. „Ten guvernérův požadavek se mi zdá podezřelý. Proč nás právě teď láká do River Station?"

„Kdyby nás dva objevili, už by nás dávno zajistili. Možná si jen vzpomněl, že se Harl Mern se mnou znal a chce s ním o mně mluvit bez oficiálního předvolání."

„Ale za jakým účelem? To se mi nelíbí."

„Vím tolik co ty."

Museli se nastěhovat do jiné kabiny, jen o málo pohodlnější, a od začátku cesty měli co dělat. Bylo třeba chodit venku v izotermických kombinézách, a kontrolovat stav zvířat ve vozových klecích přes izolující skla. Sebemenší snížení teploty u lvů by znamenalo jejich okamžitou smrt. A nosorožec by měl jako živý archaismus ještě alepoň nějakou dobu vydržet.

Jak se očekávalo, zastávky byly časté a napětí elektřiny se občas povážlivě snížilo. Obrovské vojenské konvoje polykaly milióny kilowattů, stejně jako zásobovače a zbrojní vlaky. Válka neměla konce a říkalo se, že obě znepřátelené Společnosti podepsaly tajnou dohodu o jejím umělém prodlužování. Byl to jistý způsob kamuflování stále vzrůstajících ekonomických, sociálních a politických těžkostí. Společnosti utvářely a řídily svět podle vlastních ekonomických regulí, které dnes už byly odsouzeníhodné. Železniční technika byla kdysi vybrána jako jediná vhodná pro uspokojení veškerých lidských potřeb, zvláště energetických, neboť teplo bylo v Nové ledové době životní nutností. Kdo chtěl žít mimo Společnost, musel přizpůsobit technologii získávání energie svým možnostem a občas se to někomu i podařilo. Mluvilo se o komunitách, které využívaly sobí hnůj, jiné geotermální zdroje. Některé dokonce těžily uhlí v bývalých dolech, které Společnost neevidovala, nebo dřevo v lesích ukrytých pod kilometrem ledu. Většina lidí však spoléhala na Společnost. Stejně jako ostatních pět nebo šest Společností, které si mezi sebou rozdělily svět, i tato Společnost dodávala elektrickou energii z různých pramenů - z jaderných, tepelných a geotermických centrál. Přísně zakázáno bylo vlastnit jakékoliv nemovité zařízení. I farmy pod kopulemi musely být připraveny k odjezdu do 48 hodin. Vše podle hesla: pohyb je život, stagnace smrt. Heslo nebylo sice vyhlašováno oficiálně, ale bohatí lidé a významné a vlivné osobnosti ho rádi proklamovali.

Za dva dny bylo oběma mužům jasné, že v River Station nebudou dřív než za dalších 24 hodin.

„Prý sabotáž v důležitém uzlu o padesát kilometrů dál, proto ta zácpa," řekl Skoll, který se neustále chodil ptát, jakmile vlak zůstal stát na odstavné koleji nebo v pustině. „Mluví se o nepřátelském komandu, ale myslím, že to budou spíš naši teroristé."

Žrádlo pro zvířata bylo na příděl a občas se muselo zatopit v kotlích na dřevo, a pod podlahu klecí vhánět teplý vzduch. Nosorožec snášel cestu špatně. Absolvoval jich už příliš. Poslední noc k němu musel Lien asi šestkrát vstávat, dát mu léky a trochu alkoholu do žrádla, ale zvíře nežralo. Potřebovalo by spíš injekci, jediná puška s injekcí však zůstala u ředitele v prvním konvoji.

„Asi o něj brzo přijdeme."

Později v noci se zácpa konečně uvolnila, kolem čtrnácté hodiny odpoledne projeli vyrovnávací komorou River Station a byli nasměrováni ke zrezavělým tratím na konci města.

„Jsou tu jen tramvaje a soukromé drezíny," řekl Lien svému společníkovi.

Ředitel byl kupodivu už na místě. Použil jinou síť, jeho vlak absolvoval delší, ale volnější okruh, a přijel s náskokem dvanácti hodin. Rychle dal injekci nosorožci, který na tom byl už velmi zle.

„Ukliďme ho stranou. Publikum by ho teď nemělo obtěžovat."

Později, když přišla noc, Lien se vydal na potulku ke guvernérovu paláci. Byl to neuvěřitelně rozlehlý kolos, který potřeboval asi dvacet tratí a několik tažných lokomotiv. Kdysi tam několik měsíců pobýval, v příjemném prostředí, s Floou po boku. Tehdy také objevil v knihovně guvernéra stopy po Vily Fukovi, stvořiteli Zrzavých Lidí, kteří ho zbožňovali pod jménem Bílý Vlk.

V jednom okamžiku byl v pokušení vstoupit do paláce a ohlásit se u guvernéra. Otec Floy byl k němu vždy vlídný a jistě by ho nevydal Bezpečnosti, s níž byl sám na kordy.

Skoll byl v té době na schůzce s disidenty a vypadalo to, že získá další objednávky na jejich knihu. Přesto ne všichni byli vůbec schopni akceptovat téze Viliho Fuka.

Pro většinu slovo pokrok znamenalo totéž co železnice, nic než železnice a technika. Někteří si mysleli, že boj Společností proti sobě je v pořádku, že militarismus užitečně formuje duše a těla, že mírový postoj zastávat nelze. Někdy tak mluvili i ti nejliberálnější. Bylo to zoufalé.

„Občas mám chuť jim říct, kdo jsem, odkud pocházím," svěřil se Skoll Lienovi.

„Sám nevím, jak bychom mohli znova začít pokusy, jaké prováděl Vily Fuk," řekl najednou Lien. „Jak vůbec najít

ochotné a schopné genetiky? A jak vybrat pokusné králíky?“

„Snad nezačínáš pochybovat?“

„Ne, ale je jasné, že je třeba začít všechno znovu od začátku. Zrzaví Lidé jsou fyzickým vítězstvím, ale mentální porážkou. A pomyšlení na pokusné králíky se mi také moc nezamlouvá.“

„Kdybychom mohli nějak změnit koeficient inteligence Zrzavých Mužů a dostat je z paleolitu...“

Lien neodpověděl. Ani s touhle myšlenkou tak úplně nesouhlasil, byl naopak přesvědčen, že život Zrzavých Lidí není zdaleka tolik ohrožen jako život lidí pod nadvládou Společnosti.

Druhý den ráno se nosorožec cítil o hodně lépe a začal znova přijímat potravu. Ředitel odešel do paláce, aby vyřídil administrativní otázky, ale nevěnovali tomu pozornost.

Před polednem se Harl Mern vrátil velice rozrušený, pouze jim kývnul na pozdrav a choval se vyhýbavě. Později vyhledal Liena v kleci ptáků.

„Přijal mě sám guvernér.“

Lien sebou trhl, ale nepřestal doplňovat žlaby. Barevné ptáky miloval, neboť nový svět pod ledem neměl už tak krásně zářivé barvy.

„Hledá tě. Ví, že tě znám. Chce se s tebou sejít. Zaručuje, že to není past. Tvrdí, že tě potřebuje, kvůli jeho dceři.“

„Co jsi mu řekl?“

„Že jsem tě neviděl od toho plesu, co tenkrát uspořádala generálka, pamatuješ? Ale mám dojem, že mi nevěřil.“

„Je to divné,“ řekl Lien.

Když se to dozvěděl Skoll, byl nekompromisní:

„Žádné styky s nepřítelem. Sadon je příliš závislý na Společnosti, to přece víš. Ať si jeho dcera s piráty poradí sama. Nebo ať za ni zaplatí výkupné, chce-li ji získat zpět.“

4

Svatyně Ledu

Několik dní po příjezdu ZOO do River Station zaútočili neznámí piráti na zásobovací konvoj. Obrovská lokomotiva se s neuvěřitelnou smělostí zjevila nedaleko bitevního pole, zablokovala konvoj s padesáti cisternami a zmizela i se svou kořistí. Celé to netrvalo ani dvě hodiny a stalo se to na seřaďovacím nádraží, hlídaném stovkou mužů Bezpečnosti.

Společnost to nedokázala utajit, noviny a rozhlas referovaly o této události po svém. Pirátský parník, Ocelový Obr, Ďábelská lokomotiva, jak jí novináři nazývali, probudila u veřejnosti morbidní zvědavost. O ničem jiném se nemluvilo.

Když se sdělovací prostředky dostatečně vyřádily, Společnost vydala komuniké, kde prohlašovala, že nešlo o piráty, ale o maskované nepřátele, nebo o legionáře organizované v komandech a že veškeré informace, směřující k jejich zatčení, zasluhují vysokou odměnu a čestné vyznamenání.

„Jsme svědky uměle vyvolaného patriotismu Společnosti,“ ohodnotil to Skoll. „Později z toho bude nacionalismus a

ještě později šovinismus.“

Harla Merna, ředitele ZOO, si znova pozval guvernér Sadon. Vrátil se dost rozrušený.

„Sadon mi naznačil, že kdyby ho Lien Rag navštívil, dá mu k dispozici jedinečné doklady teorií Vily Fuka.“

„Je to past,“ řekl okamžitě Skoll.

„Stojí to za úvahu,“ oponoval mu Lien. „Guvernér má ve svém paláci opravdu mimořádnou knihovnu. Neměl jsem čas ji detailně prozkoumat, ale dá se předpokládat, že nějaké dokumenty o Vily Fukovi skutečně našel.“

„Nemáš ještě slabost pro jeho dceru?“ žertoval Skoll.

„O to nejde.“

Lien do Floy Sadonové ve skutečnosti nikdy nebyl zamilován. Přitahovala ho sice eroticky, ale v jeho duši měla privilegované místo jiná žena. Yeuze, tanečnice kabaretu Miki. Neviděl ji od té doby, co se stal disidentem, nuceným žít v ilegalitě. Nechtěl ji zkompromitovat, ani se nechtěl nechat chytit při pokusu o setkání. Jistě musela být bedlivě sledována. Bezpečnost určitě nasadila jednoho nebo několik svých mužů mezi personál potulného kabaretu. Čas od času se doslechl, že skupina hostovala v Grand Star Station nebo v sousedním městě. Jak slíbil, poslal jí jeden exemplář Šikmé Tratě a rád by věděl, co si o tom myslí.

Celou noc přemýšlel o guvernérově nabídce a druhý den řekl Skollovi, že se rozhodl setkat se s ním. Jeho přítel nebyl nadšený, ale nepokusil se ho od toho odradit.

„Doufám, že budeš co nejopatrnější.“

„Ano, pojedu až do Cross Station. Je to chovné centrum a tržní nádraží, kde se prodává maso, hlavně sobí. Vzkážu Sadonovi, aby tam přijel za mnou. Sám a inkognito. Uvidíme.“

„A jestli padneš do rukou Bezpečnosti?“

„Mám čím ukončit svůj život.“

Harl Mern mu podepsal služební příkaz, k cestě za nákupem masa pro zvířata do ZOO.

Jel osobním vlakem a octl se ve starém voze, špatně izolovaném proti mrazu. Cestující se balili do levných kožichů, ale teplota byla přesto příliš nízká. Navíc se musel konvoj podrobit dlouhým výlukám a často jet oklikou, když dával přednost vojenským konvojům či lokocarům vysoce postavených osob. Lien si vzpomněl, jak ho tehdy Floa vozila luxusním lokocarem s černou skříňkou, která jim zabezpečovala veškeré priority.

Ve vlaku prodávali nějaký čaj, ve skutečnosti teplou vodu s téměř neznatelným aroma, a špatnou vodku, kterou lidé hojně konzumovali. Trochu jídla se občas dalo získat v malých nádražích se zanedbanými kopulemi se skly ve špatném stavu. Lien se už dávno nesetkal zblízka s takovou bídou znovu si uvědomoval mizerný život obyčejných lidí. Většina poddaných Společnosti bydlela v malých vozech se špatným topením a osvětlením. Dostávali jen nechutné a stále stejné jídlo. Mražené maso, chleba a obilné klíčky jako prevenci proti kurdějím. Většina vesnic nebo městeček po téhle trase byla obývána jen horníky. Těžkou a nepřetržitou dřinou dobývali z bývalého zemského povrchu to, co nová ledová doba přikryla. Ledovou vrstvou, která na různých místech měřila od padesáti metrů až k několika kilometrům, pronikaly důlní šachty. Například v městečku Auto Station objevili skutečně bohatou žílu. Obrovskou masu někdejších vozů, automobilů s výbušným motorem, které kdysi jezdívaly zcela volně, bez omezení kolejemi. Tehdy lidé mohli jezdit, kam chtěli. Stačilo se vydat po cestě zvané silnice. Z různých filmů věděl, jak byl tehdy hustý provoz a že docházelo k neuvěřitelným zácpám. Auto Station tady nebylo založeno náhodou. Městečko se nacházelo na teritorii bývalého německého města Hamburg. V době Velké Paniky z něho lidé utíkali na lodích, což byla plavidla plující po vodě, či ve vlacích a letadlech, což byly zase dopravní prostředky létající ve vzduchu. V Hamburku byly prý během několika dní opuštěny tisíce, možná dokonce milióny automobilů. Hromadily se v ulicích, na náměstích a na předměstích. Ze začátku prý obecní úřady nechávaly automobily odtahovat velkými stroji a zase jiné stroje z nich dělaly obrovské hory železa, přístav jich byl brzo plný. Lodě, vlaky ani letadla se už nevracely. Lidé utíkali pěšky, protože dálnice i venkovské cesty byly plné aut.

V současné době byly automobily horníky na místě rozčtvrceny a kov byl před vytažením nahoru osm set metrů hlubokými šachtami vytříděn. Systém větrání těchto šachet umožnil vytápět celé hornické městečko. Vzduch se dole u země ohříval, potom byl filtrován a vypouštěn pod skleník. Horníci dostávali slušný plat, ale práce to byla velmi unavující.

Lien viděl celé vlaky naložené různým šrotem. Minulost ho vždycky znovu uchvátila. Když byl ještě glaciologem, často se dostal dolů k povrchu země a mohl tak obdivovat ty fantastické stroje, které prý kdysi lidé k zbláznění milovali. Průmysl nebyl tehdy v rukou jediné Společnosti a tak zjistil, že existovaly různé značky, vzpomněl si na fantastická slova jako Mercedes, Renault, Fiat, Ford, Toyota... Až ke konci vývoje této marnotratné civilizace byly formy těchto vozů skoro identické.

Pohyblivé koberce, vedoucí z dolů, házely přímo do vagónů kusy karoserií, blatníky, kapoty a kola. Objevily se obrovské hromady pneumatik, které se tavily k výrobě gumy a pohonných látek. Recyklovaly se i látky, kůže a umělé hmoty, pokud jim víc než dvě stě padesát let konzervace neuškodilo na kvalitě. Objevili speciální systém jejich obnovy, s efektivitou padesáti procent.

Nedobývaly se ovšem jenom kusy automobilů, ale také dřevo, nafta a uhlí. Město Hamburg mělo tehdy obrovské zásoby paliv. Vždyť tam byl obrovský přístav. Rozřezávaly se také staré lodě, objevené v přístavu.

Novinový stánek na nádraží nabízel zvláštní pohlednice. Těžní chodby na nich sledovaly trasy starých ulic a tříd. Některé domy vypadaly zachovalé, a to i přesto, že tlak ledu vykonával své. Pomalejší a pravidelnější zalednění na některých místech konzervovalo celé městské čtvrtě a jedna z nich, vyfocená na pohlednici, Liena obvzlášť vzrušila. Bylo tam napsáno „bývalá čtvrť prostituce“. Lien zčervenal, když viděl umělá přirození a velice věrné ženské figuríny.

Vlak pokračoval v cestě ke Cross Station, ale bylo jasné, že tam nebude dříve než druhý den ráno.

V deset hodin večer byl odstaven na kolejích garáže města Gaz Station. Lokomotivu odpojili a poslali ji jinam. Od té

doby, co boje na frontě zesílily, bylo tohle na denním pořádku.

„Minule jsme čekali dva dny na připojení jiné lokomotivy," řekla paní, která seděla naproti Lienovi. Měla vystoupit na další stanici, ani ne o padesát kilometrů dál. „Když si pomyslím, že nejsem ani hodinu od domova!"

„Vemte si drezínu," radil jí voják na dovolené.

„To je pro mě moc drahé."

„Kdyby nás bylo víc," dodal voják a podíval se po ostatních, „složili bychom se."

Bez úspěchu. Lien vystoupil na nástupiště a šel směrem k jediné restauraci, laciné hospodě v chatrném voze. Dostal maso a pšeničnou kaši s pivem tak hořkým, že se bez zředění nedalo pít. Dozvěděl se, že všechny lokocary města Gaz Station byly už stejně zabrány armádou.

„Můžete tu trčet dva dny i víc," řekl číšník. „Mohu vám prodat dobrý vojenský spací pytel, za deset dolarů."

Odmítl. Neměl u sebe dost peněz a kdyby se cesta prodlužovala, potřeboval by je. V případě velkého zpoždění by guvernér mohl být nedočkavý. Vždyť on se se svým speciálním lokocarem dostane do Cross Station za pouhých pár hodin.

Gaz Station neoplýval velkým ruchem. Našly se tady velké zásoby plynu a vybudovalo se naftové potrubí. K jeho údržbě stačilo několik desítek lidí. Veškeré jiné činnosti zde byly z bezpečnostních důvodů zakázané a lidé žili bídně z obchodu a z pěstování obilí ve farmě pod skleníkem. Přestože tu byl plyn, vytápění nebylo nejlepší, a když se Lien vrátil do vozu, litoval, že nekoupil spací pytel. Šel zpátky do restaurace, ale byla už zavřená.

Brzo ráno pro ně přijela malá lokomotiva, ale přes několik zoufalých pokusů nemohla utáhnout celý konvoj. Bylo třeba se sestěhovat, shromáždit se jen v několika málo vozech, a konečně se vlak vydal na cestu do Cross Station.

Kolem poledne, v době, kdy končily trhy, vjeli konečně do nádraží. Ve stanici čekaly celé vlaky plné sobů. Izolací vozů pronikalo zoufalé bučení a člověk musel křičet, aby mu někdo rozuměl.

V jedné z hospod se najedl lépe než den předtím. Dostal hodně masa, bylo měkké a chutné. Překupníci byli všude. Mluvilo se hlavně o dražších dokonalejších lokomotivách.

Lien spěchal k hotelům, aby dostal slušný pokoj, ale většina z nich byla obsazena. Musel se o kabinu dělit s jedním s překupníků.

Potom šel zavolat guvernérovi. Harl Mern domluvil se Sadonem detaily setkání předem a on teď musel jenom stručně oznámit, že přišel na domluvenou schůzku. I kdyby ho Bezpečnost odposlouchávala, riziko bylo minimální. Lien si ale uvědomil, že Sadon se svým přednostním lokocarem bude hned všem nápadný. Bylo na guvernérovi, aby přicestoval bez povšimnutí.

Večer šel shánět rozčtvrcené maso pro zvířata, ale dozvěděl se, že armáda ho vykoupila pro vojsko. Nesehnal ani kilogram.

Byl už na lehátku, když vstoupil jeho spolubydlící. Překupník, v podpaží láhev, byl silně podnapilý.

„Hele, příteli, musíme to oslavit."

Lien byl ve špatné náladě a raději by spal, ale ten druhý s ním zatřásl.

„Musíš se trochu napít, kamaráde, když chceš být ve formě..."

Podal mu láhev a Lien se napil. Málem se udusil. Druhý muž mu ji vzal a vypil naráz skoro čtvrtinu. Potom padl na své lůžko a díval se na Liena skleněnýma očima.

„Nejsi z branže, co?"

„Ne, ale potřebuji čtvrcené maso pro ZOO."

„Takové maso už není, všechno se prodalo... a kapsy se plní..."

Vytáhl hrst dolarů z každé kapsy a hlasitě se chechtal. Znovu se podíval na Liena a brebtal:

„Můžeš mít mražené maso. To, co pochází zespoda. Není drahé. Někteří to jedí."

„Někteří se otrávili. To maso strávilo v ledu dvě stě padesát let."

„No jo, ale můžeš to zkusit."

Konečně usnul. Byla to pravda, že se prodávalo načerno maso objevené pod ledem. Buď pocházelo z lednic té doby, nebo z celých stád, které pomrzla v chovných centrech. V malé vesnici na jihu, v síti Poledníku, už bylo zaznamenáno pár případů otrav. Zjistilo se, že obyvatelstvo tu stačí vrtat v ledu jen padesát metrů, aby se narazilo na staré město. Bohužel, chodba, kterou vyrazili, vedla zrovna k bývalým jatkům.

Druhý den se probudil dřív než jeho spolubydlící. Bučení sobů ho vytrhlo ze spaní. Když vyšel ven, bylo to ještě horší; překupníci museli pootevřít vozy, aby je provětrali, přestože to bylo Společností zakázáno.

Usadil se v jednom městském baru a trpělivě čekal.

5

Svatyně Ledu

Krátce před polednem si ke stolu na druhém konci sálu sedl tlustý muž a objednal si teplé pivo. K tomu si dal sladké chlebíčky. Lien guvernéra poznal až po patnácti minutách, jeho přestrojení bylo dokonalé. Měl na sobě kožený oděv překupníků, oholil si svůj šedý knír a nalíčil si obličej, aby vypadal jako ten, kdo ke skleničce alkoholu nemá nikdy daleko.

Když si všiml, že ho Lien poznal, vyšel ven a glaciolog ho z povzdálí následoval. Sadon směřoval k nízkým čtvrtím a neváhal přitom sestoupit z nástupišť a přecházet sítě kolejí. Bylo to zakázané, neboť drezíny a ostatní stroje nikdy nepřibrzdily. Několik strojvedoucích jim také během cesty vynadalo. Konečně Sadon vstoupil do skupiny vagonů, která tvořila docela masivně vyhlížející budovu. Lien dorazil chvíli po něm a vystoupil po čtyřech schodech nahoru. Narazil na jakousi matrónu, sedící na kolečkovém vozíčku. Přestože k němu vzhlížela vzhůru, dívala se na něho s určitou nadřazeností.

„Co chcete, mladíku? Zde je slušný dům a vagabundy tu netrpíme."

Jeho nevalné oblečení nevzbuzovalo důvěru.

„Jsem tu s přítelem," řekl, „zrovna vstoupil a..."

„Pokoj číslo 17, nalevo."

Sklonil hlavu, prošel úzkou nevětranou chodbou a zabouchal na číslo 17.

„Dále," řekl ženský hlas.

Otevřel a málem hned zavřel. Zíral totiž na nahou dívku, klečela na všech čtyřech na velice širokém lehátku.

„Je to tady," ozval se Sadonův hlas, „nemusíte se bát."

Ležel dole a dívka se s ním náruživě milovala.

„Okamžik," řekl guvernér nevzrušeně.

Lien se obrátil k oknu, ale bylo tam matné sklo, které sloužilo jako zrcadlo, a tak se chtě nechtě musel stát svědkem milostných hrátek guvernéra s prostitutkou. Ten vzdychal čím dál tím víc, až konečně spustil úlevný výkřik. Pak Lien uslyšel šepot, dveře se otevřely a zavřely, a když se otočil, guvernér měl dolní polovinu těla zahalenou prostěradlem.

„Nemějte mi to za zlé. Tenhle dům znám už dávno. Držím ochrannou ruku nad jeho majitelkou. Beze mne by nebyla ničím. Využil jsem jen příležitosti k uspokojení. A tahle holka je opravdu odbornice."

Lien seděl na druhém lehátku a čekal.

„Děkuji vám, že jste přišel," řekl Sadon. „Potřebuji vás, protože nikomu jinému nemohu důvěřovat. Chtějí mě dostat a bez Floy jsem ztracen."

„Co kdybyste začal od začátku?"

„Dobrá. Víte, že Floa byla unesena těmi zloději. Ona a jiní velcí akcionáři. Dále Lucas Beryl, učitel ze Soap Station. Ten byl piráty podmíněně propuštěn. Víme, že jejich šéf se jmenuje Kurts. Nevíme ale, odkud přicházejí, kdo jsou. Ale mají hrozivý parní stroj, který je schopen zničit naše největší křižníky. Jak vidíte, nejsou to obyčejní pobudové - mají formát."

„Zaplaťte výkupné a vrátí vám dceru."

„Nezdá se mi to tak jednoduché. Beryl jim sice teď dělá prostředníka, ale je přece úředníkem Společnosti."

„Vy také."

„Právě. Nedělám si iluze. Místo guvernéra zastávám díky akciím mé ženy a těm, které zdědila dcera. Bez toho majetku bych byl možná tak kontrolorem Bezpečnosti. Určitě víte, že se připravuje spiknutí. Usilují o to, aby se do čela Společnosti dostali lidé z Bezpečnosti a Neokatolíci. Ti spolu uzavřeli ten ďábelský pakt, ale to teď nechme stranou. Jestli moje dcera zmizí a nenajdou se její akcie, jsem ztracen."

„Vaše dcera také."

„Ano, ale... Floa to nevěděla, ale byla odsouzená k smrti už tehdy, když spolu s ostatními akcionáři nastupovala do Stříbrného Šípu."

„Jak to, copak ten pirát pracuje pro spiklence?"

„To ne. Jeho útok vlastně zachránil všem život... Stříbrný Šíp byl naprogramován tak, aby vjel do bojové linie. Měl být zničen střelou, samozřejmě nepřátelskou. A bylo by to. Ten pirát všechno překazil. A proto se tolik bojím o Flou. Spiklenci, zvláště Bezpečnost, nebudou chtít, aby se ze zajetí vrátila živá na veřejnou scénu."

„Moment, jak jste se dozvěděl, že Stříbrný Šíp měl být nasměřován na frontu?"

„Pirát Kurts nechal analyzovat cestovní schémata svými techniky a přišel na to. Řekl to všem svým vězňům. Beryl přišel za mnou hned, jakmile ho pustili. Bezpečnost ho potom samozřejmě vyslýchala, ale stačil mi říct, co se dozvěděl. Měl už předtím nějaké tušení. Přijetí na Stříbrném Šípu bylo prý tak honosné, že se svou kolegyní, jistou May Claty, už něco nekalého tušili. Servírovali jim například jídla a nápoje, jaké údajně dávno zmizely z povrchu země.

„Bezpečnost toho Beryla zatkla?"

„Ano, ale s jeho mučením nemůže riskovat. Je teď už příliš známou osobou. Všichni příbuzní velkých akcionářů, kteří jsou v zajetí, se s ním chtějí setkat. Jde o samé důležité osobnosti Společnosti. Beryla přímo rozmazlují. Ale spiklenci chystají odvetu. Řekl bych, že se pokusí lokalizovat úkryt pirátů, aby na ně zaútočili a aby Kurts nebo oni zlikvidovali rukojmí."

„Ale co chcete ode mě?"

„Abyste nenápadně sledoval Beryla, až ponese výkupné. Abyste našel Flou a upozornil ji na nebezpečí. Mám jenom vás. Stoprocentně vám věřím. Floa vás zná."

„A co za to?"

„Imunitu v 17. provincii a později v celé Společnosti, až zlikvidujeme ty, kteří se nás chtějí zbavit."

Lien se zašklebil.

„Slíbil jste mi něco jiného, informace o Vily Fukovi."

„Cože, pořád se zajímáte o toho pochybného genetika? To je nesmysl. Nikdy se vám nepodaří zainteresovat na této záležitosti většinu lidí. Bude to zbytečná, marná snaha, která vám potrvá celý život a stejně nezvítězíte. Já vám ale nabízím život v klidu, bohatý a šťastný."

„Tak co, máte pro mne vůbec nějaké informace o Vily Fukovi?" řekl suše Lien.

Guvernér se na něho díval se smířlivým úsměvem. Zatáhl za sametovou šňůru.

„Najíme se a napijeme se spolu... můžete také mít pěknou holku."

„Ptal jsem se vás na něco."

„Až potom."

Jedna z dívek pootevřela dveře a překvapeně se podívala na dva muže, jak sedí proti sobě, starší a tlustší z nich polonahý.

„Přineste nám pití a něco k jídlu; to nejlepší, co máte."

Když odešla, Lien tvrdošíjně opakoval svůj požadavek a guvernér byl konečně ochoten podat mu pár stručných informací.

„Vy jste se prý vrátil znovu k dílu Vily Fuka o jeho genetických pokusech? Vydáváte ho ve stovkách exemplářů, mám jeden z nich u sebe. Ano, Šikmá Trať leccos vysvětluje, ale je neúplná. Chybí vám některé práce Vilyho Fuka, konkrétně výsledky jeho pokusů."

„To všechno vy máte?"

„Něco lepšího."

Dívka se vrátila s alkoholem a s chlebíčky s paštikou a jinými pomazánkami. Bylo to velice chutné. Hospodská musela mít dobré kontakty a hlavně dost prostředků.

„Vím, kde se nachází bývalá laboratoř Vily Fuka."

„Děláte si legraci?"

Guvernér hltavě jedl a s plnou pusou nemohl hned odpovědět. Naplnil sklenice vynikající vodkou. Lien takovou nikdy nepil.

„Ke svým pokusům potřeboval Vily Fuk spoustu místa, energie, pokusných králíků... lidských, samoz. řejmě."

Lien se chvěl.

„Pokud je známo, ten Vily Fuk nebyl žádný snílek. Chtěl vytvořit novou rasu lidí, odolných proti mrazu. Musel proto pracovat s živými lidmi. Možná, že zpočátku používal zvířata... krysy a pak soby... Někde musí existovat stádo sobů, které vydrží naše nízké teploty. Společnost by dala cokoli za to, aby je objevila."

„Ale co žerou, když přírodní tráva neexistuje?"

„Asi se vrátili na sever, kde vrstva ledu není tak silná a kde teplé prameny odkrývají louky lišejníků. Tato zvířata by každopádně byla zajímavá, vždyť by stačilo nechat je venku a krmit je."

„A co ta laboratoř?"

„Existuje. Ale Společnost ji nikdy neobjevila."

„Jste si tím jistý?"

„Úplně. Když Vily Fuk onemocněl, musel se vrátit do jakéhosi města, F-Station. Ale laboratoř musela fungovat dál, s pomocí jeho asistentů. Potřeboval mít dvě generace, aby bezpečně věděl, zda byly jeho objevy uspokojivé. Minimálně 30 let. Myslím, že se konce tohoto nutného období nedožil."

„Nedozvěděl se nikdy, zda uspěl? A co Šikmá Trať?"

Sadon vyprázdnil celou sklenici a znovu se pustil s chutí do jídla.

„První část je pravdivá, ale v té druhé jsou jen hypotézy a dedukce. Osobně si myslím, že jeho dílo bylo dokončeno jiným člověkem nebo skupinou lidí. Nikde se nezmiňuje o kretenismu těch tvorů, Zrzavých Lidí. Na to úplně zapomíná. Asi musel změnit jejich štítný systém a to je velice nebezpečné."

„Možná je to nutné k přežití v mrazu, stát se člověkem s koeficientem inteligence šestiletého dítěte."

„Je-li to taková cena, pěkně děkuji."

„Zapomínáte, že jste priviligovaným člověkem Společnosti a že čtyři pětiny obyvatelstva žijí v naprostém otroctví."

„Nemají hlad a není jim zima," protestoval guvernér.

„Žerou svinstvo a třesou se celý život ve špatně vytopených domech na kolečkách. To víte moc dobře. Ale když se vy sám odreagujete v klubu dávného Tahiti nebo se vykoupete v umělém třicetistupňovém moři, lehce zapomenete na to, že lidé nemají ve svých obytných celách víc než deset stupňů a že jejich strava není k jídlu."

„Nechtěli by se stát Zrzavými Lidmi."

„Společnost je od toho uměla odradit. Potřebuje otroky, aby menšina mohla sama maximálně využívat zdroje, které nestačí pro všechny. I tak je k výrobě těchto zdrojů zapotřebí spousty lidí."

„Pojďme se vrátit k našemu obchodu. Přivezete-li Flou zdravou, dám vám souřadnice té laboratoře.“
„Nemusím vám věřit. Může to být lež. A je-li to pravda, můžete na poslední chvíli couvnout.“
„Ne,“ řekl Sadon, „dodržím slovo. Ale předpokládal jsem, že budete mít takové obavy.“
Vzal z lehátka oblečení a něco hledal. Vytáhl černý zápisník a podal ho Lienovi.
„Přečtěte si to.“
„Co to je?“
„Deník jednoho z asistentů Vilyho Fuka. Píše v něm
o svých posledních dnech v laboratoři a o svém zmizení po smrti Vilyho Fuka.“
„Ale, jak to, že ho teď máte vy? Je to dokument nedocenitelné ceny.“
„Knihovna mého paláce byla vždy velice proslulá. Už před padesáti lety se o Fuka zajímal jistý Rosal a to
1 přes hrozbu represí od Společnosti. Bádal v té knihovně velice dlouho, vlastně celý svůj život. Tohle je originál černého zápisníku, který tam našel. Mohl jste ho tam najít i vy, když jste bydlel v mém paláci.“

6

Svatyně Ledu

Od svého únosu železničními piráty neviděla denní světlo, ani nevyšla ven z té obludy, která byla neustále pod párou. Z lávky pod kopulí lokomotivy se jako očitý svědek zúčastnila posledního útoku na vlak s pohonnými hmotami.
„Nevím, zda tě pustím na svobodu,“ říkával Kurts s divným úsměvem.
Poté co se všichni muži posádky mohli nabažit její krásy, uráčil se i on o Flou zajímat. Od té doby k ní měl zvláštní vztah. Zdálo se, jako by ji vedle sebe pouze trpěl, ale ve skutečnosti bez ní nemohl být.
Floa nedala nikdy najevo své nejhlubší pocity. Musela snášet objetí dvaceti mužů, od posledního skladníka až k Randovi, sadistovi, který ji do krve zbil ocelovým prutem. Pak teprve přišel Kurts a rezervoval si ji. Nikdo už se s ním o ni nemohl dělit. Šéf měl absolutní autoritu a nebylo nikoho, kdo by ho v jeho funkci mohl ohrozit.
Floa se směla pohybovat uvnitř obrovského stroje, ale nesměla ven. Výhledem z kopule objevovala obrovskou ledovou jeskyni, kam se piráti uchylovali mezi dvěma útoky. Byla plná vozů s kořistí, od různých potravin, přes látky, šperky, a bůhvíco ještě, až k cisternám s palivem. Některé vozy sloužily jako ubytovny, ale lidi zahlédla jenom z dálky. Zdálo se jí, že jsou tam i ženy a děti, snad kolem padesáti lidí, malý kmen. Teplo dodávala centrála jen do obydlí, do jeskyně ne, tam bylo třeba se pohybovat ve speciální kombinéze.
Když odcházela z cely, kde ve strachu o svůj osud čekali ostatní vězňové, byla špinavá, v hadrech. Muži, jak ji jeden po druhém znásilňovali, roztrhali slabou sukni, kterou měla na sobě v době útoku na Stříbrný Šíp. Nahou, ale vzpřímenou ji dovedli do Kurtsova apartmá. Bylo to skutečné apartmá, ne obyčejná kabina. Objevila v něm koupelnu s emailovou vanou a zlatými trubkami. S perfektní izolací. Bylo to jediné místo, kde nebylo slyšet neustálé supění stroje. Necítila ani chvění pod nohama.

V jedné skříni objevila fantastické sukně, některé módní, jiné zas velice staré, z časů před dobou ledovou. Nevěděla, odkud je pirát má. Nikdy jí nechtěl říct pravdu.

Ten první den se tvářila, že si jich ani nevšimla a po koupeli vstoupila do Kurtsova salónu úplně nahá. Díval se na ni překvapeně.

„Nic z toho se vám nelíbilo?“

„Jediným důvodem mé přítomnosti je zájem, který projevujete o mé tělo. Tak tady je, dělejte si, co chcete.“

„Chcete se vrátit do cely?“ zeptal se.

„Chcete skutečně, abych se oblékla?“

„Přesně tak.“

Vybrala si jakési pyžamo a vrátila se k němu. Pokrčil jen rameny. Posadila se na gauč, pak se s rozkoší natáhla, zavřela oči a usnula. Probudila se sama po osmi hodinách. Chtěla jít ven, ale jediný východ byl hlídaný a hlídač jí ukázal kavárnu, kde mohla posnídat. Muže, kteří zde zrovna jedli, vůbec svým příchodem nepřekvapila.

Později si začala prohlížet koráb a objevila strojovnu. Čtyři skladníci a mechanici tam neustále krmili ohniště s obrovskou tlamou. Pohyblivý koberec přivážel pevné uhlí, ale ohniště mohlo být zrovna tak dobře živeno hořáky s jakýmkoli kapalným palivem.

Chodba ji přivedla do kopule k jakési řídící lávce. Kurts tam zrovna připravoval útok na vlak s cisternami. Vysvětlil jí, že současně s dispečinkem dostává veškeré informace a že jeho počítač je zpracuje tak, aby se dalo jet po méně frekventované vedlejší síti.

„Ale odkud pocházíte?“

„Z jihu.“

„Co tedy děláte v této oblasti?“

„Patří k nejbohatším na zemi. Až nahromadíme pořádnou kořist, odjedeme. Ale času je dost.“

„Pracujete pro naše nepřátele?“

„Pracujeme jenom pro sebe.“

Lokomotiva byla uzavřeným světem, který mohl žít sám o sobě. Zásoby jídla a paliv zaručovaly soběstačnost na několik týdnů. Byly tu velké kabiny pro posádku a obrovské sklady. Ale piráti většinou celé vozy se zbožím odpojovali a vozili je do doupěte.

Ten den jí Kurts řekl, co objevil v cestovním schématu Stříbrného Šípu. Nechtěla tomu hned uvěřit, a tak jí odvedl k terminálu počítače. Přesvědčila se, že program cesty měl Stříbrný Šíp dovést až na frontu.

„Lucas Beryl ví o tom spiknutí taky. Řekne to vašemu otci a rodinám ostatních.“

„Bezpečnost ho nechá zlikvidovat.“

„Nemyslím si.“

„Kolik času jste mu dal?“

„Osm dnů. Musel nám podat na určité frekvenci rozhlasu hlášení.“

„On ponese výkupné?“

Kurts se pobaveně usmál.

„Sám to nezvládne. Bude potřebovat drezínu nebo spíše lokocar. Tak nějak říkáte těm samostatným vozům s černou skříňkou, ne? Bude se několik dní projíždět po různých sítích a my sami v pravý čas zasáhneme.“

Útok na vlak s palivem byl dost působivý. V noci opustila lokomotiva svůj úkryt, dostala se do sítě Společnosti a projela několika částečně opuštěnými lokalitami. Potom využila tmy a dostala se do seřaďovacího nádraží, kde se nacházel konvoj.

Hlídači Společnosti uviděli, že přijíždí podivný stroj, až když rozdrtil vrata komory. Měli sotva čas nasadit si skafandry, mráz se hrnul ze všech stran. Strach ze zimy je demoralizoval tak, že kladli jen malý odpor. Piráti vystoupili, jen aby přehodili výhybky a zapojili konvoj. Než stačili přepadení zareagovat, byli pryč.

Některé důležité železniční uzly, řízené automatikou, měly paměť, která zaznamenávala všechny charakteristiky projíždějícího konvoje nebo i lokocaru. Podle těchto záznamových výhybek by se stopa pirátů mohla najít. Kurts je však informacemi přesytil tak, že záznamy byly nepoužitelné. Měl k dispozici velmi schopné odborníky na elektroniku. Jednak je platil zlatem, jednak měli také rádi dobrodružství. V oborech, kde je Společnost zaměstnávala, umírali nudou. Výsledky jejich výzkumů byly neustále pod kontrolou. Společnost nedůvěřovala pokroku. Jediný objev by totiž mohl osvobodit lidi od její nadvlády. Nebyl by tak velký problém vyvinout energeticky autonomní vozy bez kolejnic. Společnost ale zakázala orientovat činnost laboratoří takovým směrem. Kolejnice dál zůstávaly jediným zdrojem veškerého života a prosperity.

„Společnost nedůvěřuje ani psím spřežením. Kontroluje všechny chovy.“

„Ale Neokatoličtí misionáři psy používají, třeba při evangelizaci Zrzavých Lidí,“ vzpomněla si Floa.

„Někteří zkoušejí i plachty nebo miniaturní motory. Společnost s nimi ovšem zachází jako s kriminálníky.',,

„I vy jste mohl použít vůz bez kolejnic,“ podotkla.

„To je pravda, ale zůstaly by stopy. Systém k vymazání stop bruslí na ledě neexistuje, zato pobláznit elektronické paměti je tak jednoduché.“

Přišla za ním do postele až druhou noc, když spal. Hladila ho velice jemně a zkušeně a měla tichou radost z jeho rozkoše, aniž by za to něco chtěla. Šla k sobě do pokoje. Až ráno, když se náhle objevil v její posteli, zmocnil se jí divoce, po tvrdém souboji. Jejich milostný vztah měl od počátku základ ve fyzické přitažlivosti.

Floa si vzpomněla na pohledy toho učitele, kterého vybrali jako posla. Ten muž se do ní bláznivě zamiloval. Stále se na ni díval. Když se v její cele střídala celá posádka, myslela, že on se z toho zblázní. Spoluvězni ho museli násilím tahat od mříží, přesto piráty bez ustání proklínal.

Kurts byl přesvědčen, že tento muž udělá všechno, aby podmínky výkupného byly splněny. Lucas Beryl chtěl upřímně a co nejdřív Flou znova spatřit. A Floa si slíbila, že bude na Lucase hodná. Ostatně jakmile bude volná, klidně bude moci na svůj slib zapomenout.

Věnovala teď spoustu času garderobě ve skříni. Neustále ji střídala a občas ohromovala posádku obleky z minulých staletí.

„Některé jsou z muzea pod ledem," říkal Kurts.

„Tohle je róba markýzy, která asi znala Ludvíka Patnáctého."

Nevěděla, kdo byl Ludvík XV., ani Kateřina z Ruska, po níž měla jednou sobolí pláštěnku.

„Nosíš aspoň milión dolarů," řekl jí Kurts.

„Ale zasloužím si je," řekla s hrdostí. „Kdybych chtěla, mohu si je koupit."

„Proto je tvoje výkupné tak vysoké." řekl cynicky a ona zbledla vzteky.

„Ty jsi našel takové muzeum?"

„Samozřejmé, na jihu, tam, kde stálo město zvané Paříž. Bylo to hlavní město Francie. Tehdy existovalo hodně zemí. Válka je pak spojila do nepřátelských bloků. A když vybouchl měsíc a začala Velká Panika, která trvala okolo padesáti let, zřítilo se všechno. Ze států zbyly jen izolované skupiny."

„Ale jak vznikly Společnosti?"

„Postupně. Technika byla na tak nízké úrovni, že lidé se uměli po ledě dopravovat jenom na saních, tažených psy. Pak se na východě našlo velké skladiště železničního materiálu a všechno to začalo. První centra se mezi sebou spojila jednou tratí, pak dvěma."

„A teď," řekla s jistou hrdostí, „jich máme vedle sebe desítky i stovky."

„Někteří brzy pochopili, že díky kolejnicím lze ostatními získat moc. Lidé zůstali na tomto způsobu dopravy závislí, železnice jim obstarávala všechno, elektřinu, teplo, zásobování, komunikaci a podřízenost."

„Jakmile se vystavěla železnice, Velká Panika pominula a lidé se zbavili svého velkého trápení. Mohou žít více méně slušně. Ne jako dřív, bez ledu, ale ne zas tak špatně."

„Někteří žijí moc moc dobře," řekl.

„To myslíš mne?"

„Tebe a všechny ostatní velké akcionáře, které máme teď zrovna v klecích pod nohama. Moc tě nezajímají, co?"

„Nenávidím je. Jsou odporní a hloupí."

„Nejsi shovívavá."

Mocní této Společnosti žili lehkomyslně a krátkozrace. Bezpečnost, jejíž pravomoce sami neustále posilovali, a Neokatolíci, kteří se rovněž těšili z jejich přízně, připravovali zatím uchvácení moci. Nechali se unášet vymoženostmi luxusního života a nesmyslnými slastmi. Někteří jedli ze sobího jazyka jenom filé, protože právě ta měkká část, filé, se prodávala velice draho.

„Bezpečnost a Neo je sežerou," řekla.

„Tebe také. A Neo znovu zavedou instituci, kterou jsme znali už před staletími, Inkvizici. Budou pálit knihy a ženy, odsouzené jako čarodějnice. Bezpečnost jim nechá duchovní moc a právo odsoudit lidi za bezbožnost."

„Ale co se s tím dá dělat?" zašeptala.

Kurts se zachechtal:

„Takovou civilizaci, která se sotva zrodila a už je dekadentní, jedině zničit."

Svatyně Ledu

Zrzaví Muži, kteří měli na starost čištění kopule v River Station, odstraňovali led jen z centrální Části a zanedbávali stěny, které se hluboce nořily do ledové plochy Země. Narostly tam skutečné ledové stěny, které filtrovaly již tak dost slabé světlo neustále schovaného slunce. ZOO byla špatně osvětlena a elektřina musela fungovat ve dne v noci. V ledu, podél šikmých stěn kopule, si Zrzaví Muži během několika dní vyhloubili jakési studny a část dne trávili pozorováním zvířat.

První studnu objevil Harl Mern jednoho rána a v ní spoustu drsných hlav, které pečlivě sledovaly chování lvů v klecích. Byla to zvláštní podívaná - svolal sem všechny zaměstnance. Během dne vyhloubili Zrzaví Lidé další šachty nad nosorožcem, nad opicemi a nad kočkami. K večeru jich měli už asi patnáct. Vypadalo to, jako kdyby se tam sešli všichni Zrzaví Lidé a Skoll si při cestě do města uvědomil, že přestali pracovat a led se začíná hromadit na celé kopuli. Vzduch se nad teplou kopulí vypařoval a dělal z ledu kaši, která stékala po skle a zase rychle tuhla. Nejdříve po stranách polokoule, postupně až nahoru k vrcholu. Mezi Společností a Zrzavými Lidmi ovšem neexistovala konkrétní pracovní smlouva. Oni odstraňovali led, rukama nebo primitivními nástroji jako kusy šrotu či dřeva, a Společnost zase nechávala vně jedné, a to vždy jižní komory, bedny potravin.

Následující dny zájem Zrzavých Lidí o zvířata rostl a když se Lien vrátil z dlouhé a těžké cesty z Cross Station, byl překvapen matným světlem nad River Station. Zvedl hlavu a všiml si, že kopule je zčásti pod ledem a že Zrzaví Lidé nejsou na svých obvyklých místech.

V ZOO pochopil, proč nepracují. V ledových šachtách jich byly stovky a dole měl každý pocit, že je jakýmsi mikrobem pozorovaným pod mikroskopem. Byl to nepříjemný pocit, pro některé lidi dokonce nesnesitelný. Ti nadávali a vysílali na muže zimy výhružná gesta. Ale Zrzaví Lidé zůstávali klidně ve svých pozorovatelnách.

Večer se Lien pochlubil černým zápisníkem, který našel knihovník Rosal, a který patřil asistentu Vilyho Fuka, jistému Kallystovi. Vědec popisoval laboratoř, upadající po Mistrově odchodu, mravy a neřesti lidí, kteří zapomínali na své poslání a pili, jedli a smilnili, jak psal zřejmě trochu puritánský Kallyst. Vzácné přístroje, výsledky analýz a unikátní kultury byly ničeny jen tak, z diletantství, pro zábavu či z nezájmu. Zásobování nefungovalo pravidelně, a to působilo problémy a vyvolávalo závist a hádky.

„Ty stránky mohou být podvržené, ale chci radši věřit, že jsou autentické," řekl Lien. „Na posledních řádcích píše Kallyst o tom, že po zprávě o smrti Vilyho Fuka opouští laboratoř jako jeden z prvních. Spíše než laboratoř to zřejmě bylo velké vědecké centrum. Kallyst říká, že jeho druhové vyhodili studijní subjekty, Zrzavé Lidi, tehdy děti mezi čtyřma a patnácti lety, ven. Báli se, že nebudou mít pro všechny dostatek jídla. Nezapomeňte, že to všechno se odehrálo před sto lety a že životní podmínky byly ještě velice těžké."

„Společnost nevládla ještě tak systematicky a tvrdě jako dnes. Velké sítě tratí se teprve rozrůstaly a laboratoř, jak tvrdí guvernér Sadon, nebyla tehdy ještě spojená ani s vedlejší tratí. K objevení obydleného města bylo třeba cestovat s psím spřežením celý den. To je vše, co mi ten člověk byl ochoten říci. Teď se musím pokusit zachránit jeho dceru. Má menší strach z toho piráta než z Bezpečnosti a Neokatolíků."

Harl Mern obracel zápisník ze všech stran, listoval si v něm, díval se skrz papír, očichával ho, třel jeden list mezi prsty.

„Vypadá to, že je dobový. Inkoust vybledl. O takové vedlejší věci se v té době moc nestarali. Vyráběl se špatný papír a nekvalitní inkoust. Bylo dost jiných těžkostí... Vyprávění je souvislé, bez anachronismů... Například rasa tažných psů. Tato rasa byla až později vyplenčna dobytčím morem a zbylo jen pár divokých smeček."

„Přesto tomu nemusím věřit," řekl Skoll.

Vzal zápisník, listoval jím, čas od času přečetl pár řádek. Právě on, potomek Zrzavého Muže a Jakutky, mohl možná v těchto stránkách objevit svůj původ.

„Zdá se, že ten Kallyst si moc nevážil dětí narozených po genetické manipulaci," podotkl. „Dokonce jimi opovrhuje."

„Znaky debility musely být hojné," pokusil se říct Harl Mern, „Vily Fuk asi postupoval dost náhodně, chtěl bojovat hlavně proti klimatickým podmínkám a zapomněl přitom na ostatní. Během dalších sta let se Zrzaví Lidé sami neustále adaptovali a zvyšovali své počty. Kdyby to byli opravdu tak velcí primitivové, nepřežili by. Mají spíš jinou formu inteligence, rozdílnou od té naší."

Druhý den ráno Lien pracoval. Už hodinu vozil kolečka s podestýlkou a právě se blížil ke kleci koček, když mezi několika návštěvníky poznal Yeuze, tanečnici z kabaretu Miki. Mozek mu velel okamžitě se vzdálit, schovat, ale ve skutečnosti se k ní neustále blížil.

Mladá žena se otočila a podařilo se jí zachovat chladnou hlavu.

„Můžu si je pohladit?" ptala se neutrálním tónem.

„Je to nebezpečné, paní."

Naklonil se blíž a šeptal:

„Neměla jsi sem chodit..."

„Nemohla jsem odolat."

„Ale kabaret není teď v River Station, pokud vím."

„Mám měsíční angažmá v jednom místním podniku, jmenuje se to Parní Lázeň."

Šlo o poněkud speciální podnik. Diváci i umělci se pohybovali v prostředí plném páry. Nazí, protože díky velkému teplu a vlhkosti bylo nutné odložit šaty. V tom zvláštním prostředí bloudili jak strašidla v umělé mlze, aby si vyměňovali či kradli dotyky a pohlazení a pak vyhledávali ta nejhustší místa, aby mohli zajít ještě dál.

„Je to bordel."

„Ne tak docela. A mohu se bránit... Nikdo mě nemůže přinutit spát s kýmkoli."

„Odkdy tam vystupuješ?"

„Dva večery. Už jsem tu byla, ale nebyl jsi tady."

„Byl jsem v Cross Station... Jak jsi mě našla?"

„Potkala jsem tě už v River Station, ale radši jsem se k tobě nehlásila. Dozvěděla jsem se, že pracuješ v ZOO. Když jsem zjistila, že budete několik týdnů v River Station, stačilo podepsat smlouvu, kterou mi nabízeli už několik týdnů."

„Ale co Miki?"

„Za Čas se tam vrátím."

Zůstat spolu déle by bylo riskantní. Řekl jí to.

„Přijď večer do Parní Lázně."

„Pokusím se."

Opustila klec s kočkami a on se vrátil k svému hnoji. Hlavu měl rozpálenou a třásl se. Nikdy nemiloval nikoho tak silně jako Yeuze. Její ženskost nebyla tak rafinovaná jako Floina, ale panovalo mezi nimi úplné porozumění. Věděl, že neviditelná pouta je budou spojovat až do smrti.

Když se vracel s prázdným kolečkem, byla už pryč a on vzdychl úlevou a zasnil se. Sadon mu nabízel imunitu v Provincii. Jako blbec si vybral něco jiného, znát místo, kde stála laboratoř Vilyho Fuka. Mohl žít šťastně s Yeuze, zatímco takhle se s ní může setkávat jen tajně a letmo.

„Liene Ragu," uslyšel jemný a autorativní hlas.

Trhl sebou, obrátil se a spatřil vousatého mnicha, který se na něho usmíval. Neokatolík! S těmito lidmi se přece vůbec nestýkal!

„Vy mě nepoznáváte? Jsem bratr Petr... Potkali jsme se daleko odtud, v krajině bývalého Bialu. Měl jste problémy se Zrzavými Lidmi. Cestoval jste v luxusním lokocaru s dcerou guvernéra."

„Co mi chcete?" řekl suše Lien.

„Buďte klidný, nejsem udavač. Vím, že se schováváte. Byl jste příliš zvědavý, bratře, příliš zvědavý, a nyní jste pronásledován..."

„Jak jste mně našel?" řekl Lien, kterého ty dvě nečekané návštěvy vylekaly.

Cítil se tu v bezpečí a přitom Yeuze a tento mnich ho našli. Bratr Petr se usmál pod vousy a ukázal krásné bílé zuby.

„Ta mladá žena, Yeuze, vás miluje více než svůj vlastní život. Věděl jsem, že vás najde a že se bude chtít s vámi setkat. Nechal jsem ji nenápadně sledovat svými přáteli, mnichy, misionáři. Jsme velká rodina. A naši věřící jsou našimi největšími spolupracovníky."

„Vašimi udavači," ušklíbl se Lien.

„Nebuďte tak agresivní. Nechci vám ublížit. Mohu vám pomoci. Víte, že patřím k řádu misionářů a Nový Řím nám ukládá evangelizovat Zrzavé Lidi."

„No ne, když jsme se tenkrát poprvé potkali, pochybovali jste o tom, že by vůbec měli duši."

„Poznatky o nich se hromadí již mnoho let a soud Nového Říma bude muset brzo rozhodnout o jejich osudu. Vypadá to, že budou klasifikováni jako lidské bytosti. Vím, že se o ně velice zajímáte. Neznám dobře jejich minulost, jejich původ. Ano, zrodili se za podivných okolností a někteří mí přátelé říkají, že byli stvořeni zlem."

„Podívejte se na ně," řekl popuzený Lien, „zdá se vám, že se podobají démonům?"

Bratr Petr sledoval jeho pohled. Kopule byla asi pět metrů nad jejich hlavou, pod ledem. Studna měřila sedm nebo osm metrů a z jejího dna je pozorovala desítka hlav.

„Samozřejmě že ne. Ale teologové si kladou otázky o jejich původu. Jedná-li se o nechtěnou mutaci, nebude to pro nás těžké. Měsíční částice okolo nás jsou radioaktivní. I ve vzdálenosti tří set tisíc kilometrů mohou způsobit těžké následky na zdraví. Možná byly původcem těchto mutací. Ale samozřejmé jsou i jiné teorie. Skupina mohla být ve styku s bývalým zdrojem radioaktivity, se starou centrálou, skládkou odpadků, základnou termonukleárních zbraní. Nevěříme přirozenému vývoji organismu adaptujícího se na polární mráz. K tomu by byly zapotřebí tisíce roků, ne

pouhých dvě stě padesát let. Šlo určitě o intervenci, ať už chtěnou či nechtěnou!“

Lien šel směrem ke kleci nosorožce, který se už cítil výborně a jedl hltavě jako dřív. Zdálo se, že poznal svého léčitele, zvedl svou obrovskou tlamu a zvláštním způsobem zívnul. Lien mu hodil kostku cukru.

„Hledám knihy o Zrzavých Lidech,“ řekl bratr Petr... „Ovšemže jsem měl v ruce tu ilegální knihu, Šikmou Trať od Vilyho Fuka, ale nechce se mi věřit, že tento muž je původcem Zrzavých Lidí a že oni ho ve své religióznosti nazývají Bílým Vlkem.“

Neznělo to moc upřímně. Naopak, Lien měl pocit, že právě tato kniha je příčinou intervence misionáře do jeho života, že bratr Petr se o něho začal zajímat znovu právě díky tomu, že ji pečlivé prostudoval. Pokrytectví Neokatolíků neznalo hranice.

„Možná je ta teorie potvrzená,“ bratr Petr se díval přímo na Liena.

„Možné to je,“ řekl Lien opatrně.

„Ale knihu mohl také psát někdo jiný a přitom fantazírovat, padělat fakta. Potřebujeme autentické poznámky, skutečné výsledky pokusů...“

„Chápu,“ řekl Lien... „Ale co by řekl Soud z Nového Říma, kdyby Vily Fuk byl opravdu skutečným stvořitelem Zrzavých Lidí? Kdyby byl člověkem, který se v jistém smyslu vydával za Boha?“

„Skoro se rouháte... Netýká se to duše toho vědce... chtěl pouze adaptovat lidi na nové klimatické podmínky, aspoň soudě podle knihy.“

„Neodsoudili byste ho?“ divil se Lien.

„Nejsem ten, kdo o tom má rozhodovat.“

„Soud dostal exemplář Šikmé Tratě?“

„Nevím,“ řekl misionář.

„Co mi skutečně chcete?“

Mnich se rozpačitě díval kolem sebe.

„Nevíte o nějakém místě, kde bychom si mohli popovídat v klidu?“

Zvedl oči směrem k Zrzavým Lidem, kteří setrvávali na svých pozorovatelnách.

„Vadí vám?“

„Ne. Zajímají mě jen kočovné kmeny, ne ti, kteří Žijí na kopulích nebo podél tratí. Ti jsou svým způsobem ovlivněni naším životním stylem. Jedí naše zbytky, často nás považují za důvěrně známé a rozmarné polobohy. Chci znova najít jejich primitivního ducha, toho, který věří v Bílého Vlka. Vím, že je mohu přivést k Bohu a ke katolickému náboženství, a to bez potíží.“

„Pojďme kousek dál. Je tam kabaret, sice ne přepychový, ale útulný. Nebojíte-li se těch, kteří žijí na periferii kopule, kde teplota je nejnižší a Čtvrtě nejbídnější.“

„Bojím se jen Boha,“ odpověděl mu bratr Petr s úsměvem. „To přece víte moc dobře.“

8

Svatyně Ledu

Večer pospíchal za Yeuze, do Parní Lázně. Většina lidí se svlékala už v komoře, oddělující ulici od kabaretu. Denní hosté rovnou donaha, nově příchozí si něco na sebe nechávali. Ženy nevarované předem se trochu zdráhaly, ale spíš z toho důvodu, že se chtěly předvést ve večerních šatech. Odehrávaly se tu pak směšné scénky, z šatny bylo slyšet lechtivý smích.

Po průchodu komorou ovanul hosty vzduch horký jako v sauně. V sále, zahaleném párou, se matně míhaly obrysy postav, připomínajících strašidla. Lien, skoro nahý (nechal si jenom slipy), bloudil mezi skupinami osob, občas vrazil do neznámého těla, ucítil čísi ruce, které se ho dotkly. Neviditelné bytosti se schovávaly v páře, aby zaútočily na nově příchozí, rychle je ohmataly a zase zmizely. Při třetím útoku se mu podařilo chytit toho, kdo ho ohmatával na přirození. Byla to starší paní; zoufale se rozkřičela. Okamžitě ji pustil a pokusil se raději přihlížet ke scéně.

Několik dívek tu tancovalo, kupodivu oblečených. Mezi nimi i Yeuze. Pochopil, proč mají šaty - byly ze speciální látky, která se rychle nasycovala vlhkem a lepila se k tělu, zdůrazňujíc tak všechny tvary. Nastoupili tanečníci a i jim hned punčocháče přilnuly ke kůži, což bylo odměněno bouřlivým potleskem dámského publika. Jeden z diváků vtrhl na scénu a pokusil se vášnivě někoho z nich políbit. Když neuspěl, skočil zpátky dolů a zmizel v páře.

První vlna tanečníků se postupně rozlila do sálu. Lien našel jakýsi výklenek s nepromokavými žíněnkami. Teklo z něho, ale necítil se nejhůř. Trochu se styděl za své skoro bolestné roztoužení. Chtěl, aby to bylo jen kvůli Yeuze, ale zatím ho rozpálily všechny ty doteky a to mu trochu vadilo.

Mladá žena ho našla vzápětí a začala ho prudce líbat. Nestačil jí ani vysvětlit, proč je tak vzrušený, a už se divoce milovali. Pospíchali, jako kdyby to bylo naposled. Podařilo se jim to současně. Věděli, že je obklopují čumilové, ale bylo jim to jedno.

Pak se vzali ve výklenku do náruče a zůstali tiše sedět. Potom musela jít Yeuze znovu tančit a přednést jakýsi trapný striptýz. V kabaretu Miki bylo představení promyšlenější, intelektuálnější. Napodobovala tam slavné hvězdy z předledové doby, známé už jen z nalezených filmů. Tady, v Parní Lázni, měl program pomoci jen tomu, aby se lidé seznámili a spojili jen náhodou. Sexuální tabu zde zřejmě neexistovala a on nechápal, proč Bezpečnost a Neokatolíci existenci takového místa trpěli. A co když je to past? Yeuze se vrátila a on se jí s tou obavou svěřil.

„Ano, možné je všechno," řekla. „Ale Bezpečnost se spíš snaží nachytat tu známé osobnosti, aby je pak mohla vydírat. Například příliš liberálního soudce, kterého našli v náručí mladého tanečníka, nebo důležitého akcionáře, který zbožňoval příliš mladá stvoření... Nemyslím, že se zajímají zrovna o hlídače v ZOO. Ovšem, jen prozatím."

Vzájemně se něžně hladili, znovu objevovali svá těla po měsících odloučení. Žili jen tímto okamžikem a zapomněli na všechno ostatní. Občas byla pára tak hustá, až měli dojem, že jsou tu sami. Ale pak se zas najednou objevila tu hlava se zvědavýma očima, která se přišla podívat, co dělají, tu vyzývavé tělo, které se jakoby nabízelo, zatímco hlava nebyla vidět. Ostýchavci, kteří tak nabízeli své účastenství, ale hned zas rychle zmizeli.

„Chtěl bych jít jinam," řekl Lien.

„Jinde je to nebezpečné. Tady jsme mezi sexuálními devianty. Jinde by nás hned našli. Tady nikoho nezajímáme. A jsou tu vážené a známé osobnosti, které mají nad lidmi z Bezpečnosti dosud moc."

„Tyje znáš?"

, Jsou i mezi tanečníky, ale spíš jde o klienty, a to velice chlípné, to mi můžeš věřit."

Znova se jich zmocnila touha a prodloužili ji až na hranici snesitelnosti. Lien zavřel oči, aby se nesetkal s jinými žádostivými pohledy. Nikdy by ho nenapadlo, že dokáže být v takovéhle situaci tak vášnivý.

Yeuze odešla znova tančit a vrátila se s vychlazenými nápoji a sladkostmi.

„Tady Člověk o pár kilogramů zhubne," řekla, „proto je tady tolik tlouštíků. Hlavně bohatých. Běžná strava stačí normálním lidem sotva k přežití."

„Měl jsem divnou návštěvu," řekl.

Vyprávěl jí o bratru Petrovi a ona zbledla.

„Měla jsem si dávat pozor," řekla. „Myslela jsem jenom na Bezpečnost a na ty fanatiky jsem zapomněla. I v kabaretu Miki měli jistě své agenty a nedalo jim tak velkou práci mě hlídat. Mrzí mě to."

„Nemá zlé úmysly, aspoň to tvrdí. Zajímá se hlavně o Zrzavé Lidi a právem si myslí, že toho o nich dost vím."

„Co jim chtějí? Nemohou je nechat v klidu žít? Asi je pobuřuje jejich nahota. Ženy se zrzavou kůží jsou překrásné, prsa mají vždy nádherná, a muži mají velice nápadná přirození. Ty nové puritány to asi šokuje. Myslím, že se pokusí je oblékat."

Lien se usmál.

„Zrzaví Lidé nesnášejí oděvy. Už je nutili oblékat se při práci na kopulích. To když některé dámy zvedaly hlavu a nemohly snést pohled mezi jejich nohy. Rychle se těch pokrývek těla zbavují. Těchto problémů zatím bratra Petra

ušetřím.“

„Ty se s ním máš znova setkat?“

„Řekl mi, že se vrátí. Musím také zajet do Berylovy vesnice, to je ten učitel, co dělá prostředníka mezi piráty a Společností. Sadon se bojí o svou dceru a hlavně o své místo, kdyby Floa zmizela. Chce, abych předám výkupného sledoval.“

„Bude to nebezpečné,“ šeptala Yeuze a i přes hrozné vedro se roztřásla.

„Musím to udělat.“

„Ty věříš tomu guvernérovi, kterému už vyčítají i porušení úředních povinností?“

„Nemám na vybranou, má ojedinělé informace o Zrzavých Lidech.“

„Ale co vlastně chcete se Zrzavými Lidmi dělat? Nemyslíš, že Skoll a ostatní mohou být také fanatici, zrovna jako Neokatolíci?“

Lien si takovou otázku sám Často kladl, ale neměl čas si na ni odpovídat, a možná ani nechtěl. Události ho strhávaly s sebou, musel se skrývat, pracovat v ZOO, hledat Vilyho Fuka, udržovat kontakty s disidenty, tisknout a rozesílat knihu...

Díval se na zpocenou Yeuze. Sám byl ve stejném stavu a pot stékající z jejich těl plnil jamky na nepromokavé žíněnce. Museli ji obrátit a vylít. Ucítil přitom lehký plísňový opar a místo se mu zprotivilo.

„Musím jít,“ řekl.

„Kdy se uvidíme?“

„Nevím. Musím do Soap Station, podívat se za tím učitelem. Nevím ještě, jak to provedu, abych úkol splnil.“

Chytil okružní tramvaj, která jezdila okolo kopule. V této pokročilé době jezdila rychleji než přes den. Jel kolem rozsvíceného guvernérova paláce. Pak kolem bídných čtvrtí. U ZOO to bylo ještě horší.

Skoll šel zrovna do tiskárny, a neměl dobrou náladu. Poslední události, setkání Liena s guvernérem, s Yeuze a s bratrem Petrem, se mu vůbec nelíbily.

„Chytnou nás... Příliš se okolo nás chodí. Musíme být diskrétní, musí se na nás úplně zapomenout. Nejdůležitější je teď vydání této knihy a udržení kontaktů s opozičními skupinami.“

„Ano,“ řekl smířlivě Lien. „Ale ten Sadonův úkol splním.“

„Fukova laboratoř je sto let stará. Co myslíš, že tam ještě najdeš? V tom černém zápisníku Kallyst píše, že asistenti ztratili zájem, nechali všechno upadat a dokonce sami laboratoř rozbíjeli.“

„Přesto se mohly zachovat zajímavé věci, třeba jen detaily.“

Nasedl do osobního vlaku, tak jako při cestě do Cross Station. Tenhle byl sice rychlejší, ale o nic víc pohodlný. Znova mu byla zima, musel vystupovat a čekat na spojení. Přestupoval celkem třikrát. Ředitel ho pověřil nákupem zbytků mýdla k čištění klecí. Doufal, že tak nebude nápadný.

Několik hodin strávil čekáním v malém hornickém městečku. Veškeré hospodářství tu záviselo na bývalých zdrojích země. Nechtěl-li člověk zahynout, musel sestoupit až k bývalé vrstvě. Tady se dobývala rašeliniště pod ledem. Rašelina se spalovala přímo k výrobě elektrického proudu. A povrch městečka byl pokryt vrstvou rašeliny, která ho izolovala od ledu.

Do Soap Station přijel jeho motoráček s několika cestujícími v noci. Bylo pod skleníkem, nikoli pod kopulí. Železné pilíře, opěrné oblouky a voluty dodávaly městečku umělecký ráz, ale kopule by lépe izolovala od mrazu. Šel pěšky kolem nástupiště, z vlaku totiž uviděl reklamu na hotel. Vzduchem se linula kyselá vůně. Usídlilo se zde několik výrobců mýdla. Společnost několik soukromých podniků tolerovala, ale jen v oborech, ve kterých nespatřovala strategický význam.

Objevil malý hotýlek s nenapodobitelným šarmem. Byl obklopen gotickými mřížemi a zahradou s několika zelenými rostlinami. Květy neviděl, ale byl překvapen už jen tou zelení. Obvykle byla vidět jenom v modelových farmách, kde rostlo ve skleníku obilí nebo zelenina, nikdy ve městech. Hotel se skládal z několika starých pečlivě restaurovaných vozů. Vozy s lakovaným dřevem pocházely asi ještě z teplejšího období; zřejmě se nějak zachránily před ledovou smrští.

Majitelé byli vřelí a pozorní. Dostal skutečný pokoj, ne kabinu. Okolo byly také zelené rostliny. Později objevil, že rostou v kádích na kolečkách. Společnost nepovolovala žádná pevně umístěná zařízení.

Ptal se po mýdlových zbytcích a řekli mu o malé továrně, která je prodávala chovatelům sobů. Pak se mluvilo o učiteli uneseném piráty. Hostinští mu také svěřili své akcie na mimořádné zasedání v Grand Star Station a byli šťastní, že je dostali zpátky.

Na druhý den koupil několik pytlů mýdlových zbytků, poslal je do ZOO v River Station a vstoupil do školy, která byla stejně krásná jako hotel. Rostla tam tráva a by! tam dokonce vodotrysk.

Rozhodl se hrát s Berylem přímou hru.

„Guvernér Sadon mě pověřil hlídat vás a jeho dceru. Bojí se cizích zásahů, které by mohly jednání s únosci překazit. Bude lepší, když o tom budete vědět.“

„Jsem velice Šťastný, že mohu zachránit život Floy Sadonové,“ odpověděl učitel.

Liena překvapil vášnivý tón jeho hlasu. Nenápadně na toho muže pohlédl a pochopil, že Beryl je do Floy zatraceně zamilovaný.

„Vím o nebezpečí, které jí hrozí,“ řekl Beryl. „Vlastní pěkný balík akcií a její otec jí svým způsobem vděčí za své postavení.“

Lien už neměl, co by dodal.

„Teď čekám na znamení únosců. Rodiny mi už odevzdaly výkupné; brzy mě Čeká cesta k pirátům. Od té chvíle budu zblízka sledován, ale já vím, že Bezpečnost je ve střehu už teď.“

„Dokonce i tady?“

„Přišli sem noví zaměstnanci Společnosti. Mluví se o obnovení druhé dávno opuštěné sítě, která má přímo spojovat síť okruhu. Ve skutečnosti jsou tady kvůli mně. Ale rodiny vězňů jsou dost silné na to, aby našly způsob, jak tuto vesnici nenápadně opustím.“

„Nějakou dobu tady zůstanu. Musím dohlédnout na expedici věcí, které jsem tu nakoupil,“ vysvětlil mu Lien.

9

Svatyně Ledu

Ten večer hostil hotel skupinu místních vysloužilých vojáků.

„Ach jo,“ řekl hostinský, „jsou to všechno hodní lidé a už neválčí díky tomu, že dostali modrou. Většinou jsou v hrozném stavu. Uvidíte... Máte štěstí, že nejste mobilizován!“

„Byl jsem,“ řekl Lien, „ale zranil jsem se na noze a už do války nemusím.“

„Nebuďte si tak jistý. Berou prý teď i ty, kdo byli jen lehce zranění. Aby vás neposlali na frontu, musel byste přijít o ruku či nohu, o oko, nebo být jinak zmrzačený.“

Hostinského pacifistické názory Liena překvapily. V malých vesnicích daleko od hlavních center byli lidé většinou spíš tradicionalisty a mysleli si, že válka proti Sibiřské Společnosti je správná.

„Ztratili jsme dvacetiletého syna,“ řekla hostinská. „Byl členem posádky pozorovací návěstní lodě. Dostala se příliš daleko do nepřátelské sítě a najela na minu. Je zatím nezvěstný, ale my dobře víme, že je mrtvý.“

Příchod vysloužilců ho Šokoval. Prvního museli rodiče nést k židli, neměl totiž nohy. Druhý, slepý, šel v doprovodu mladšího bratra. Bylo to jako zlý sen. Ti nejméně postižení za sebou tahali nohu nebo měli polovinu tváře pryč. Lien znal důvod jejich tragédie. Tito mladí lidé nikdy neměli profesionální vojenskou odbornost. Odjakživa pracovali v továrnách na mýdlo. Byli naverbováni rovnou do úderných jednotek. On sám měl opravdu štěstí, že byl zraněn mnohem lehčeji než ti, kteří teď zasedali okolo stolu. Hostinská si dala na jídle záležet. Pekla slepice na rožni, připravila měkkou sobí kýtu se zeleninou, vypěstovanou přímo ve vesnici, na rašelině dodané ze sousední stanice.

Obědu přišel předsedat přednosta stanice v uniformě, v doprovodu svého pobočníka. Ve všech obcích Společnosti byl starosta zároveň důstojníkem Bezpečnosti. Když procházel kolem Lienova stolu, podíval se na něj podezřívavě, ale hned šel dál, pozdravit společnost.

Podávalo se pivo a vodka. Někteří potřebovali pomoc, aby se vůbec mohli napít na zdraví Společnosti. Přednosta stanice považoval za svou povinnost pronést projev.

„Obětovali jste všechno pro to, aby se Společnost nestala kořistí útočníků. Kdybyste se chovali jako zbabělci, dnes bychom v tomto sále neseděli. Podle posledních zpráv jsme prolomili frontu na severovýchodě. Zasáhli jsme velké komunikační centrum nepřítele. Máme zajatce, získali jsme pohonné hmoty a...“

Lien byl znechucen a chtěl si zacpat uši. Nemohl si dovolit zasáhnout, ale ten muž to poněkud přeháněl. Nafukoval se, zvedal sklenici. On totiž celý byl, měl všechny údy, neměl ani škrábnutí. Společnost v něm měla věrného člena a odvděčila se mu tím, že nemusel poznat hrůzy války.

„Vy nemáte hlad?“ zašeptala hostinská, když mu přinesla porci mladého sobího masa.

„Nesnáším takové odporné projevy,“ přiznal.

Pokusil se na toho člověka zapomenout a povídal si s hostinskou.

„Zrzaví Lidé? Ano, jsou i tady... Nevím, jak mohou odolávat mrazu. Každý měsíc přijdou Čistit skleněná okna. Dostávají za to stravu. Jsou mezi nimi i děti. Zírají na naše děti, jak chodí do školy a hrají si. Zrzavé děti si asi nehrají, pracují jako dospělí skoro zadarmo a vždy rychle zmizí. Bojím se jich, ale je mi jich i líto. Nikdy nechtějí vstoupit do vesnice.“

„Společnost to zakázala.“

„Přednosta je v tomhle přísný, ale člověk by je občas pustil dovnitř. Měli by tu dost práce. Ale oni nechtějí projít komorou. Vypadá to, že se nejvíc bojí tepla.“

Dojedl, když v tom vešla mladá žena v kožichu. Pomyslel si, že on včera dorazil do hotelu ve stejnou dobu a že i ona asi přišla z nádraží přímo od vlaku.

Vtom ji poznal. Yeuze přišla k němu a posadila se naproti. Hned věděl, že v River Station se stalo něco zlého.

„Dnes ráno zajistili Skolla.“

„A ředitel?“

„Zůstal na svobodě.“

„Udělali prohlídku?“

„Myslím, že ne.“

Lien se usmál. V tom případě neobjevili ve vozech s masem pro zvířata tajnou tiskárnu.

„Radši jsem ti to přišla říct, než bych telefonovala nebo posílala vzkaz.“

Vzal ji za ruce.

„Hodně jsi riskovala.“

„To nic.“

„A co tvoje smlouva s Parní Lázní?“

„Už jsem toho stejně měla dost. Vrátím se do Miki. Tam nemám problémy.“

„Vedle mně je tvůj život v nebezpečí. Mohou se mne zbavit, aby si ušetřili starosti... Víš, kde je poručík Skoll?',,

„Prý ho hned převezli do Grand Star Station.“

„Samozřejmě, v River Station je nespolehlivý guvernér.“

Všimla si stolu vysloužilých bojovníků. Atmosféra se po smutném začátku pod vlivem piva a vodky zlepšila. Přednosta stanice se bezostyšně bavil, nabízel pití a vyprávěl pochybné \tipy.

„Chudáci děti,“ řekla Yeuze.

Slovo děti ho překvapilo, uvědomil si, že Yeuze již nebyla nejmladší. Bylo jí přes třicet a tyhle mladé hochy litovala, jako kdyby to byly její vlastní děti. Viděl v jejích očích slzy.

„Tak co, pane, připijete na zdraví těch hrdinů?“

Přednosta, čepici s dvěma hvězdami na plešaté hlavě, stál na svých krátkých nohách se sklenicí v ruce u jejich stolu. Lien se na něho podíval a chopil se své sklenice.

„Piji na jejich mládí a na jejich ztracené zdraví.“

Muž se zarazil a řekl s úšklebkem:

„To znamená co, pane?“

Yeuze prosila očima. Uvědomoval si, že jeho pozice není nejlepší, a že se dopouští neopatrnosti, ale touha setřít toho směšného chlapa zvítězila.

„Vyložte si to jak chcete. Možná, že nebylo nutné udělat z nich hrdiny bez paží, nohou, očí, tváře... Myslím, že to bylo zbytečné.“

„Cože, vy štvete proti válce? Jste kapitulant?“

Obrátil se k ztichlým stolům.

„Přátelé, zatímco vy jste bojovali za naši svobodu, jiní se vydávali za pacifisty a užívali si života.“

Díval se na Yeuze a zdál se být fascinován její přirozenou krásou.

„Asi jste se schovával, co?“

„A co vy?“ klidně se zeptal Lien.

Přednosta silně zbledl a pak jeho žíly uvolnily najednou takový příval krve, až to vypadalo, že se zhroutí.

„Ne, pane, já jsem nasazený, plním své povinnosti jako ostatní.“

„Soap Station je daleko, velice daleko od fronty,“ řekl Lien se sladkým úsměvem.

„Máte mne za zbabělce?“

„Nemám pro vás výraz. Zvlášť když si děláte legraci z těchto chudáků. Myslíte si, že pozvat vysloužilé vojáky na oběd stačí k tomu, aby zapomněli na své neštěstí a bídu?“

„Kdo jste? Nezapomeňte, že jsem důstojníkem Bezpečnosti a že mám právo vás požádat o doklady.“

Lien vytáhl mobilizační knížku a položil jí na stůl. Přednosta vypadal překvapeně, ale vzal si ji, otevřel a přečetl si doklad o zranění. Najednou si uvědomil, že udělal chybu. Položil doklad na stůl a vrátil se beze slova k veteránům.

„Pěkně jsi ho utřel," řekla radostně Yeuze.

„Neraduj se předčasně. Zná teď moje jméno. Až se vrátí do stanice, přečte si seznam osob hledaných Bezpečností."

„Co budeme dělat? Příští vlak jede až ráno."

Hostinský přinesl jantarovou láhev a položil ji na stůl.

„Myslím, že je to dobré pití. Už léta jsem se necítil tak dobře. Děkuji vám, pane, že jste mu tak odpověděl."

„Nic jsem neriskoval," řekl Lien.

„Blázne," řekla Yeuze, jakmile hostinský odešel, „riskoval jsi smrtelně."

„Nechtěl jsem tomu člověku kalit radost ani ho žádat o pomoc. On by to jistě udělal, ale stačí, že už ztratili ve válce syna. Už toho bylo na ně dost."

„Co budeš dělat?"

„Asi nebude tak jednoduché se v téhle vesnici schovat. Pravděpodobně tu nemají žádné drezíny k pronajmutí, taxi ani soukromé vozy. Jsme v pasti jako myši."

„Co kdybys zavolal Sadona, guvernéra? Tady jsme pořád ještě v 17. Provincii, i když až na periferii."

„Dobrý nápad," řekl Lien.

Šli do recepce a starý pán, aniž o tom věděl, vytočil číslo guvernérova paláce. Čekal dlouho a vrtěl hlavou.

„Zdá se, že tam není tón. Telefony teď často nejdou. Zkusím to za chvíli."

Vysloužilí vojáci teď zpívali pod vedením přednosty stanice. Zůstanou snad ještě hodinu či dvě, bude to jen malý odklad, než se přednosta vrátí domů a podívá se na seznamy.

„Uvidíme zítra," řekl Lien, „teď jdeme spát."

Yeuze byla pokojem překvapená.

„Skutečná postel," podotkla, „a kytičkované záclony, to je nádhera."

„Bohužel toho nemůžeme užít," řekl Lien, „utečeme oknem."

„Ty víš, kam jít?"

„K učiteli. Je to nejnezasažitelnější osoba vesnice. Kdyby se mu cokoli stalo, rodiny unesených akcionářů by ztropily skandál."

„Ale bude nám chtít pomoci?"

„Doufejme."

Beryl ještě nespal, byl ve své třídě a opravoval domácí úkoly. Trhl sebou, když Lien a mladá žena vstoupili.

„Zapomněl jste mi něco říct?"

„Pronásleduje nás Bezpečnost. Musíte nám pomoct."

Lucas Beryl vyskočil,

„Ale já jsem úředníkem Společnosti... nemohu vám pomoct... co jste proboha udělali?"

„Tisknu tajně Šikmou Trať od Vilyho Fuka."

„Bože, nevšiml jsem si dost dobře vašeho jména. Lien Rag, vy jste ten glaciolog? Vaše fotka visela dlouho na stanici na viditelném místě... Nemůžete tu zůstat..."

Vzal je do vedlejšího pokoje školního vozu, jakési komory na odkládání věcí. Pár věcí odsunul a objevila se úzká lavice.

„Nesouhlasím s tím, co říká Vily Fuk... Vytvořil-li skutečně Zrzavé Lidi, byl to omyl. Jsou to idioti bez inteligence, umějí akorát tak lítat nazí při minus padesáti stupních."

„Aspoň něco," řekl Lien se smířlivým úsměvem.

„Jsem proti takovým manipulacím."

„A souhlasíte se vším, co dělá Společnost? Intriky, Bezpečnost, Neokatolíci? Se vším, co nás tíží, protože jsme vězni těchto kopulí a skleníků? Společnost vytvořila krevní systém, síť železnic, aby nás lépe udržela v drápech. Souhlasíte s tím stoprocentně?"

„Samozřejmě že ne."

Beryl si osušil pot na tváři. Od svého únosy piráty prožil fantastické věci. Za celých padesát let života takové dobrodružství nepoznal.

„Schovám vás tuto noc, ale zítra... zítra musíte odejít."

„Zkuste zavolat guvernérovi Sadonovi a vysvětlit mu situaci," řekl Lien a posadil se na lavici...

10

Svatyně Ledu

Konečně usnuli, když do místnosti vstoupil velice rozrušený Lucas Beryl. Lien si všiml, že je teprve pět hodin ráno.

„Co se stalo?“

„Právě přijel panceřový konvoj Bezpečnosti. Zrovna obklíčují Školu.“

„Dovolal jste se ke guvernérovi?“

„Ano, řekl mi, že přijede, co nejrychleji. Přednosta stanice asi informoval své nadřízené, jak jste se obával.“

Pancéřový konvoj Bezpečnosti se skládal z několika samostatných vozů. Obklíčily celou čtvrť okolo Školy. Jeden stál dokonce proti ní s namířeným kulometným dělem. Laserové dělo do palebního postavení nedali, zřejmě to nepovažovali za nutné.

„Jestli guvernér nikoho nepošle, jsme ztraceni,“ řekl učitel.

„Klid... Nezapomeňte, že jste prostředníkem s piráty. Vám se nic nemůže stát. Kdyby tlak příliš zesílil, půjdu a vzdám se. Necháte si Yeuze.“

„Nechci,“ řekla klidně.

„Budeš mi užitečnější volná než zajatá.“

V důležitějších městech se obyvatelstvo neodvážilo shromažďovat, když Bezpečnost zajišťovala pořádek, ale v Soap Station byli lidé dost naivní, měli v sobě dosud jakousi venkovskou nevědomost. Přicházeli zvědavě ze všech stran, dokonce i dělníci z mýdláren, muži, kteří zpracovávali draslo, ženy s vybílenýma rukama, které dělaly mýdlo.

Uvnitř panceřových vozů si muži Bezpečnosti asi kladli otázku, co by vesničané udělali v případě přílišného násilí. Učitel byl důležitou osobou, vždyť drobní vlastníci akcií mu je bez váhání svěřili, aby je reprezentoval na mimořádném zasedání.

Najednou bylo slyšet divný zvuk, jakési prskání, a pak se ozval hlas z ampliónu:

„Obyvatelé Soap Station, zdraví vás kapitán Suno. Chci vám vysvětlit důvody policejní akce ve vaší krásné vesnici. Ve Škole se schovává spoluviník pirátů, kteří, nedávno unesli několik osobností, a Beryl, váš učitel, je jeho rukojmím. Máme za úkol ho zajistit. Račte se vzdálit a pokračovat v práci. Společnost potřebuje, aby účast každého z vás v boji proti nepřátelským útočníkům byla co nejúčinnější. Výroba se v žádném případě nesmí zpomalit. Vy dělejte dál svou práci, my vykonáme svou.“

Vesničané souhlasně kývali hlavami, ale nevzdálili se. V Soap Station nebylo mnoho příležitostí k zábavě a tahle byla skutečně mimořádná.

Kapitánu Sunovi mírně povolily nervy a nechal do všech směrů vypustit trochu páry. Zvědavci lehce ustoupili, smáli se, jako kdyby šlo o žert, ale nerozešli se.

„Liene Ragu, vyjděte ven. Nebudete-li venku do tří minut, spustíme paralyzující plyny.“

S tím Lien nepočítal. Plyny by paralyzovaly všechny, jeho, Yeuze i Beryla. Naložili by je a zmizeli. Guvernér by ho pak těžko osvobodil, vždyť byl hledán za vzpouru, opuštění práce, propagaci poplašných zpráv v době války a kdovíco ještě.

„Vzdám se,“ řekl. „Vy musíte zůstat na svobodě.“

„Počkejte ještě chvilku. Lhůta vyprší za dvě minuty a jsem si jist, že ji ještě obnoví.“

„Zkusme to,“ řekl Lien.

S úzkostí, aniž by ji dávali najevo, Čekali na vypršení dvou minut.

Amplión se náhle ozval:

„Je po lhůtě. Liene Ragu, naposledy vás vyzývám, vyjděte ven!“

„Mám nápad,“ vykřikl rozrušený učitel, „musím ho najít.“

Lien si ho moc nevšímal. Šel už ke dveřím, když vtom se Beryl vrátil s ampliónem v ruce.

„Používám ho s dětmi, když jsou na dvoře... Zkuste vyjednávat.“

Lien přistoupil k oknu, otevřel ho a po malém zaváhání odpověděl:

„Kapitáne Suno, jsem připraven vyjít ven. Ale chci záruky. Nejsem pirát, i když to tvrdíte. Mám dokonce guvernérův souhlas k pobytu zde, v Soap Station. Chci, aby obyvatelstvo bylo garantem regulérnosti mého zadržení.“

Bylo úplné ticho. Pak se ozvaly stroje panceřového vozu. Obklopila ho pára. Ale byla to opožděná reakce. Uslyšela ho celá vesnice. Lidé si kladli otázky. Slovo guvernér na ně zapůsobilo. Bezpečnost bylo jenom tělesem ve službách guvernéra. Nemohla jít proti jeho vůli.

Kapitán Suno to asi pochopil, protože nechal vypnout motory vysílající páru a poněkud nervózně odpověděl:

„Ten muž lže. Jsme tady na rozkaz guvernéra. Ten muž je hledán na všech provinciích Společnosti. Včera napadl v hotelovém klubu vysloužilé vojáky. Je schopen čehokoli, jen aby oddálil své spravedlivé odsouzení."

Kromě přednosty stanice, který byl současně starostou a policejním důstojníkem, existovala ve všech vesnicích takzvaná poradní Rada. Ve větších městech byla vybírána pečlivěji. Ale v městečku, jakým bylo Soap Station, šlo většinou o staré vážené občany a válečné hrdiny. Občas se stávalo, že Rada se neshodla s reprezentantem Společnosti, který se každé tři nebo čtyři roky změnil.

Starší pán a s ním dva další se s rukama nad hlavou přibližovali k pancéřovému vozu.

„To je zástupce Rady," pošeptal Beryl. „Občas je tvrdohlavý, a nemá moc rád přednostu. Pořád se snaží na sebe upoutat pozornost, ale tentokrát je to jen dobře. Jmenuje se Brian."

Brian mluvil, ale na tu vzdálenost ho nebylo slyšet. Věž pancéřového vozu se otevřela, objevil se kapitán Suno a skočil do kolejiště. Došel až k Brianovi a začal s ním vášnivě diskutovat.

„Pane Briane," zvolal najednou Lien do ampliónu, „jděte zavolat guvernéra osobně. Budete mít důkaz, že mluvím pravdu a že kapitán Suno neplní vůbec rozkazy Společnosti, ale jen rozkazy svých nadřízených."

„Dejte mi to," řekl najednou Beryl. Vyrval mu amplión z ruky.

„Briane, tady Beryl. Znáte mne. Víte, že nemluvím pod tlakem a..."

Suno se obrátil k panceřovému vozu a dal znamení.

„Rychle, dělejte," křičel Lien, „přehluší vás."

„Nejsem v nebezpečí," zakřičel učitel, „chci abyste Šel zavolat guvernérovi a..."

Panceřový vůz v tu chvíli vypadal, jako kdyby měl vybouchnout. Pára utíkala s fantastickým pískotem, který musela slyšet snad celá země. Pod tlakem zvukově vlny se rozbilo několik skel skleníku. Lidé leknutím nadskočili, zacpávali si uši, a pak výhružně zvážněli. Su no pochopil svou chybu. Venkované nebyli jako měšťáci. Neměli komplexy z pořádkových sil. Lidé se začali přibližovat k panceřovému vozu. Brian je chtěl zastavit, ale dav ho spolkl mezi sebe a za chvíli i kapitána Suna.

„Zastavte se," křičel Beryl, „jinak budou střílet."

Ale v tom hrozném pískotu ho nikdo neslyšel. Pára na okamžik zakryla celou scénu, pancéřový vůz i dav lidí.

„Doufejme, že nebudou střílet," zašeptal Beryl.

Pára naštěstí znemožnila orientaci a střelci nechtěli riskovat, že zasáhnou svého šéfa. Byli v pohotovosti, ale nestříleli. Pára se pomalu vyčerpala a strojvůdce ji zastavil, aby zachránil aspoň minimum pro případ rychlého odjezdu. Bylo už trochu víc vidět a uším se ulehčilo.

Brianovi a kapitánovi Sunovi se podařilo zůstat stranou a lidé už nebyli tak odhodláni k násilí, i když jejich tváře dosud prozrazovaly nedůvěru.

„Brian dává znamení," řekl Lien.

„Jdu tam sám," řekl Beryl. „Musíme získat co nejvíc času. Guvernér nakonec někoho pošle."

„Myslím, Že už to udělal, ale Bezpečnost ho přibrzdila. Kontroluje Železniční uzly, výhybky a dispečinky a klidně mohla poslat lokocar opačným směrem, i když má zabudovanou prioritní Černou skříňku."

Beryl vyšel ven a přistoupil k radnímu a kapitánovi. Nastala dlouhá diskuse; pak se kapitán vrátil do pancéřového vozu, snad aby poslal radiový vzkaz.

Dav se nerozešel. Lidé, které sem přilákala zvědavost, se nyní, po policejní operaci, cítili zodpovědní za dodržení spravedlnosti.

Uplynula nejistá půlhodina a Lien se už začal obávat, že lidé se unaví a vrátí se domů. Někteří už odcházeli.

Najednou pancéřový vůz bez vysvětlení zapískal, popojel, a vzdálil se od školy.

„Odcházejí," řekla Yeuze.

„Nejsem si tak jistý."

„Já věřím, že ano."

Beryl tu zprávu potvrdil. Čtyři panceřové vozy, které obklopovaly čtvrť, utvořily znovu konvoj a projely komorou. Učitel se vrátil a přivedl s sebou Briana. Ten se před Lienem uklonil a Lien mu poděkoval:

„Řeknu guvernérovi o účinnosti vaší intervence. Bez vás by se jeho rozkazy neuplatnily."

Muž se nadmul pýchou a přijal nabízenou sklenici piva. Dav se zatím pomalu rozešel. V tu chvíli přijel lokocar s guvernérovým znakem na Štítě.

Vystoupil z něho ředitel ZOO, Harl Mern. Teď už měl Brian naprostou jistotu, že neudělal chybu, a odešel spokojen a polichocen poklonami, kterých se mu dostalo. Byl to největší výrobce mýdla v městečku a doufal, že guvernér si na jeho služby někdy vzpomene.

„To byl tedy zmatek," řekl Mern. „Měli jsme tady být už na úsvitu, ale odklonili nás, že prý vykolejily dva konvoje. Myslím, že šlo o lest. Kdyby měli Čas vás zajistit, nemohli jsme už nic dělat."

Podíval se na Beryla.

„Piráti dali svůj souhlas. Výkupné za akcionáře je v lokocaru, ve zlatých cihlách. Je to obrovská váha.

Guvernér mě pověřil, abych to sem přivezl a doprovázel vás dokud to bude nutné."

„Dobře," řekl Beryl. „Jsem připraven k odjezdu. Všechno už jsem nachystal předem."

Hned po svém návratu ze zajetí odvezl ženu a děti pod záminkou jejich bezpečnosti do jiného města. Floa Sadonová už v jeho mysli zabírala tolik místa, že nemohl dost dobře snášet přítomnost rodiny.

Lokocar patřil Floe, a byl vybavený dokonalou technikou. Pilot, kterého najal guvernér, se jmenoval Sorgi. Vysvětlil jim, že podle pokynů pirátů pojedou po síti Okruhu.

„A to až do Botnie Station. Tam najedeme na vedlejší síť, označenou jako Polární II. Pak dostaneme další instrukce."

„Ale jak, rádiem?“

„To nevím.“

Když lokocar vjel do prvního přestupního uzlu, Lien vyzval Yeuze, aby vystoupila a jela vlakem zpátky do Grand Star Station.

„Musíš se vrátit. Nechci, aby ses do toho zapletla. Navíc by pirátům mohlo být divné, co tu děláš, a ohrozilo by to celou akci.“

Beze slova respektovala jeho přání. Když se s ní loučil na nástupišti, měl Lien pocit, že ji tak brzo neuvidí. Zmizela mezi ostatními cestujícími.

Octli se uprostřed obrovského provozu sítě Okruhu. Víc než stovka tratí, přeplněná vlaky, které nerespektovaly předpisové vzdálenosti. Není divu, že saturovaná elektronická relé se zbláznila a panoval tu chaos.

„Naše priorita je k ničemu,“ řekl Sorgi. „Paměti už nemohou více spolknout. Kdybychom nemuseli nutně dojet na noc do Botnie Station, bylo by lepší počkat, až se to uklidní.“

„Všechno brzdí ty vojenské konvoje,“ řekl Harl Mern. „A přitom vůbec nejde o přímý směr na frontu.“

„Západním směrem se dostanou na hranici s Panamerickou Společností. Pochybuji, že by umožnila průjezd našim vojskům, aby by pak zezadu napadly Sibiřskou Společnost.“

Lien kroutil nedůvěřivě hlavou. Něco bylo skutečně divné. Občas jeli ve společnosti obrovských konvojů. Křižníky s mohutnou superstrukturou, hlídkové vlaky ve formacích, rychlé torpedoborce, které využívaly pouhé tři páry kolejnic. Projížděly tu také pancéřové vlaky se zásobami a s pěchotou.

„Panamerická Společnost nás nechá projet svým územím...“

„Chystáme se na ni zaútočit?“ ptal se ředitel ZOO.

„Je to docela možné.“

„To by bylo šílené. Panamerická má pověst nejsilnější Společnosti Země. Mají střely s dalekým doletem a nukleární náboje. Dojde-li k tomuto nesmyslnému činu, bude to apokalypsa.“

„Myslíte si, že se tu jedná jen o demonstraci síly?“

Aby se vůbec dostali k Botnie Station, Sorgi musel využít všech svých zkušeností - být akrobatem v řízení, mistrem v diplomacii a chovat se netečně k povelům, které do jejich rozhlasu neustále vysílal hysterický hlas. Vojenské konvoje se městu vyhýbaly. Přesto bylo ucpané, civilní konvoje tu stály od včerejška a další byly odkloněny během cesty. Nebylo tu místo, prioritní lokocar byl nežádoucí.

Museli najít odstavnou trať na okraji města a pěšky hledat dispečink, kde vládl neuvěřitelný zmatek. Lien a Sorgi konečně našli dispečera příslušné trakce a dostali z něj informace potřebné k vjezdu do města. Dal jim kódovou kartu řízení a lokocar se konečně mohl hlásit před jižní komorou.

Tam jim jiný dispečer oznámil, že je nemůže pustit do normálních nástupišť trakce a že si musí sami ve městě najít místo k parkování. Znamenalo to hodiny a hodiny bloudění. Všechny garážové tratě už zabíraly drezíny-taxi, tramvaje, osobní lokocary, správní vozy, traťový úřad, hasiči a Policie.

„Musíme tady strávit noc před najetím na Polární II. Tak znějí pokyny. Vypadá to, že celou tu dobu budeme jezdit a spálíme veškeré pohonné hmoty. Brzo budeme muset natankovat plnou. Nevím, jestli jsou v tomhle městě ještě nějaké zásoby. Všechno je tu vzhůru nohama,“ dělal si starosti Sorgi.

Všichni byli unavení a toužili si pár hodin odpočinout na klidném místě. Bohužel nebyli sami, mnoho dalších osobních vlaků hledalo stejně jako oni volné garážové tratě a točilo se kolem dokola, zatímco nástupiště se plnila podrážděným davem.

11

Svatyně Ledu

Vzhledem k nákladu zlata se rozhodli postavit na noc hlídky. Kolem 22. hodiny se jim přece jen podařilo najít místo k parkování na periferii, kde luxusní lokocar vzbuzoval pozornost. Ani respekt z guvernérova znaku neodradil některé zvědavce od posměšků a obhroublých vtipů na jejich adresu. V noci však zůstalo všechno klidné a mnohem více než drzých křiklounů se báli skutečných lupičů. Vždyť měli u sebe zlato v hodnotě celého rozpočtu Provincie.

Když šel Lien okolo šesté ráno spát, byl klid... Svou pušku předal Berylovi, který se právě probudil.

„Musíme počkat na rozednění a vydat se vedlejší sítí po Polární II. Doufejme, že nebude tak zacpaná."

Beryl připravil snídani, čaj, toasty se sobím máslem a syntetický med. Sorgi, zničený včerejším manévrováním, ještě spal. Harl Mern studoval dokumenty o Vily Fukovi. Vyprávěl Lienovi, jak chytli poručíka Skolla.

„Pravděpodobně ho udali. Někdo ho asi poznal. Divné je, že vás přitom nehledali a neudělali ani prohlídku."

Lien si vzpomněl na bratra Petra, který byl asi iniciátorem toho zatčení. Vždyť Neokatolíci byli spojenci Bezpečnosti. Mohli uzavřít neformální smlouvu. Skol! byl zatčen, ale Liena misionář potřeboval, a tak mu ho nechali. Později ho stejně zajistí, podobně jako v Soap Station. Proto se kapitán Suno tak rychle vzdal. Potřeboval, aby zatčení proběhlo hladce a diskrétně. Bratr Petr by pak nemusel už nikdy poznat pravdu.

Právě snídali, když se ozvalo klepání na dveře, vešel mladý chlapec a odevzdal jim dopis.

„Tohle vám mám předat."

„Počkej," řekl Lien a dal mu bankovku. „Kdo tě poslal?"

„Cestující z nástupiště."

Odešel a Lien otevřel dopis, Četl nahlas:

„Polární tři."

Číslo bylo napsáno slovy, aby nedošlo k nedorozumění. Sorgi vyndal lexikon železničních instrukcí a zjistil, že Polární tři je označení dvojité tratě, vedoucí k hornickým střediskům a místům rybolovu. Lien si vzpomněl, že kdysi cestoval ve voze plném sleďů a netěšil se znova na takový smrad.

„To je divné," řekl Beryl. „Na těchhle okrajových tratích nás přece snadněji objeví. I když piráti smažou stopy v paměti výhybek, Bezpečnost nás přece jen najde. Jsou přece také očití svědci, kteří nemohou být do jednoho odstraněni."

„Kurts má asi své důvody," odpověděl Lien. „Musíme se vydat na cestu. Možná, že k projetí tohoto města plného konvojů a lidí budeme potřebovat celé dopoledne."

Provoz byl naštěstí o trochu slabší a konečně se jakž takž uplatnila jejich černá priorita. Během hodiny projeli severovýchodní komorou a zčistajasna se octli v obrovské, neduživé bílé pustině. Na začátku doby ledové, když docházelo k velkým posunům mezi starým a novým ledem, vznikly ohromující soutěsky. Právě do takové vjížděli. Lien zvedl oči a měl co dělat, aby vůbec zahlédl nebe.

„Odtrhne se sebemenší blok a je to jistá smrt," řekl vystrašený Sorgi.

„Led je jisté speciálním způsobem zajištěn, ale zřícení je možné vždycky. Může se uvolnit ne jen těch pár stovek kilogramů, ale hned celá ledová stěna."

Kousek dál jim bylo oznámeno, že je třeba nedávat zvuková znamení a dodržovat rychlostní omezení. Konečně se dostali na planinu a oddechli si. Potkali jen čtyři nákladní vlaky.

A už byli v první stanici. Bylo to jen nádraží a pár mobilních bytů pod zvláštním skleníkem. Lokocar se zastavil, aniž to Sorgi chtěl.

„Děje se něco nenormálního."

„Pravděpodobně vzkaz od pirátů," řekl netrpělivý Beryl. Čím dál tím víc myslel na Flou a doufal, že v jejích očích bude hrdinou.

„Někdo sem jde."

Byl to přednosta stanice, který usiloval o rychlou a rovnou chůzi, ale asi dost pil. V jeho stanici panovala hrozná zima.

„Dobrý den," zabrebtal. „Zdá se, že dnes nebude teplo."

Sám se zasmál svému vtipu, podíval se do řídící kabiny lokocaru a povzdechl:

„Musíte zpátky, trať je pod lavinou, nedá se projet."

„Ale to není možné," protestoval Lucas Beryl. „Musíme projet za každou cenu."

„Heleďte, není to možné," řekl přednosta.

„Klid, Lucasi," zasáhl Lien. „V této záležitosti není nic náhodného a lavina má určitě svůj důvod."

„Musíte projet otočnou plošinou, přátelé!" zvolal přednosta stanice, „abyste našli svůj směr."

O něco později jeli směrem na jih a mlčeli. Byla to akce pirátů? Lien uvažoval, že možná zablokovali všechny tratě a izolovali jejich lokocar. V tom případě by výměna výkupného za vězně už byla nablízku.

Najednou vzal výtisk železničních instrukcí a začal v něm nervózně hledat.

. „Pár kilometrů odtud jsou výhybky. Jedna z tratí vede k jakési vojenské pevnosti... Myslím, že to býval důležitý objekt v době, kdy Společnost ještě nerozšířila své teritorium."

„Pevnost?" divil se Harl Mern. „Postavená na tvrdém?"

„To ne. U žádného ze svých objektů Společnost nevybočuje z jediného pravidla - a tím je mobilnost."

„Myslíte, že budeme odstaveni u té opuštěné pevnosti?"

Sorgi přibrzdil. Trať dělala velký oblouk, aby se vyhnula ledovým pahorkům, a když byli za nimi, uviděli tři stíny, které čekaly u výhybky.

„To je divné," řekl Lucas Beryl, „piráti nosí černé kombinézy. Viděl jsem několikrát, jak si je oblékají, a tihle mají kombinézy světlejší, skoro žluté."

„Neuvěřitelné," řekl Sorgi a prudce brzdil, „jsou to Zrzaví Muži!"

Tři Zrzouni mužského pohlaví stáli přímo u trati. A lokocar projel výhybkou a změnil směr doleva. Obrátili se a s hrůzou zjistili, že ti tři Zrzaví vrátili výhybku na původní místo.

„To není možné," opakoval Sorgi... „To není možné. Umějí přece akorát škrábat led na kopulích... Takovouhle věc nedokážou udělat. Anebo museli soustavně několik dní trénovat. Každý přece ví, že Zrzaví jsou kreténi."

Najednou Lien zapomněl na ty tři Zrzavé Muže a vzpomněl si na svého přítele Skolla, bývalého poručíka, syna Zrzavého otce, který používal speciální krém na odstranění chlupů prozrazujících jeho původ. Za čtrnáct dní mu porostou znova. Bezpečnost pozná, s kým má tu čest, a bude nemilosrdná.

„Zdá se, že tihle se vyvíjeli," řekl Harl Mern. „Jsem přesvědčen, že jejich kretenismus je jen pověrou."

„Nerouhejte se," řekl Sorgi, „jsou to zvířata, jenom zvířata, mohou být vycvičení jen k jednoduchým úkonům. To je všechno."

Jeli aspoň hodinu průměrně padesátikilometrovou rychlostí, když objevili bývalou pevnost. Byla stará asi sto padesát let a museli ji přivézt na mnoha vlacích, aby dokázali takový hrad na kolečkách s mnoha postranními bránami a mohutnou centrální hradní věží postavit. Celek působil fantasticky a směšně zároveň.

„Tady jsou další."

Zrzaví Lidé. Stáli před postranní branou, kterou procházela trať. Muži, ženy, děti. Asi dost silný kmen. Uvnitř se jim naskytla ohromující podívaná. V ohradách tam spatřili zvířata, která se zřejmě adaptovala na padesátistupňové mrazy. Viděli obrovské psy, soby, a zvláštní druh malých koní s bílým kožichem a nezvyklou hlavou. Velkou hlavou někdejšího vola nebo snad velkého psa.

„Ty také pocházejí z pokusů Vilyho Fuka. Vzpomeňte si na Černý zápisník toho asistenta, Kallysta. Píše, Že zvířata žijí volně a tvoří stádo někde na severu. O těchto koních se ale nezmínil."

Čekaly tu na zapřáhnutí saně. Byla na nich také nákladní sedla a zásoby sena. Kmen utvořil kruh okolo lokocaru a čekal. Lien si oblékl izotermickou kombinézu a jako první prošel komorou.

Dav Zrzavých za nimi uzavřel cestu a celá skupina došla až k centrální budově pevnosti. Byl tam velký sál, jakási kuchyň, soudě podle velkých plápolajících kamen. Zrzaví Lidé pravděpodobně schválně udržovali teplotu na nízkém stupni, neboť všude se větralo.

Žena větší než on přinesla misku s horkým nápojem. Miska byla z tvrdého dřeva a Lien měl prvně v životě v ruce řemeslnou věc pocházející od Zrzavých Lidí.

„Děkuji," řekl.

Přiblížil se ke kamnům, aby si mohl sundat přilbu, aniž by se musel vystavit nízké teplotě. Tady bylo asi mínus pět, a to už se dalo vydržet. Ochutnal nabízenou kapalinu, byla to příjemně vonící masová polévka. Všiml si, že jako otop používali sobí trus.

„To je neuvěřitelné," řekl Sorgi, který přišel za Lienem. Nedůvěřivě odmítl polévku. Ostatní si vzali. Beryl se netrpělivě rozhlížel kolem sebe. Zdálo se mu, že osvobozování Floy neprobíhá dost rychle.

„Beryl," řekl mužský hlas.

Přistoupil k nim Zrzavý Muž. Měl opasek s pouzdrem, a v něm starý prachový revolver. Bylo to neuvěřitelné.

„Máte mi dát výkupné za vězně," řekl Zrzavý muž.

Mluvil pomalu, ale bez námahy. Harl Mern věděl, že Zrzaví Lidé mají svůj vlastní jazyk, obsahující asi stovku zvuků a gest. Něco jako jazyk jeho opic v ZOO.

„Mám to dát vám?" zvolal vyděšeně Beryl.

„Ano, nám... vše je přesně naplánováno."

Ukázal na saně a nákladní sedla. Lien si v mžiku představil, jak se karavana saní a sobů žene neznámým směrem. Tato představa ho hluboce dojala, protože poprvé v životě viděl na vlastní oči způsob dopravy, který Společnost údajně zrušila a který přesto existoval, a to díky těmto záhadným mužům nedbajícím mrazu. Dobrodiní Společnosti pro ně nemělo žádnou hodnotu. Ignorovali jej. Mohli žít svobodně, mimo kolejnice, a Lienovi se chtělo plakat obdivem. Nikdy necítil k nikomu tak vřelou náklonnost jako teď k Zrzavým Lidem.

„Jmenuji se Lien," řekl tomu, který na ně promluvil.

„Zajímá mě jen Beryl," odpověděl s neochvějnou logikou Zrzavec, aniž by chtěl někoho urazit.

„To je konec všeho," řekl řidič lokocaru. „Radši se vrátím do vozu, než bych se na to musel dívat. Navíc, smrdí to tu."

„To je jen sobí trus," řekl Harl Mern.

„Přece neodevzdáte výkupné těmhle... tvorům? Musíme vědět, zda je Kurts opravdu pověřil."

Lien byl zklamán přivítáním Zrzavého Muže a šokován Sorgiho nedůvěřivostí.

„A co by dělali se zlatem, můžete mi to říct? Oni ho nepotřebují, mají všechno. Svobodu i odolnost vůči mrazu."

„Zlato je zlato. I po Velké Panice si zachovalo svou prestiž."

„Myslím, že jim můžeme důvěřovat," řekl Harl. „Pojďme ho vykládat."

12

Svatyně Ledu

Beryl a Sorgi se vrátili do lokocaru. Lien a Harl si toho nevšimli, neboť obdivovali mluvící Zrzavé Lidi a jejich život v organizované společnosti. Někteří právě zapřahali psy k saním, jiní sedlali soby nákladními sedly.

„Mluví, jedí vařenou stravu, vyrábějí předměty."

Mern si prohlížel misky, talíře, lžíce, všechno ze dřeva. Jednu z nich zvedl a pokusil se uhodnout, z jakého stromu to dřevo pochází.

„Asi objevili les, v těchto oblastech je ledová vrstva silná od padesáti do několika metrů. Odolné stromy, například břízy, by klidně mohly vyčnívat nad led."

„Podívejte se," řekl dojatý Lien.

Zrzavá žena seděla stranou a na kolenou chovala malé dítě. Nekojila ho, ale krmila ho nějakou kaší, kterou mu podávala do pusy lžicí.

„Asi pochopili, že zbytečné dlouhé kojení vede k zaostalosti! Jestli je to tak, mohou se blížit velkými kroky k civilizaci..."

„Máme jim to vůbec přát?"

„Doufejme, že nebudou tak hloupí a bláznivi jako my!“
Jejich vůdce, nebo alespoň majitel pistole, je následoval.
„Musíme výkupné naložit na saně a na soby. Prý je velice těžké.“
„Ano,“ řekl Harl, „je to zlato.“
To slovo nemělo na Zrzavého Muže žádný účinek. Díval se na lokocar.
„Beryl se nevrátil.“
„Půjdeme za ním,“ řekl ředitel ZOO, znovu nadšený etnolog.
Lien mu naznačil, aby klidně pokračoval v pozorování, a sám se vrátil k lokocaru. Dveře však byly zavřené. Zaklepal.
„Hej, vy tam, otevřte!“
Beryl odpověděl prostřednictvím dorozumívacího systému:
„Lituji, ale odmítám vydat zlato, dokud rukojmí, a zvláště Floa Sadonová, nebudou vydány výměnou.“
„Ale prosím vás, Lucasi! Sorgi, vysvětlete mu to.“
„Souhlasím s ním,“ řekl Sorgi. „Instrukce guvernéra jsou jasné: dcera proti zlatu.“
„Ale Kurts nemohl riskovat. Rukojmí osvobodí na druhém konci regionu, aby zmátl stopu.“
„Nedám zlato těmhle divokým zvířatům!“ zařval Sorgi.
„Beryle, přece nemůžete souhlasit s takovou hloupou nenávistí k těmto mužům!“
„Lituji, ale žádná Floa, žádné zlato.“
Lien se otočil, aby upozornil Harla, a narazil na Zrzavého Muže stojícího za ním.
„Jsou stupidní. Jejich odmítnutí nechápu. Podívejte se.“
Udělal gesto a v tom okamžiku spadla obrovská mříž na bráně a zablokovala cestu. Lien měl na jazyku, že by stačilo použít laser a mříž by se roztavila. Současně jakoby z telepatie poslal Sorgi střelu laserem do mříže. Mohl přitom klidně zabít ženu nebo dítě. Ale mříž se neroztavila. Lien si všiml, že Zrzavý muž se lehce usmívá.
„Je tam neviditelná ochrana. Namontovali jsme ji současně s mříží.“
V interfonu se ozval hlas Sorgiho:
„Neříkejte mi, že tihle divoši našli způsob boje proti laseru!“
„Systém už tu byl. Naučili se ho jenom používat. Radši vykládejte zlato, nebo se nakonec naštvou.“
„Co by mohli dělat?“
„Neprovokujte je! Mohli by zničit lokocar a vy to dobře víte.“
„Kde je Floa?“ zařval Beryl.
Učitel prožíval milostnou fóbii. Lien to v životě nezažil a říkal si, že Beryl nutně potřebuje pobyt v psychiatrické léčebně, aby zapomněl, jinak se úplně zblázní.
„Víte, kdy budou rukojmí osvobozena?“ ptal se Zrzavého Muže.
„Ano, za chvíli, velice daleko odsud, v Iron Station.“
Bylo to na jihu od Grand Star Station. Kurts počítal se vším.
„Máte možnost mu oznámit, že už máte výkupné?“
„Ano,“ řekl Zrzavý Muž. „Mám rádiové spojení.“
Nezdálo se, že by si všiml překvapení svého protějšku. Otočil se ke svým druhům a řekl pár slov v rodném jazyku. V tom okamžiku se vrátil Harl Mern zcela rozrušen:
„Je to neuvěřitelné...“
Jiný Zrzavý muž přinesl malou krabici, vysílačku s kódem, který mohl být dešifrován jedině podobným přístrojem.
„Představte si, pouštějí sobům žilou, aby získali potravu a přitom je nezabili. Pokaždé jen malé množství. To je neslýchané!“
Lien se otočil k lokocaru.
„Nebuďte tvrdohlaví. Vydejte výkupné. Slyšeli jste? Na znamení Kurts osvobodí rukojmí v Iron Station.“
„Nemám důkaz, že pustí Flou,“ odpověděl učitel. „Není možné, aby normální muž takové děvče pustil.“
„Poslouchejte, Beryle. Byl jsem jejím milencem a málem jejím manželem, a přesto jsem úplně v pořádku, jak se můžete přesvědčit.“
„Lžete,“ křičel Beryl.
„Tak už dost! Přece nezůstaneme takhle, vy v lokocaru a my venku!“
„Navrhuji dát polovinu výkupného,“ řekl Sorgi, „pak zavoláme do Iron Station a přesvědčíme se, zda piráti dodržují slovo. Pokud ano, dáme druhou polovinu. Vždyť tihle divoši ani neumějí počítat.“
„Musí být sto prutů,“ řekl šéf Zrzavých Mužů. „Desetkrát dvě ruce.“
Harl Mern se začal šíleně smát.
„Nejdříve dám jen padesát,“ křičel rozvášněný Sorgi.
Zrzavý Muž neodpověděl, otočil se zády a šel ke svým. „Co to dělá?“ zneklidnil se Beryl.
Za několik minut to pochopili. Zrzaví Muži se svými ženami, dětmi, saněmi a soby se chystali na cestu. Šéf již nechtěl diskutovat. Nerozuměl jejich pletichaření a to, že lidé z tepla už nechtěli měnit zlato za rukojmí, bral jako fakt.
„Počkejte,“ volal Beryl, „můžeme se ještě domluvit.“
„Ne,“ řekl Sorgi, „nemáme záruky.“
Pak byl slyšet randál, mručení a oddychování a Lien pochopil, že ti dva se v lokocaru perou. Za chvíli se otevřely dveře a objevil se Beryl. Tváře měl samou ránu a byl bez přilby.
„Nedělejte blbosti, zmrznou vám uši a nos!“
Beryl si uvědomil co dělá a natáhl si přilbu. Ukázal na Zrzavého Muže a Lien pro něho Šel.
„Dáme vám výkupné.“

„Sto prutů?“

„Ano, sto prutů.“

Vzhledem k ceně zlata to bylo obrovské jmění. Dělníkovi by stačil na celý život jediný kilogramový prut. Jemu i jeho pětičlenné rodině.

Sorgi, nepříčetný ve své bezmoci, se díval, jak vyprázdňují sklady a naplňují nákladní sedla a saně. Koně měli sloužit jen mužům. Lien si zaujatě prohlížel ty divné hlavy a vzpomněl si na legendy o fantastických zvířatech žijících v ledových prostorách, o domnělých netvorech, o vlkodlacích, které Člověk z tepla rád vyprávěl a příjemně se přitom bál. Tito koně byli prvním důkazem, že nevysvětlitelné věci skutečně existují. Zrzaví Lidé byli považováni za stupidní tvory, kteří umějí jen čistit městské kopule, a najednou mluví a žijí v organizovaných kmenech.

Ale co s tím měl společného Kurts? Jak dokázal získat důvěru Mužů z Mrazu? Zeptal se na to šéfa kmene.

„Kurts? Můj bratr.“

Lien vyskočil.

„Váš bratr?“

Zrzavý Muž mu ukázal zápěstí. Pod chlupatým porostem byla znatelná jizva.

„Vyměnili jsme si naše krve.“

„Co kdybyste poslal vzkaz,“ požádal Beryl, který nesl poslední zlatý prut.

„Ano,“ řekl Zrzavý Muž.

Obratně mačkal knoflíky svého malého přístroje a pak si ho dal k ústům.

„Kurts?“

Několikrát to jméno opakoval a najednou bylo slyšet piráta:

„Ahoj, Gavalo. Máš pruty?“

„Mám je.“

„Řekni jim, že rukojmí budou všichni v Iron Station.“

„I Floa?“ zařval Beryl.

Místo odpovědi se ozval Kurtsův hurónský smích a komunikace skončila. Lien dával pozor na Beryla, aby se nedopustil nějaké nepředloženosti. Ale ten rezignoval. Mříže se zvedly a karavana vyjela z pevnosti. Za chvíli tu zůstaly jen stopy na ledu a zvířecí trus. Lien šel až k padacímu mostu a dlouze se díval na malé stíny, které byly stále menší a menší a ztrácely se v bledém světle této těžké nové doby. Toužil utíkat za nimi a pokračoval s nimi v jejich cestě. Stál tam a plakal ve svém skafandru.

„Gavalo,“ šeptal, „jmenuje se Gavalo.“

Když se vrátil, Harl Mern mu ukázal dřevěnou lžíci, kterou stačil ukrást.

„To je fantazie... ukážu ji všem pochybovačům, chytrým a nafoukaným, kteří si myslí, že jen oni mohou vládnout nad věděním a technikou.“

„Tak co vy,“ křičel Beryl, „pojeďme už... musíme volat do Iron Station, zda Kurts dodržel slovo.“

Když došli až k němu, s obavami v hlase se zeptal:

„Proč se tak chechtal? Nemyslíte, že si ji nechá jako otrokyni?“

Nikdo mu neodpovídal. Když lokocar opouštěl pevnost, karavana už zmizela za obzorem, kde bylo vidět okraje polární záře.

13

Svatyně Ledu

Přes obratnost Sorgiho se nemohli vyhnout zácpě v síti Okruhu. Na tratích směrem dolů byl takový provoz, že malé i velké konvoje jezdily těsně za sebou. Uvědomili si však nepřítomnost bojových jednotek. Díky tomu, že při návratu mohli použít trať pro lehké prioritní vozy, se z hlášení dozvěděli důvod toho zmatku. Právě probíhala evakuace exponovaných měst na hranicích s Panamerickou Společností.

„To není možné," řekl Lien, „snad se proboha nechystá další válka, další fronta."

Mobilní obydlí se dala dobře rozpoznat díky patrové konstrukci a venkovské podobě. Společnost sice vyžadovala úplnou mobilitu, připravenost k evakuaci zóny za několik hodin, ale přesto se lidé snažili přizpůsobit své domovy tak, aby vypadaly jako domy s pevnými základy. K vidění tak byly čtvrtě z cihel, s hrázděným zdivem, některé města dávala přednost falešnému dřevu nebo betonu. Když si Společnost vyžádala evakuaci, když bylo třeba celé čtvrtě postavit rychle na koleje, byla to fantastická a současné smutná podívaná. Lien si na to nemohl zvyknout. Domy, oddělené od čtvrtí nebo ulic, vypadaly dojemné zranitelně. Byly separovány v rychlosti, ze teploty mezi minus dvaceti a minus padesáti stupni, a jejich samostatný provoz si vyžádal intenzívní topení. Evakuace stále příliš mnoho energie a deportovaní se ve svých domech klepali zimou. Lien viděl jejich stíny přes ledem zastřená okna. Někteří mohli aspoň komunikovat se sousedy díky společným chodbám a chodit do obchodů s potravinami. To byli ovšem jen ti privilegovaní, velká většina se klepala doma a čekala na zastávky spojené s přídělem potravin. Věděli, že budou dlouho hledat snesitelné životní podmínky. Některá města mohla vzít pod kopuli jednu nebo dvě čtvrtě, ale vždy zůstaly ostrůvky domů, pro které se místo nenašlo. Nezbylo než je nechat na garážových tratích mimo kopuli a odsoudit lidi k hroznému životu. Ty méně odolné - starce, děti, nemocné - k jisté smrti.

Kopule se vlastně už nestavěly, budovaly se narychlo jen izotermické vozy, a tak vznikala cik cak nová města s úplně jiným obyvatelstvem. Lidé chodili ven jen ve speciálních kombinézách. Mohli si popovídat, ale nemohli spolu jíst, nemohli spolu pít, s výjimkou barových nebo jídelních vozů, které Společnost hlídala. Svobody lidí se smrskly jako pokožka pokousaná velkým mrazem.

„Dáváte přednost tomuhle rozvratu před životem Zrzavých Lidí," ptal se Lien Beryla a řidiče. „Myslíte si, že vás se takové populační migrace netýkají, ale kdo vám zaručí, že nepřátelé neprorazí dál, anebo že Společnost to jen tak napadne a vy budete muset opustit Soap Station nebo River Station a žít tímhle způsobem, jako bludičky?"

Nikdo z nich neodpověděl. Možná také pocítili určitou nostalgii ve chvíli, kdy karavana Zrzavých Lidí mizela za obzorem. Asi i jim zůstal v paměti obraz skupinky svobodných mužů, nahých v mrazu, obraz polární záře s jejími nádhernými barvami, jedinými barvami tohoto jednobarevného, šedého světa, špinavého a organizovaného jako staré termitiště.

Sorgi se jen tak tak vyhnul Botnie Station a jeho zácpě, aniž byl zpozorován Bezpečností. Pravděpodobně je hledali, ale naštěstí jezdily i jiné lokocary, luxusnější, a oni obezřetně zamaskovali znak guvernéra. Vůz měl teď na sobě vrstvu ledu, stejnou jako všechny ostatní vozy. Stačilo jen v zastávkách uvolnit páru a ta stoupala po bocích a srážela se.

Vystřídali se v řízení stroje, kromě Beryla, který nikdy nic neřídil. Spali, jedli, čekali v zácpách, objeli Grand Star Station a pokračovali na jih, aby se dostali do starého hornického města, Iron Station. Našly se tam, pod Čtyřsetmetrovou vrstvou ledu, staré doly. Stály tu fantastické objekty, staré dvacet pět let. Studny v ledu byly chráněny před zřícením ocelovými korunami. Při katastrofách tu zahynuly desítky horníků, dokud se zásoby nevyčerpaly. Od té doby městečko živořilo. Byla tu instalována tepelná centrála, která fungovala na Claudově principu rozdílných teplot. Obyvatelé pěstovali v bývalých železných dolech žampióny a seškrabovali zbytky železa, tavili je v minipecích a vyráběli domácí nádoby.

Rozhodli se dostat až k městu po spirále a tím dezorientovat případné pronásledovatele.

Jeli pomalu po vedlejší trati, šesti kolejnicích zvaných Stockholm IV (podle instrukční knihy), a Sorgi je chtěl zrovna opustit, aby se dostal do ještě menší sítě s dvěma kolejnicemi, když výhybky najednou přestaly poslouchat. Zkoušel to několikrát znovu, ale bez výsledku. Lien vystoupil do kolejiště. Výhybka se nedala obsluhovat ani ručně.

„Pojedeme kousek dál, je tam jiná trať, která nám umožní vrátit se zpátky na předchozí."

Ale znovu se nemohli dostat tam, kam chtěli.

„Relé jsou naprogramována napevno a je třeba znát jiný kód," vysvětloval Sorgi.

„Bezpečnost?"

„Asi ano. Ale zpátky už nemůžeme. Musíme jet dál. Za námi je další konvoj a náš protikolizní systém by nefungoval, pokusíme-li se zastavit. Musíme pokračovat a respektovat minimální rychlost."

„Asi o dvacet kilometrů dál je malá stanice, neobydlená zastávka s garážovou tratí. Můžeme se pokusit zastavit a analyzovat situaci."

Ale Sorgi nemusel dávat výhybce povel, ta to udělala sama a už byli na trati garáže, aniž hnuli prstem.

„Tentokrát jsme v bryndě," řekl rezignovaně Harl Mern. „Bezpečnost si sakra dobře vybrala místo, aby nás izolovala a chytla do pasti."

„Konvoj, co jel za námi, se blíží," řekl Sorgi, který neustále sledoval palubní desku. „Za chvíli bude na panelu

zpětného vidění.“

Čekali sotva pár vteřin a pak všichni vykřikli překvapením, kromě Beryla, který jen nervózně poznamenal:

„Je to ona, lokomotiva, obluda, obr. Kurts dodržel slovo.“

Lien se ohromeně díval na panel. Viděl zvětšující se stroj, černý, třpytivý, ze speciální oceli. Jeho přední část připomínala lidskou lebku. Kotel vypadal jak oční důlky, a mříž proti ledu pod ním jako šikmé zuby. Měděné trubky a dobře umístěné svítilny umocňovaly celkový strašidelný dojem.

„Je to Old Nick,“ řekl s úzkostí v krku. „Vzpomeňte si, černá vlajka pirátů z těch starých filmů, které jsou občas k vidění.“

„Ano,“ řekl Beryl. „Tahle souvislost mi unikla. Já jsem ji nikdy takhle neviděl, zatím vždycky jen z profilu. Tak je ještě hroznější, uvidíte. Je vysoká asi dvacet až dvacet pět metrů. Uvnitř je celý svět, pochmurný a pohodlný současně. Jsou tam kabiny, sály, sklady a cely, nekonečné chodbičky, závratné schody a výtahy.“

Obr zpomalil a přejel k boku malého lokocaru. Tmavá masa černé oceli, třpytivé mědi. Kdyby lokocar nebyl hermetický, dýchali by síru ze spáleného uhlí a smrad z přehřátého kovu. Mikrofony zachytily její dech, funění fantastického zvířete, které se teď zastavilo.

Byl to mrtvý bod, ticho, jako kdyby se země přestala točit, jako kdyby se život zastavil. Byl to hrozný a neopakovatelný moment. Lien si myslel, že něco takového se dá prožít jen jednou. A teď se mu srdce sevřelo stejně bolestně jako při pohledu na karavanu Zrzavých Mužů, neboť věděl, že nikdy nenastoupí na palubu tohoto fantastického stroje, aby utekl s piráty, dalšími muži svobody, daleko od umělého světa Společnosti.

„Posíláme spojovací tunel,“ řekl hlas do rádia.

Objevil se tunel a zachytil se jejich komory, přesně podle platných norem. Uběhlo zase pár vteřin naplněných jen dechem stroje a netrpělivým a méně hlasitým oddychováním Beryla.

Na druhém konci tunelu se objevili ohromení akcionáři Společnosti a šli směrem k lokocaru. Sorgi otevřel dveře zadních kabin, neboť všichni by se do řídící kabiny nevešli.

Akcionáři, snad aby si vynahradili tolik dní strachu a ponižujícího zacházení, naříkali, mluvili jeden přes druhého, vznášeli nesmyslné požadavky. Jeden chtěl šampaňské, jiný maséra, jedna žena chtěla oznámit přítomnost lokomotivy Bezpečnosti.

„Ale kde je Floa Sadonová?“ zařval Beryl.

„Nechce se vrátit, dohodla se s tím banditou...“

„To není možné,“ řekl Beryl.

Objevili se dva piráti v černé kombinéze a přilbě, přestože teplota tunelu byla snesitelná. Nesli mladou ženu, která se bránila a křičela. Strčili ji do komory a tunel zmizel, aniž se ti dva vrátili zpátky.

„Ne,“ řvala Floa, „nechci... chci se tam vrátit.“

Padací dveře se zavřely. Lien se díval nahoru ke kopuli s matnými skly, ale nic neviděl. Rozpoznal na bocích branky. Z jednoho z komínů se vyvalil černý kouř a pak trochu páry. A lokomotiva se rozjela, pomalu přidala na rychlosti a zmizela.

„To oni nás sem zavedli,“ řekl Sorgi.

Floa teď zuřila v náručí Beryla, který se snažil ji uklidnit, a najednou ho vší silou poškrábala. Zařval, spíš ze zoufalství než bolestí, a pustil ji. Lien to viděl a přiskočil k ní, vzal ji za zápěstí a zavřel ji do malé kabinky.

„Musíme ji chápat,“ řekl Beryl a zapomněl si utřít krev, která mu stékala po tváři.

„Chápat? Šla vám po očích. Mohl jste už být slepý,“ řekl Lien.

„Ona za to nemůže,“ opakoval Beryl, „jdu jí připravit čaj.“

„Tak to snad stačí, naše poslání skončilo,“ řekl Sorgi. „Myslíte si to také?“

„Ano,“ řekl Lien, „ale guvernér musí dodržet slovo.“

„Co se mne týče,“ řekl etnolog, „vůbec té cesty nelituji. Ta dřevěná lžíce je hotový poklad... A nikdy nezapomenu na tu karavanu Zrzavých Lidí.“

„Pokud jde o guvernéra,“ řekl Sorgi, „pověřil mě, abych vám něco odevzdal. Měl jsem to udělat, až bude jeho dcera v bezpečí. Samozřejmě, že se musíme ještě vrátit do River Station a že všechno není dobojováno, ale mám pocit, že ho nezradím, když vám tu obálku dám už teď.“

Otevřel tajnou skříňku a vytáhl obálku.

„Aby nebyly problémy z Bezpečností, musíme poslat zprávu o tom, že všichni rukojmí jsou zdrávi a volní a že budou v River Station dřív než za tři hodiny,“ řekl Lien. „Trvejte na této lhůtě.“

„To je těsné," podotkl Sorgi. „Stačí zácpa v některém sektoru a bude po lhůtě.“

„Právě, Společnost udělá vše, aby byla dodržena a aby v rodinách akcionářů byl klid.“

Otevřel obálku a Četl nejdříve dopis guvernéra, pak se podíval na to ostatní. Harl Mern ho sledoval a pochopil, že má v ruce mimořádný dokument.

„Vypadáte nadmíru spokojeně,“ zašeptal, „a zdá se, že nepřeháním.“

„Ano,“ řekl Lien, „guvernér mi posílá dokument, který mi umožní najít bývalé pokusné a výzkumné centrum Vilyho Fuka.“

Harl Mern cítil mrazení v zádech. Celý svůj život věnoval Zrzavým Lidem a znal jenom porážky, naděje, polopravdy a dohady. Až v posledních měsících byl osud příznivější. Našla se nejdůležitější kniha, Šikmá Trať, kde Vily popularizoval své objevy. Měl možnost potkat Zrzavé Lidi. Byli organizováni v kočovných kmenech a ne v divokých smečkách. Teď se dokonce mluví o středisku, kde genetik vymyslel lidi odolné vůči mrazu nebo alespoň nízkým teplotám. A tajemství jeho zeměpisné polohy znal teď Lien Rag. Bylo to nespravedlivé. Mern se třásl po celém těle.

„Co je?“ divil se Sorgi, který právě startoval lokocar, aby využil volné místo mezi dvěma konvoji.

„Chápu, co cítíte," řekl Lien, „ale k dosažení té laboratoře je třeba velké fyzické kondice, kterou nemáte. Laboratoř je pod ledem a za sto let může být vrstva mnohem hlubší. Nezapomeňte, že spíš než vy jsem já plně schopen takového hledání..."

„Nejsem tak starý," naříkal Harl Mern, „chci vás doprovázet."

„Ne. Vrátím se pro vás. Podle guvernéra je to v pustině. Musí se tam pěšky. Ta pustá oblast má nevalnou pověst. Společnost tam chtěla natáhnout sítě, ale pokaždé byly záhadně zničeny. Našly se zkroucené kolejnice, jakoby rukou obra. Průzkumné drezíny a hlídkové expresy se odtamtud nikdy nevrátily. Byla tam i pěší expedice, což byla od Společnosti, která disponuje dokonalými automatickými pokladači kolejnic, opravdu mimořádná akce. I ta ale zmizela beze stopy."

„Ve dvou bychom mohli..."

„Půjdu sám..."

„Ale tenhle dokument... bude navěky ztracen, jestli..."

„Ne. Guvernér mi poslal jen fotokopii..."

„Nikdy nebudu mít tak pádné argumenty, abych ho přesvědčil." Harl Mern byl stále více nešťastný.

„Jakmile se dostanu na hranici civilizace a budu muset opustit sítě Společnosti, kolejnice, pošlu vám kopii toho dokumentu. Slibuji vám to. Potřebuji, abyste zůstal v pozadí. Je tu také Skoll."

Vzal si Merna stranou. Sorgi byl sice věrný guvernérovi, ale nemusel být disidentem Společnosti.

„Je třeba ho osvobodit," pošeptal. „Dříve, než mu porostou chlupy. Jsou schopni ho zabít. Vždyť pro takového vědce jako jste vy, musí mít Skoll obrovský význam."

„Ale jak to mám udělat?"

„Znáte skupiny disidentů. Určitě najdete řešení."

Kolem nich prošel Beryl s čajem a dorty a otevřel dveře kabiny, kde byla Floa. Slyšeli, jak na ni jemně mluví a shovívavě se usmáli. Podaří se učiteli uklidnit tuhle lidskou tygřici?

„Potřebujete peníze na vybavení na cestu. Nesmíte se vrátit do River Station."

„Se vším se počítá," řekl Lien. „Guvernér mi dal instrukce. Myslím, že i on je chtivý po zprávách z té laboratoře a z celé té oblasti. Je totiž bílým místem mezi jeho a sousední provincií."

Beryl vyšel z kabiny jako po výprasku. Vypadal jako opilý a díval se na ně nepřítomně jako blázen:

„Řekla mi, že miluje Kurtse... protože je potomkem Zrzavých Lidí. Spali prý spolu jako ta zvířata..."

14

Svatyně Ledu

Opustil lokocar v seřaďovací stanici, která se podle způsobu zapojení sítí jmenovala jednoduše Y-Station. Veškerá činnost se tu točila kolem kolejnic, bylo tu jen pár obchodů a jinak smutný život. Rodiny železničářů žily uzavřeně a chránily si svá privilegia. Všichni zaměststnanci Společnosti, od lampaře až ke generálnímu řediteli, měli slušný plat a spoustu výhod. Bydleli ve větších kabinách, nakupovali ve speciálních obchodech, kde bylo k dostání i vzácné zboží. Děti měly lepší školy a většinou kráčely ve stopách svých rodičů. Byla to zvláštní kasta připravená hájit zájmy Společnosti i za cenu života. Chodívali brzo do důchodu, ve čtyřiceti nebo pětačtyřiceti letech, podle postavení, ale Společnost je pak ještě využívala ve výzvědných službách a v Bezpečnosti. Tvořili pevné jádro této organizace a všichni měli právo nosit zbraň.

Lien strávil v Y-Station jen hodinu a půl a celou tu dobu byl neklidný. Mohli ho tu poznat a udat. Vmísil se mezi ostatní cestující a díval se nenápadně kolem sebe.

Bude muset jet na severozápad a ještě mnohokrát přestupovat, než se dostane na konečnou, do Dog Station. Kdysi byla konečná už tady a dál se jelo na saních tažených psy. Odtud startovaly všechny expedice, které se už nikdy nevrátily. Měl s sebou exemplář železničních instrukcí, už jenom tohle ho mohlo poslat na tři měsíce do vězení. Neměl by ho studovat veřejně. Podle železniční mapy tohoto sektoru našel ještě jinou stanici. více na sever, také konečnou, ležící na okraji této již sto let neprozkoumané planiny. Stanice se jmenovala Hills Station.

Vlak konečně přijel, byl to expres s pohodlnými vozy. Na této trati se Společnost snažila dobře topit. Mohl se dokonce i dobře najíst v jídelním voze. Dal se tam do hovoru s naftovým inženýrem, který jel odborně prozkoumat objem reservoárů, objevených nedávno tři sta metrů pod ledem. Společník pokračoval v jízdě, zatímco Lien vystoupil na dalším přestupovém nádraží, X-Station. Křižovaly se tam dvě středně důležité sítě. V okolí byla obvyklá zařízení Společnosti, skladiště, palivové rezervy, kanceláře a byty. Všechno v pravém úhlu jako u kolejnic. Kopule byla nedávno automaticky vyčištěná, bez pomoci Zrzavých Lidí. Od té doby, co opustil lokocar, Lien jích mnoho nespatřil. Jenom podél tratí pár skupin, které sbíraly odpadky.

Do Dog Station se dostal v noci jako jediný cestující motoráčku a dozvěděl se, že tam není jediný hotel a že sem ještě nikdy nikdo nepřijel, aniž by ho někdo nečekal. Vysvětlil, že tu zná jen jméno stanice.

„Hledám psy," řekl.

Jediný zaměstnanec stanice se na něho díval s podezřením.

„Psy?"

„Pro ZOO, samozřejmě," řekl Lien.

Pozval by toho člověka na skleničku, ale nebyl tam ani bar. V osadě byl jediný bufet, jenže v té době zavřený. Železničář ucítil příležitost a nabídl mu kabinu za pět dolarů.

„Docela komfortní a není tam zima, uvidíte. Počkejte si v klidu, až bude den."

„Jsou psi vůbec k dostání?"

„Ani nevím. Tady určitě ne. Prý je ale někde chovají. Nějací divní lidé..."

Ukázal ven na tmavou ledovou pláň za skleníkem, který se podobal tunelu s kovovými obloučky.

„Lidé na okraji společnosti?"

„Svým způsobem ano."

Za dva dolary navrch získal láhev piva a něco jako sendvič. Kabina byl teplá a vyspal se bez obav. Ten samý člověk ho vzbudil v šest ráno před odjezdem motoráčku.

„Chovatelé psů asi přijedou, dnes je trh."

„Trh čeho?" divil se Lien, který neznal nic jiného než specializované nádražní trhy, se skotem či s obilím.

„Prostě trh! Najdete tam od všeho trochu. Uzené nebo nasolené maso. Samozřejmě i mražené, ale to není tak vzácné. Zeleninu, látky, trochu od všeho."

Když se dostal do středu vesnice, uviděl trh na vozových plošinách, které tvořily krásné veřejné náměstí. Obojí - zboží i lidé - bylo dost zvláštní, Jinde by netolerovali takové vousáče, vlasatce, holky s barevnými sukněmi, i ty nečekané kopy jídla by vzbuzovaly nedůvěru. Nikdy neviděl tyhle Čtvrtky nasolených nebo vyuzených zvířat. Holka se obličejem plným pih, se Šibalským nosem, oblečená v teplé vlně, mu řekla, že je to vepřové. Šunka. Vlna, co měla na sobě, pochází prý z ovcí, které sama chovala.

„Chováte také psy?"

„Psy? Několik jich máme," řekla nedůvěřivě, „ale nejíme je." Zasmál se.

„Trénujeme je v saních. Musí tahat zboží, když jezdíme na trh!"

„Prodáváte je?" ptal se.

„Prodávat naše psy?" řekla pohoršené. „Máme je příliš rádi."

„Řekli mi, že bych tu mohl sehnat psy, saně i zásoby."

Mladá žena dělala, jako by ho neslyšela, a odešla. Pokračoval v chůzi mezi zbožím. Jak mohla Společnost tolerovat takový trh a ty lidi na okraji společnosti? používali saně a psy. Pomyslel si, že těch několik desítek Udí asi odmítalo železnicí. Všiml si, že lidé z Dog Station od nich kupovali spoustu věcí a jídlo, nebo je spíše vyměňovali. Peníze asi nebyly tak důležité. Vypadalo to, že největší cenu měly různé trubky, kovové, ocelové nebo z umělé hmoty. Později se

dozvěděl, že je lidé používali k vytápění svých iglů. Většinou to byly celé sněhové domy s vnitřní izolací, která bránila pronikání vlhkosti, a prý se tam žilo dobře, bez zimy. Stejným způsobem chovali vepře a ovce, pěstovali obilí a trávu. Hnůj zvířat jim ohříval vodu a někteří z něj vyráběli i biometan.

Pokračoval v procházce a litoval, že nemá saně na nákupy. Nabídka byla mimořádná, čtvrtky slaniny jemnější než sobí, hodně zeleniny. Všude jinde tohle chybělo a tady toho bylo spousta. Tenhle zlatý důl, který Společnost tolerovala, zřejmě ještě neobjevil žádný překupník. Lien uvažoval, že místní železničáři nepodávali zprávy o těchto obchodech asi proto, aby nepodnítili příchod inspektorů Společnosti a Bezpečnosti.

„To vy hledáte psy?“

Před ním stál malý a zavalitý Člověk. Měl plochou tvář a šikmé oči. Pravděpodobně potomek Laponce nebo Jakuta.

„Psy, saně a zásoby.“

„Kam chcete jet?“

„Na severozápad.“

„Do země Vlkodlaků?“

„Nevěděl jsem, že se tak jmenuje.“

„Ti všichni, co tam jeli, se už nevrátili. Nejbližším stanovištěm odtud je Neokatolický klášter, který se snaží kontaktovat Zrzavé Lidi.“

„To jsem také nevěděl.“

„Nevíte nic a trváte na svém bláznivém nápadu,“ řekl s úsměvem Laponec. „Mohu vám pomoci. Chovám psy do spřežení a mám dobré saně z umělé hmoty.“

„A dřevěné?"

„Mám jen jedny. Ale jsou velice drahé.“

„Kolik dolarů?“

„Nejde o dolary. Nemám žrádlo pro psy a hrozí mi, že jich polovinu ztratím. Požerou se sami mezi sebou a přijdu o mladé a o samice. Vepřové a skopové maso je příliš drahé.“

„Zajímá vás fosilní maso?“

„To, co zůstalo pod ledem? Loni jsem měl celý sklad. Moje zvířata to jedla s chutí, nechtěla nic než mražené maso nebo ryby. Ale s rybami je to čím dál tím těžší, díky válce. Dřív jsem dostával balíky z Norv Station.“

„Mohu sehnat celý vagón fosilního masa. Mám adresu.“

„Ano, ale doprava sem trvá dlouho.“

„Mohu také dostat prioritní průjezd.“

Laponec ustoupil a prohlížel si ho od hlavy k patě. „Kdo jste? Velký akcionář nebo jeden z těch zatracených Neokatolíků?“

„Ani to ani ono, ale mám přátele.“

Všechno si rychle zkombinoval. Harl Mern mohl získat fosilní maso v Cross Station na nádražním trhu. Vagón nemusel být tak drahý, ale bude třeba ho co nejrychleji dopravit do Dog Station. Prioritu mohl získat jen guvernér Sadon.

„Říkal jste vagón? Tím je mohu krmit šest měsíců a ještě schovat velkou část masa pro horší časy. Jsem váš muž. Deset psů, dřevěné saně a zásoby na dva měsíce, nemluvě o pivu v koženém měchu a vodce, kterou sám destiluji. Tady se totiž pěstují zvláštní bobule speciálně k výrobě alkoholu. Pak mi musíte říct, jaká byla.“

„Vy také topíte výkaly svých psů?“

„Ne. Vyhloubil jsem tunel šikmo k starému lesu. Mám dřeva kolik chci. Ale nedají se z něho dělat saně. Stromy z doby před ledem jsou moc malinkaté.“

„Myslím, že vagón tu může být za dva dny. Jdu do kanceláře poslat zprávu.“

„Jmenuji se Vikö. Čekám na vás. Ty dva dny strávíte u mne.“

Vikö ho pozval i z opatrnosti - musel přece dávat pozor na své přátele, aby ho o vagón s fosilním masem nepřipravila nějaká lepší nabídka. Fosilní maso bylo maso objevené pod ledem, buď z mrazniček, nebo ze zvířat, která zůstala uvězněná v ledu. V některých místech se led utvořil rychle během několika dnů a znamenal smrt pro obrovská stáda koní a krav.

Lien poslal vzkaz Harlu Mernovi. Neuvedl své jméno, ale věřil, že Mern pochopí, až uvidí název stanice. Současně mu poslal kopii dokumentu o umístění bývalé laboratoře Vilyho Fuka. Doporučil mu, aby prioritu pro vlak získal přes guvernéra.

Saně čekaly mimo stanici. Psi seděli v klidu na ledě, připravení v případě potřeby bránit svůj náklad. Lien napočítal asi dvacet saní. Některé velké byly taženy dvacítkou psů, jiné pěti. Všiml si pihaté holky, která se k němu otočila, když ho poznala.

Mile se usmála a odešla. Pomohl Vikömu s naložením nákupu. Pak Laponec rozdal svým svěřencům trochu cukru a mražených ryb a vysvětlil mu, že nesnášejí rozmrzlé maso.

Díky své kombinéze mohl Lien běžet vedle Laponce, který měl na sobě vlčí kožich a tváře si chránil dřevěnou maskou s dvěma otvory pro oči a pusu. Občas ji musel sundat a odstranit z ní led.

Po hodině běhu začal být Lien už unavený. Laponec nechal pár balíků na trase a pozval ho do saní. Pro balíky může přijet později.

Bydlel v ledovém tunelu vyloženém dřevěnými lakovanými prkny. Uvnitř bylo příjemně. Obrovská kamna dodávala dostatek tepla a celá rodina, žena Rania a aspoň šest dětí, byla velice pohostinná. Prohlédl si chov psů pod širým nebem, skleník, který dodával obilí, zeleninu, a hlavně malé fialové bobule k výrobě alkoholu.

„Zítra půjdeme do podzemního lesa. Musím pro dřevo.“

K jídlu dostal velice tučné a voňavé vepřové ragú s plackami z arktického obilí, obojí bylo vynikající. Spal v jednom z koutů obrovského iglů. Druhý den snídal sobí mléko a pak šel za svým hostitelem do asi stometrového tunelu vedoucího k zamrzlému lesu. Museli uklidňovat psy, aby saně neklouzaly rychleji než oni a aby je po Šikmém svahu nestáhly s sebou.

„Zpátky budeme muset někde sypat písek."

„Písek?"

„Uvidíte."

Byl to malý les. Stromy neměly víc než dva metry a kmeny se daly obejmout rukama. Laponec je kácel sekyrou. Vysekal na kmeny úzký zářez a stromy se pak rychle lámaly, protože jejich míza už byla dávno zmrzlá. Nebyla to snadná práce. Lien kdysi navštívil průmyslově zpracovávaný les, jehož klenba měřila desítky metrů a byla podepřená větvemi stromů a několika nosnými kládami.

Naložili saně a Vikö sebral písek. Zmrzlé hroudy dal do pytle a pomocí silného klacku je rozbil na prach. Při zpáteční cestě házel písek pod brusle a pracovití psi dostali těžké břemeno nahoru.

Laponec byl ochoten sestavit pro Liena skromnou mapu no man's landu, země Vlkodlaků, jak sám říkal. Označil místo, kde stál klášter, a Lien si všiml, že je to přímo při cestě.

„Budeš tam moci přespat a najíst se. Jsou to pohostinní lidé, ale nenech se od nich naverbovat, jinak nikdy neodejdeš. Jsou tam mladí zběhlí disidenti, kteří udělali chybu, že jim příliš naslouchali."

„Rozumím," řekl Lien. „Moc rád je nemám."

„Potom máš už jenom poušť, zemi Vlkodlaků. Vidím, že se směješ, ale je to pravda, uvidíš!"

Otevřel velkou dřevěnou truhlu a vytáhl z ní kožešinu srolovanou jako koberec. Dal ji na zem doprostřed iglů a rozevřel ji. Lien se zděsil. Byl to kožich zvířete s tělem velkého vlka a hlavou téměř lidskou, lidských tvarů, podobnou však spíš opici než Člověku. Pohled na tu staženou kůži vzbuzoval nevolnost.

„To jsi zabil ty?"

„Chytil se do pasti, před dvěma roky. Nechtěl jsem ho prodat. Nedůvěřuji Společnosti. Poslali by sem lidi a pořádali by tu hony."

„Ta past nebyla určená pro něho?"

„Ne," řekl Laponec. „Léčky neličím na ně."

„Na vlky?"

„Ano, občas na vlky."

„A na co ještě?"

„Na Zrzavé."

Lien vyskočil.

„Chystáš pasti Zrzavým? Ale proč? Jsou to lidé jako my. Je to trestné..."

„Nejsou to lidé. Jsou to démoni. Radši mám vlky."

„Ale to je absurdní. Chytáš jich hodně?"

„Čím dál tím méně, dávají si pozor. A přitom dávám do pasti maso. Občas se nechají chytit malí. Ti nestojí za nic."

Lien to pořád nemohl pochopit.

„Nejlepší jsou dospělí muži. Když jednoho chytnu, vím, že dostanu spoustu peněz."

„Ale za to přeci nejsou odměny! Společnost je nechává žít v klidu! Nikdo nežádá jejich vyhubení!"

„Ne, ale jejich přirození je drahé. Proto jim líčím pasti. Vykupují je v Dog Station a pak z toho dělají lék, který posiluje starce a impotenty. Špetka se prodává za tisíc dolarů a mohou si to dovolit jen vysocí funkcionáři Společnosti."

V noci byla hrozná bouřka. Komín od kamen spadl a iglů zaplavil kouř. Málem se udusili a ve světle lamp museli vracet trubku na své místo. Vítr skučel a psi s ním, takže hluk byl velký a hrozný.

Bouřka trvala dva dny. Vrhala na iglů ledové jazyky a vchody byly už dávno zacpány obrovskými vrstvami. Oba muži hloubili záchranný tunel, který neústil ven, ale v případě potřeby by se jím mohli dostat k tunelu sestupujícímu k bývalé vrstvě planety.

Když se vítr uklidnil, odjeli do Dog Station. I přes bouřku sem den předtím dorazil očekávaný vlak.

15

Svatyně Ledu

Šel vždy celé tři hodiny než zastavil psy a dal jim trochu masa. Sám cucal vepřový tuk nebo něco sladkého a pak se znovu vydal směrem k severozápadu. Naposledy zastavil v pět hodin, těsně před setměním, postavil narychlo jakési iglú, svázal psy a saně. V úkrytu se snažil připravit si čaj a teplé jídlo, ale pokaždé se mu to nepovedlo. Spal špatné, ve své kombinéze, která nepropouštěla pot, se klepal zimou. Když si lehnul, plaval v ledové louži. Druhý den se probouzel ještě v noci, dal psům nažrat, zapřáhnul je a vyrážel znova na tři hodiny ostrého pochodu.

Za první dva dny urazil jen asi čtyřicet kilometrů oproti plánovaným šedesáti. Až třetí den se dostal do formy a prodloužil si etapy. Dodrží-li tento rytmus, mohl by za necelé tři dny dorazit ke klášteru.

Večer studoval guvernérovu mapu i plán, který mu dal Vikö a nebyl si jist, zda jede správným směrem. Laponec mu řekl, že klášter je postaven na pevných základech, jako kdysi na bývalém povrchu země, ale on tomu moc nevěřil. V téhle zapomenuté oblasti se rychle šířily různé legendy. Území nikoho měřilo takových třicet tisíc Čtverečních kilometrů. Z každé strany ho ohraničovaly důležité železniční sítě, kudy ve dne v noci projížděly stovky vlaků. Možná, že na západě, ani ne tisíc kilometrů odtud, právě vypukla válka. Válka s Panamerickou.

Musel porazit a stáhnout kůži z jednoho nemocného psa a maso dát ostatním, kteří ho snědli, jakmile zmrzlo. Bylo mu zle a zvracel několikrát za sebou. Ale chtěl-li dojít až na konec, musel šetřit proviantem a nemohl si dovolit žádný sentiment. Žrádlo pro psy představovalo tři čtvrti nákladu. Jeho vybavení a strava poslední čtvrtinu. Šetřil, neboť se bál, že by v Neokatolickém klášteře nemusel žádné potraviny získat.

Když nastal čas, kdy se podle plánků měl objevit klášter, který měl být vidět z velké dálky, začal se bát, že to vzal moc na západ. Pokusil se zopakovat si na mapě svoji cestu, ale šlo to velice těžko.

Ten večer postavil iglů v mrzuté náladě. Nakrmil psy, šel spát a usnul až poté, co se napil alkoholu z bobulí. V noci ho probudilo vytí psů, vzpomněl si na vlky a zamrazilo ho. Měl u sebe jenom lovecký nůž a jakousi harpunu, kterou mu dal Laponec pro případ útoku divokých zvířat.

Vylezl z iglú a nejsilnější lampou se pokusil posvítit si kolem. Neviděl nic. Nechtěl si roztrhnout kombinézu, která ho chránila před smrtelným mrazem, a tak raději nic nepodnikal a šel spát. Druhý den objevil v ledu zneklidňující stopy. Obrovské paňáty jako kdyby se pokoušely hrabat v díře, kterou vyhloubil večer předtím, když stavěl iglú. Saně zůstaly netknuté, asi díky psům.

Rozhodl se pokračovat na východ. Kdyby minul klášter, dostal by se asi za čtyři dny k jedné z vedlejších sítí Společnosti. Jižním směrem by se pak dostal dál, k větší železniční stanici. Odtud by mohl vyjet znova s lepším vybavením, novými psy a saněmi. Kdyby se tak Skollovi podařilo utéct, to by byl fantastický společník!

Šel celý den a narážel na čím dál tím hroznější stopy. Nejdříve to byly obrovské výkaly nějakého kolosálního masožravce. Pak dokonce doupě v ledu, kde našel šedé vlněné chlupy. Psi se třásli, kňučeli a občas se prudce zastavili, když narazili na stopu strašného zvířete, a škrábali do ledu, aby se zahrabali. I když zvířata miloval, musel je surově zbít, aby vůbec pokračovala v cestě. Dokonce ani zmrzlé maso je nepovzbudilo.

V duchu se už vzdal svého cíle a chtěl především najít kolejnice a dostat se do nějakého města, aby zapomněl na led, na zimu, na nepohodlí a hroznou stravu. Bránil se myšlence na ta fantastická zvířata. V duchu si organizoval svoji novou výpravu. Za peníze získané prodejem Šikmé Tratě by si mohl koupit lepší vybavení. Existovaly speciální stany pro nouzové přespání na ledu, dávky potravy sice méně pestré, ale zato snadno stravitelné a lehké. Kdysi chtěla Společnost vyrábět i motorové saně, ale bála se, že nápad se rozšíří a výroba se rozběhne na černo. Během pár let by pak mohla ztratit svůj velký vliv, svou moc nad obyvatelstvem. Železnice - to byla logika naruby. K upevnění despotismu potřebovala Společnost co nejmobilnější Policii. Ale vozy na kolejnicích tuto pohotovost silně omezovaly. Takový utečenec na saních by si mohl dělat z Bezpečnosti legraci. Proto utíkalo tolik lidí na okraj společnosti, ven z její svěrací kazajky.

Přemýšlel o tom všem a pobízel přitom psy. Hnal je na východ s jistotou, že brzy narazí na nějaký konvoj. Potom pojede na jih. Psy opustí daleko před stanicí, aby se Bezpečnost nevyptávala.

V poledne se na obzoru objevil velký tmavý bod. Asi opuštěný konvoj nebo nová rozestavěná stanice. Možné je všechno. Pomalu se blížil a viděl, že tvar se tyčí k nebi s určitou důstojností. Nebyl to ani vlak, ani stanice. Byl to klášter Neokatolíků, zbudovaný v horní části bývalého mrakodrapu. Dokonce několika mrakodrapů, musel konstatovat, když změnil směr. Stavba byla dlouhá několik set metrů a na nejvyšší věži plál bílý prapor s černým křížem.

16

Svatyně Ledu

Probouráním stěn mezi třemi okny bývalého mrakodrapu vznikla obrovská vrata zbudovaná z dvojitého dřeva. Došel až k nim, zatímco psi si lehli na led. Otevřela se přepážka.

„Co chcete, poutníku," ptal se hrubý hlas.

„Pohostinnost, prosím."

Přepážka se zavřela a musel čekat snad deset minut, než mohl se spřežením vstoupit do obrovské haly. Byla prosvětlená barevnou vitráží s alegorickými výjevy. Vrchol mrakodrapu kdysi obývaly kanceláře důležité odborové centrály a všude na stěnách tu byla špatnými kresbami opěvována lidská práce.

Sundal si přilbu a měl pocit, že teplota není příliš vysoká. Tak těsně nad nulou. Bratr vrátný mu vysvětlil, že asketický život mnichů si vyžaduje přísné životní podmínky.

„Topíme jen do té míry, abychom nemuseli používat speciální kombinézy. Máme dva stupně nad nulou, což je velice příjemné. Psy nechte tady. Zavedu vás k bratru Janovi, našemu opatovi."

Schody pokrýval červený měkký koberec protkaný zlatem. Opat měl velkou kancelář, jen původní okna byla zmenšená, kvůli ztrátám teploty.

„Bůh s vámi." řekl holohlavý mnich s očima posazenýma hluboko do hubených tváří.

„Jmenuji se Lien Rag, jsem glaciolog a dělám v této oblasti výzkum."

„Buďte vítán. Tady budete moci obdivovat mnoho vrstev ledu, až k bývalému přízemí této budovy. My jsme tady v 97. a 98. patře. I ostatní patra jsme uvolnili až k původní vrstvě. Všechna okna byla rozbitá a uvnitř byl ledový blok vysoký 280 metrů. Tato ohromná práce nám umožnila získat trochu peněz prodejem starožitností, které jsme v nižších patrech objevili. Dostali jsme se až do bývalé kotelny, dali jsme ji do pořádku a díky ní je tady teď snesitelná teplota."

„Ale jak si obstaráváte palivo?" divil se Lien. „K sítím přece nevedou žádné kolejnice!"

„Máme cisternové saně, jezdíme je doplňovat do nejbližší stanice. Doprovodím vás do vaší cely. Přinesou vám tam jídlo. My máme nyní půst, protože se blíží Velikonoce. Ale můžete se volně pohybovat. K sestupování používejte jenom schody. Výtah používáme málokdy. Šetříme energií."

Jeho cela byla malá bývalá kancelář hned vedle koupelny. Voda nebyla ani studená, ani teplá, ale sprcha se mu líbila. Když se vrátil do cely, našel tam v misce nějakou horkou kaši, hrnec mléka, tmavý chléb a syntetickou marmeládu. Najedl se, lehnul si a konečně se vyspal tak, jak už mnoho dní toužil.

Když se vzbudil, přinesl mu mladý usměvavý mnich čaj, černý chléb a syntetický med. Něco přitom zabrebtal a utekl.

Právě dojedl, když někdo zaklepal. S překvapením poznal bratra Petra v hrubém vlněném šatu.

„To je náhoda, že se tu setkáváme?“ řekl s nedůvěrou. „Naposledy jste mě našel v ZOO v River Station.“

„Starám se o evangelizaci Zrzavých Mužů a je tedy normální, že jsem v těchto končinách, kde bloudí kočovné kmeny. Ale představený mě na vás upozornil. Nebyl jsem daleko odtud a přijel jsem v noci.“

„Na saních se psy?“ řekl ohromený Lien.

„Samozřejmě že na saních, železniční spojení se sítí tu není. Život mnichů zde se má odehrávat jen v modlení, rozjímání a přemýšlení. Trať by je mohla rušit. Co tu děláte s vybavením, které není typické pro glaciologické expedice? Nezneužil jste dobroty představeného? Souvisí vaše cesta s výzkumem Zrzavých Lidí?“

Lien věděl, že nemůže lhát. Byl v těžké pozici. Říká se, že Neokatolíci brání svou víru s fanatismem a v některých případech se vracejí i k inkvizici. On sice zatím nebyl v přímém nebezpečí, ale radši se chtěl s těmi lidmi domluvit.

„Hledám pozůstatky budovy, kterou postavil Vily Fuk před více než sto lety. Řekneme sto dvaceti, možná sto třiceti.“

Bratr Petr si sedl k nízkému stolu a sepnul ruce:

„Jaký druh budovy to má být?“

Otázka si vyžadovala jasnou odpověď, ale Lien nechtěl mluvit přímo o laboratoři nebo centru genetických pokusů.

„Myslím si, že Vily Fuk mel jakousi nemocnici, kde sledoval vývoj svých pokusných objektů.“

„Pokusných králíků?“

„Svým způsobem ano.“

„Byli to lidé?“

„Ani ne. Sobi, morčata, psi a jiná zvířata. V této oblasti jsou k vidění sobi a psi, kteří snesou velice nízké teploty.“

„Ti existovali už před začátkem ledové doby,“ řek! suše bratr Petr. „Přece neztrácel čas s již adaptovanými zvířaty.“

„Ale mohl usilovat o zvýšení míry jejich odolnosti vůči mrazu. Psi, kterým bylo dobře při minus dvaceti, se při nižších teplotách schovávali do sněhu. Pojednávají o tom tehdejší knihy a romány.“

„Nechme tedy zvířata stranou. Mluvme o Zrzavých Lidech. V knize, kterou načerno rozšiřujete, v Šikmé Trati od Vily Fuka, mluvíte jen o lidech a ne o zvířatech.“

„Já jsem ji nepsal. Autorem je ten vědec.“

„Myslím, že je částečně podvržená.“

Bratr Petr vytáhl z kutny červené omamné doutníky. Po vykouření několika kousků se člověk cítil jako po vypití jedné láhve vodky, i když ne tak těžce,

„Ne, děkuji," řekl Lien. „Kouřím málokdy.“

„Víte o tom, že Zrzaví Lidé jsou po celé planetě? V pěti světadílech? Našli se i u protinožců.“

„Za sto let měli dost času rozšířit se do všech směrů,“ řekl Lien.

„Ano, ale myslím, že jejich původ je jeden. Ať jsou kdekoli, obracejí se stále k severu, tam hledají svého Boha, ať už se jedná o nejznámějšího Bílého Vlka či o Mořského Vlka, mýtickou rybu lovenou ve vodách, kde ledové pole je tak tenké, že se lehce láme. Jsou ještě další Bohové, třeba Bílý Kruh nebo Bílý Vlak. A všichni Zrzaví Lidé se při modlení obracejí k severu, k této pouštní oblasti. Zbožňují své rodné místo jako Muslimové Mekku.“

V některých provinciích Muslimové ještě existovali, Lien to někde četl. Někde jinde zas byli Marxisté, kteří zbožňovali svého Boha Lenistu.

„Chcete se podívat na rozmanité vrstvy ledu, které se nahromadily od začátku nové éry?“

Lien následoval bratra Petra po schodech. Občas vstoupili do bývalé kanceláře, do bývalého bytu. Mniši všude zahladili stopy staré civilizace, prodali všechno starožitníkům. Museli si vydělat spoustu peněz. Lien se díval na led, který' neúnavně tlačil na okna a museli ho neustále řezat.

„Tyhle otvory, to jsou vlastně ventily. Jinak by stěny byly už zničeny.“

Lien si všiml, že mniši, kteří chtěli činit pokání nebo se izolovat, bydleli v nižších patrech v nejtěžších podmínkách. Pro stravu museli chodit nahoru,

„Do této oblasti přicházejí některé kmeny Zrzavých z jihu jako do poutního místa. Věděl jste to?“

Lien zavrtěl hlavou.

„Jdou nepřetržitě několik dnů a týdnů. Jsou otužilí, ale některým to trvá i rok, než se sem dostanou, a pak zase hned odcházejí. Nevíme přesně, kam,“

Najednou se Liena zmocnila obava, že bratr Petr ví o dokumentu, který mu poslal guvernér a který označoval místo bývalých laboratoří Vily Fuka.

„O zemi Vlkodlaků jde tolik legend!“

„Možná mají své opodstatnění,“ řekl Lien.

Vyprávěl řeholníkovi příhodu s vlčí kůží a s lidskou hlavou.

„Tahle oblast je svatyně,“ řekl bratr Petr, „Pokud si Svatyně ledu zachová své tajemství, nic se nedá dělat.“

„Co tím myslíte?“ ptal se Lien.

„Zdá se mi absurdní, že Společnost dosud nic nepodnikla. Hned po třech nebo čtyřech malých porážkách se všeho vzdala. Může tedy i za to, že o téhle oblasti kolují samé legendy.“

Lienovi se jeho soud zdál zbytečně tvrdý. Proč by měla mít Společnost takový zájem zrovna o území Zrzavých Lidí a mutujících zvířat?

„Tady jsme v přízemí,“ řekl misionář. „Všimněte si, jak je ta hala velká a důmyslně řešená! Tady se kdysi procházely hostesky s přitažlivými tvary, byla tu měkká křesla a zelené rostliny. Mramor se zachoval, ale má trhliny, a koberec je shnilý. Veškerá sláva zajde. Člověk vůbec nemírnil svou hrdost a domýšlivost. Bůh ho hrozne potrestal.“

Šli do sklepa a Lien uviděl kotel, obrovský stroj na výrobu tepla a elektřiny. Zásoby paliv byly obrovské. Jak je sem mohli přivést jednoduchými cisternovými saněmi se psy?

Když se pomalu vraceli nahoru, zjistil Lien, že mnich je ve vynikající formě. Byl to jistě dobrý běžec po lede a byl také zřejmě zvyklý na větší zátěž.

„Co po mě přesně chcete?“ ptal se Lien za padesátým patrem. „Řekli vám, že jsem tady, a vy jste hned přiběhl. Jak jste to dokázal tak rychle, to je další záhada.“

„Jsem si jist, že máte jasný cíl, a chtěl bych jet s vámi,“ řekl řeholník.

„Aspoň jednou se mi zdáte být upřímný.“

Misionář se vůčihledně urazil.

„Máte mě snad za lháře?“

„V oblasti Bialu, kde Společnost zařídila pád dvou vlaků z F-Station do propasti, jste mi chtěl namluvit, že se jedná o malý bezvýznamný incident, a přitom šlo o celou čtvrť F-Station, která byla zlikvidována jen proto, aby se nenašla stopa k Vily Fukovi a jeho dílu.“

„Naše Církev musí s vládou společnosti vycházet
v dobrém.“

„Uznáváte tedy, že jsem měl pravdu?',,

„Mezi čtyřma očima ano. Ale to už není důležité.“

„Tisíce mrtvých - to není důležité?“

„Pochod lidstva ke světlu se nemůže po každé chybě zastavit.“

Vystoupili takových deset pater v nepřátelském tichu.

„Mohu vás doprovázet,“ řekl misionář. „Budeme mít vynikající prostředky. Můžeme vzít s sebou několik lidí, mnichů zvyklých na mráz a na dlouhé pochody v těžkých podmínkách. Sám nemáte mnoho šancí. Fakt je, že na vás číhá nebezpečí. Bájná zvířata. Vy totiž hledáte výzkumné centrum Vily Fuka. Ne jenom nemocnici, jak jste mi tvrdil, ale místo, kde více než dvacet let bádal. A pak ho opustil, z neznámých důvodů...“

„Protože ho zajistili. Co si myslíte? Společnost se ho chtěla zbavit. Tvořil člověka do mrazu, který neměl žáddnou vazbu na Společnost, stavící vše na teplu. Aby si zachovala svou moc, musela se zbavit Vily Fuka a vydávat Zrzavé Lidi za podlidi, za zvířata bez inteligence, schopné jen čistit kopule. To byl chytrý nápad dát jim takovou práci, aby jimi lidé začli opovrhovat. Byli všem na očích, nazí, chlupatí a neřestní. Veřejně souložili a tím podávali důkaz o tom, že jsou to jen bezcenná zvířata. Společnosti se za těch sto let dokonale podařilo vypěstovat v lidech tento nesmyslný názor.“

Lien se musel na schodech zastavit, jeho rozčilení ho dusilo. O několik schodů výš stál bratr Petr a zamyšleně se na něho díval. Nebyl to stejný fanatik, jako představený kláštera. Lien objevoval jeho skutečnou povahu, jeho morální sílu, jeho odhodlanost.

„Tak co, můžu s vámi?“

„Ne,“ řekl Lien, „radši pojedu sám. Jestli se mi to nepovede a vrátím se sem, požádám vás o spolupráci. Ale nejdřív chci to dobrodružství zažít sám.“

„Jste příliš hrdý,“ řekl řeholník a pokračoval v stoupání.

Lien se šel podívat na psy, vypadali dobře krmení. Chtěl vidět také klášterní psy, ale řekli mu, že to není možné.

„Zkoušíme speciální výchovný a tréninkový systém a chceme to zatím udržet v tajnosti.“

Lienovi se ta odpověď zdála divná, chtěl se toho dozvědět víc, ale i další odpovědi byly neurčité. Na druhé straně mu na cestu slíbili cokoli, jídlo pro něj i pro psy, porce, které nezabraly tolik místa. Vyměnil je za jídlo, které koupil od Laponce Vikö. Začal nakládat a hledal rovnováhu mezi zatížením a nejnutnější potřebou.

Večer byl pozván k opatovu stolu, na jeho počest přerušili půst. Bratr Petr byl u večeře také. Lien jedl a pil střídmě a poslouchal přitom z desky starou hudbu, Dvořákovu Symfonii Z nového světa. Spát šel brzo, stejně jako ostatní hosté.

17

Svatyně Ledu

Druhý den se probudil lehce omámený, jako kdyby den předtím příliš pil. Když byl připraven k odjezdu, šel se rozloučit s opatem a chtěl se setkat i s bratrem Petrem, ale bylo mu řečeno, že misionář v klášteře není.

Nejdřív to vzal na východ a odpoledne na sever, aby zmátl případné pronásledovatele nebo pozorovatele.

Jeho pekelná cesta měla trvat asi týden, aby nakonec přece jen našel bývalou laboratoř Vily Fuka, skutečnou svatyni Zrzavých Lidí.

Dva dny postupoval v klidu. Pak přišla kroupovitá bouřka. Stačil sotva postavit úkryt z ledu, díru. ve které přečkal celý den v poloze skrčence. Některé z krup vážily kilogram i více a při pádu na zem explodovaly jako střely.

Když vyšel ven, tři psi byli mrtví, dva zranění a náklad na saních rozbitý. Zabil trpící psy, nechal maso zmrznout a pomáhal táhnout saně. Zbylí psi nesnášeli toho muže, který si dovolil je vystřídat. Chtěli ho kousnout a on musel utíkat vepředu, aby jim unikl. Večer musel jednoho zabít, když mu šel po krku.

Druhý den musel opustit i zásoby. Postavil iglú, ukryl je tam a spočítat svou polohu. Na zpáteční cestě tu bude mít jídlo pro sebe i pro psy.

Nekonečná cesta pokračovala. Náhle spatřil divné stopy s velkými drápy a vzápětí oněměl hrůzou. Vlkodlaci. Někteří měli lidské tělo a psí nohy a hlavu, jiní zas měli lidskou tvář. Útočili v hrozném zmatku, s hrozivým hrdelním štěkotem a děsivými zvuky. Harpunou dva zabil, ale podařilo se jim ukrást dva psy a odnést si je jako kořist. Teď už měl jenom čtyři.

Zůstal na tom místě a noc strávil tím, že přemýšlel, jak má pokračovat v cestě. Byl dva až tři dny od svatyně. Měl by postavit další iglů pro zpáteční cestu. Čtyři psi mohli táhnout jen minimum.

Psi sežrali mrtvoly Vlkodlaků, ale nemohl se na to dívat. Druhý den objel velkým obloukem místo té hrozné podívané.

O kus dál uviděl jiné stopy, ty už nebyly tak hrozné. Byly to stopy po obrovských saních. Brusle měly rozpětí dvou a půl metrů, bylo to zhruba rozpětí kolejnic Společnosti. K tažení těchto saní muselo být zapotřebí aspoň padesáti nebo sta psů a tolik psů přece muselo zanechat nějaké stopy svých drápů.

Dostal horečku, byl podvyživený a prodělával asi začátek zápalu plic. Snažil se pokračovat v cestě a vrávoral dál. Musel dávat pozor na psy, kteří ho nenáviděli čím dál tím víc. Už je jen pár hodin od laboratoří Vily Fuka. Ploužil se po mírném svahu, když se před ním otevřelo jakési údolí, skoro kruhovité. Ty poslední metry lezl už po Čtyřech, zatímco psi se zastavili dole, aby se vydýchali. A pak to uviděl.

K nebi stoupal černý, hustý dým, vypadal jako ďábelský sloup. Spatřil mohutné plameny. A uviděl i zvláštní saně. Stály tam dokonce čtyři, mezi nimi cisterna. Nebyli tam žádní psi. Jedny saně byly v chodu a on si v úžasu uvědomil, že jsou poháněny reaktorem, podobným jako u pradávných letadel. Mohly zřejmě také vyvinout obrovskou rychlost. Asi sem přijely během několika hodin.

Vzpomněl si na hostinu u opata kláštera a na svou ranní malátnost. Asi ho omámili a ofotili si jeho mapu.

Samozřejmě, bratr Petr. Jenom jeho mohlo napadnout ve jménu Božím zničit tuto svatyni. Posedlý evangelizováním Zrzavých Lidí si vybral tu nejtvrdší metodu, aby je odvrátil od jejich pohanského Boha.

Šel dolů se svahu a křičel jako blázen, nacházel v sobě poslední zbytky sil, chtěl se vrhnout na bratra Petra a mnichy, kteří ho doprovázeli. Přivezli palivo a zapálili bývalé laboratoře. Všechno rozbili, všechno spálili, všechno vyplenili. Nenáviděl je, ale nestačil se k nim už dostat a s posledním zoufalým výkřikem se zhroutil.

Řeholníci ho přivezli zpátky do kláštera a museli ho vyléčit z dvojitého zápalu plic. Několik týdnů strávil na lůžku a když mu bylo lépe, předal mu opat dopis od bratra Petra.

„Vzhledem k tomu, že jste mi prokázal nesmírnou službu při hledání toho ďábelského místa, zasadil jsem se u Společnosti, abyste se stal znovu glaciologem první třídy se zpětným vyplacením výplaty a prémie za vaše úsilí. Tato laboratoř pěstovala viry a bakterie, které by mohly zničit veškerý život na zemi. Tím, že jsme ji s vaší pomocí zničili, vykonali jsme očistné dílo. Bratr Petr.“

Lien pomalu zavřel dopis.

„Očistné dílo,“ zašeptal, „hnusný lhář!“

„Na nejbližší stanici na vás čeká jistá mladá dáma. Nějaká Yeuze. Ženy do kláštera nesmějí, ale za dva, za tři dny už budete moci vy za ní,“ řekl mu opat.

Vydalo nakladatelství
NAJÁDA
V Praze jako svou 4. publikaci
v edici
ERO/SCI-FI

Z francouzského originálu
G.-J. Arnaud:
LA COMFAGNIE DES GLACES
LE SANCTUAIRE DES GLACES
vydaného nakladatelstvím
FLEUVE NOIR
Paris
FRANCE
přeložila Hana Večerková.
Obálka a grafická úprava
© Pavel Šťastný, ANY, 1992
Technická redakce:
R. Václavíček
Vydání první.
Vytiskl REFOX, Praha.
Vyšlo 15.3.1992
Cena: 34,50 Kčs

??

??

??

??

- 1 -